KERİME NADİR

DEHŞET GECESİ

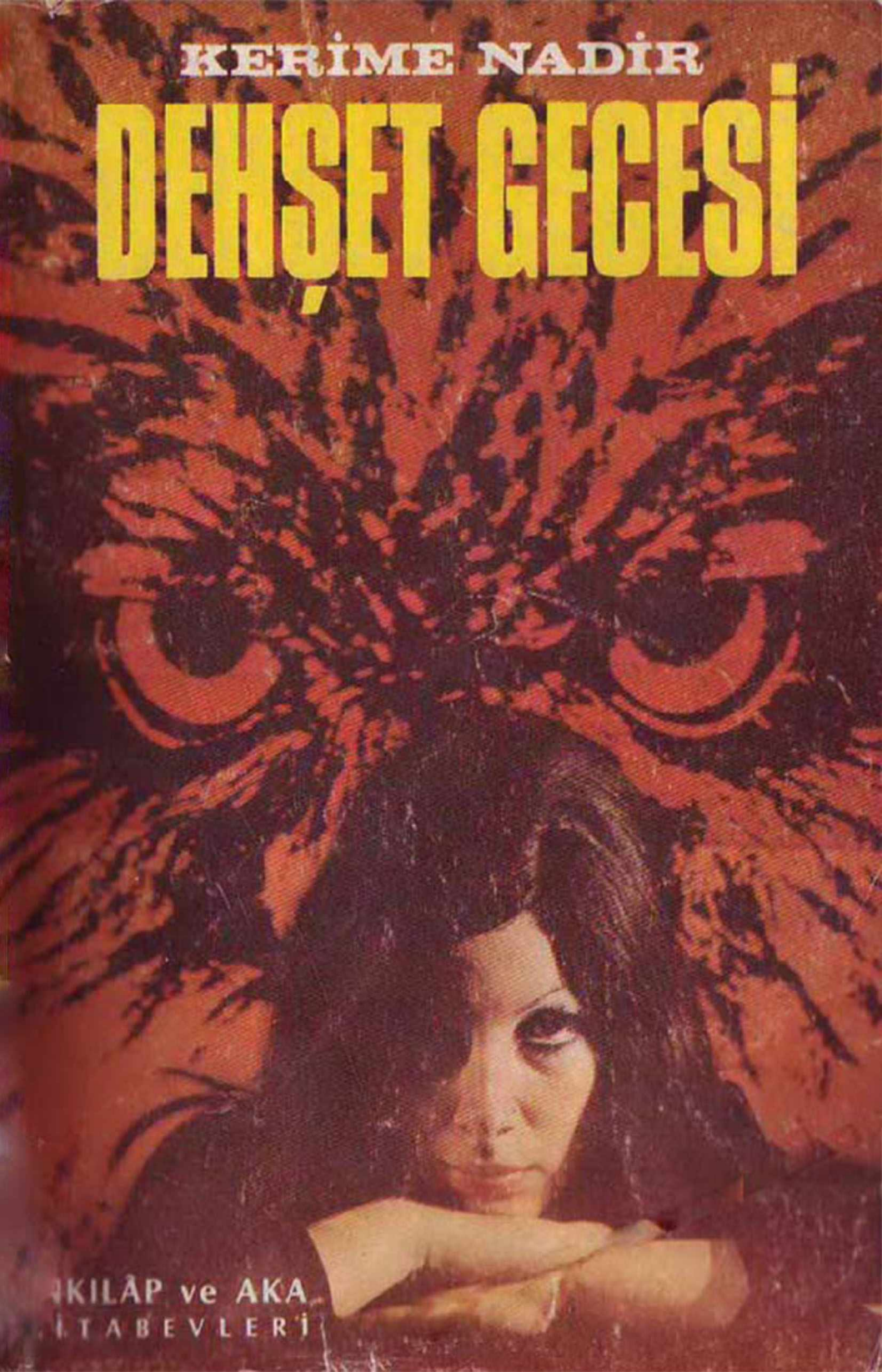

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ

DEHŞET GECESİ

Yazan:
KERİME NADİR

İNKILAP KİTABEVİ
İstanbul Ankara Caddesi No: 158

KERİME NADİR'İN İNKILÂP VE AKA KİTAB EVLERİ TARAFINDAN BASILAN ESERLERİ :

Aşk Bekliyor

Aşk Hasreti

Aşk Rüyası

Aşka Tövbe

Balayı

Bir Aşkın Romanı

Bir Çatı Altında

Boş Yuva

Dehşet Gecesi

Dert Bende

Esir Kuş

Funda

Gelinlik Kız

Gönül Hırsızı

Güller ve Dikenler

Gümüşselvi

Günah Bende mi?

Hıçkırık

Kalp Yarası

Karar Gecesi

Kaderimsin

Kırık Hayat

O Gün Gelecek mi?

Ormandan Yapraklar

Pervane

Posta Güvercini

Ruh Gurbetinde

Saadet Tacı

Samanyolu

Seven Ne Yapmaz ?

Sisli Hatıralar

Solan Ümit

Sonbahar

Son Hıçkırık

Suçlu

Suya Düşen Hayal

Uykusuz Geceler

Yeşil Işıklar

Zambaklar Açarken

— GİRİŞ —

MEÇHULE DOĞRU...

1953 yılı Temmuz ayında trenle Hakkâri'ye gidiyordum. Cilo dağında yeni yapılmış olan büyük bir turistik otelin açılış töreninde hazır bulunacaktım.

Memleketin ilim, san'at, ticaret ve siyaset alanındaki birçok ünlü kişileri de benim gibi bu törene davet edilmişlerdi. Aynı trende yolculuk ettiğimiz bu davetlilerden birisi bana:

Siz bir gazeteci olduğunuz için, bilirsiniz! dedi. Böyle mükemmel bir otelin öyle kuş uçmaz kervan geçmez bir dağın başında inşa edilmesindeki hikmet nedir?..

Vallahi, dedim. Bu hususta sizlerden fazla bilgim yok. Bunu otelin sahibinden sormak yerinde olur.

Otelin sahibi kimdir?

Onunla tanışıklığım da davetiyedeki «Müdüriyet» damgasından öteye geçmiş değil!..

— Desenize bu hepimiz için bir macera olacak!...

Doğrusu ben de bu fikirde idim. Fakat Cilo dağındaki bu muhteşem ve cazip törene davet, diğerlerini bilmem ama, - mesleğim bakımından - beni çok ilgilendirmişti. Biraz çetin de olsa, en çok bir hafta sürecek bir yolculuğu göze almakta sakınca görmemiştim. Gazetem için orijinal konular derlemek imkânını bana veren daha nice maceraya atılmış bir adamdım.

Tren yolculuğu bazan sıkıcıdır ya; hele böyle boğucu bir Temmuz sıcağında, güney - doğu Anadolu'nun bitip tükenmez bozkırları ve çıplak dağlan arasında günler ve gecelerce gitmeyi bir düşününüz!...

Yolda okumak için yanıma birkaç mecmua ve kitap almıştım. Yataklı vagonda yalnızdım. File üzerinde iki ufak valizi duran kompartıman arkadaşımla tanışmak kısmet olmamıştı. Adamcağız ya treni kaçırmıştı; yahut da henüz varmamış olduğumuz bir istasyondan binmek üzere yerini İstanbul'dan ayırtmış bulunuyordu.

Kondüktör bu hususta bana tatmin edici bir cevap veremedi. Valizler Haydarpaşa'dan trene konmuştu. Ve işin asıl tuhafı, yolcunun bileti de, üzerlerinde (P. R.) markaları bulunan bu valizlerden birinin sapından sarkan ince bir kordonun ucunda bağlıydı.

- Bu bir muamma!., diye gülümsedim.

Memur da gülümseyerek omuzlarını kaldırdı ve uzaklaştı.

Yolculuğumun ilk iki günü olaysız geçmişti. Kompartımanda yalnız olduğum için, rahatıma diyecek yoktu. Ama gittikçe artan sıcak boğucu ve dayanılmaz bir hal alıyordu.

İkinci gün akşama doğru hava anormal bir şekilde ağırlaştı. Güneşi perdeliyen bulutlar gitgide artarak, doğudan batıya doğru büyük bir kara ordu gibi gökyüzünü kaplamaya başladı.

Vagon restoranda, mahut otel hakkında bizim yol arkadaşlarıyle bir alay fikir daha yürüttükten sonra, kompartımanıma çekildim,. Yatağımı yapmaya gelen müstahdem:

- Bayım, dedi. Müsaadenizle camı kapatacağım. Barometre korkunç bir şekilde düşüyor. Belki bir bora patlayacak!...

Terden sırtıma yapışmış olan frenk gömleğimi çıkarırken :

- Sıcaktan boğulmaktansa, boranın beni uçurmasını tercih ederim! dedim.

Az sonra üst ranzadaki yatağıma pestil gibi serilmiş bulunuyordum.

Uyku hemen bastırdı. Dalmışım...

Bir ara, treni garip bir şekilde sarsan şiddetli uğultular ve ıslıklarla uyandım. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor, vagonun üzerine sanki dünyanın taşı toprağı yağıyordu. Anladım, müstahdemin haber vermiş olduğu bora patlamıştı! Camları kırbaçlıyan sağnağm sesi, sürekli mitralyöz tarrakalarını andırıyordu.

Bununla beraber trenin ağır ağır yoluna devam ettiğini görerek tekrar gözlerimi kapamak istedim. Fakat tuhaf bir sezgi beni tedirgin etti. Ve birden kompartımanda birisinin bulunduğunu hissederek hızla doğruldum.

Evet, birisi vardı. Beyaz eldivenli bir el, file üzerindeki ufak valizlere doğru uzanıyordu.

- «Bizim kompartıman arkadaşı mı nihayet?» diyecek oldum. Fakat... Hayretten gözlerim alabildiğine açıldı... Çünkü valizlere uzanan elin sahibi genç bir kadındı. Genç ve nefesi kesecek kadar güzel bir kadın!..

— Af... Affedersiniz hanımefendi!., diye kekeledim. Bir yanlışlık olacak... Burası...

Genç kadın bana doğru döndü. İri siyah gözleri emsalsiz bir çift cazibe uçurumu idi :

- Bir yanlışlık olduğunu sanmıyorum efendim! dedi.

İşte biletim... Burası benim yerim...

- Evet, ama... Demek istiyorum ki... Ben... ve siz... şey.. Aynı kompartımanda nasıl olur?..

Genç kadın hafifçe gülümsedi :

Doğru, biletlerimizi veren memur bir hata yapmış!..

Şu halde, müsaade ediniz de derhal kondüktörü bulayım.

Yerimden fırlarken, kadın :

Telâşa lüzum yok efendim, dedi. Rahatınıza bakın!.. Ben şimdi, Misis istasyonunda ineceğim... Sadece valizlerimi almaya geldim...

Hayretim kat kat olmuştu:

- Fakat siz... Siz trene nereden bindiniz?..

Kadın tekrar gülümsedi:

Ben hep trende idim!...

Zihnim perişan, ona bakakalmıştım. Boğazımda düğümlenen sorular beni boğuyordu.

Kadın :

Siz Cilo dağı geçidinde inşa edilen turistik otelin davetlilerindensiniz değil mi?., diye sordu.

- Evet! dedim.

Oraya hangi vasıta ile gideceksiniz?..

Trende bulunan bütün davetlileri otelin özel arabaları Hakkâri'den alıp otele götürecekmiş!..

Orada tekrar görüşeceğiz demek!..

Siz de mi bu törene davetlisiniz?!..

Kadın esrarlı bir edâ ile beni şöyle bir süzdü. Başındaki ateş rengi fevkalâde şık şapkanın kısmen hapsettiği saçları, bakır kızılı pırıltılarla yanan nefis bir kumraldı. Sualime o emsalsiz tebessümüyle cevap verdi :

Davetli değil, davetiyeleri bizzat gönderenim!..

Ay! Otelin sahibi siz misiniz?!..

Otelin sahibi yakın akrabamdır. Iraklı ünlü petrol kralı El - Hüdaî'yi tanımıyor musunuz?

Bu adı ilk defa sizden duyuyorum...

Kendisi bir süreden beri Türk tabiiyetine geçmiş bulunuyor,. Bu otel onun en büyük zaferidir.

- Fakat öyle bir dağın tepesinde bir otel yaptırmasındaki sebebi anlamak güç doğrusu!..

- Orada eski ve çok kıymetli bir hatırası vardır da...

Kadının kim olduğunu etraflıca anlamak için büyük bir merakla tutuşuyordum ama, başka bir şey soramadım. Fakat o beni tanıyordu :

- Siz «Altınışık» gazetesinin sahibi Mümtaz Evren değil misiniz?.. Gazetenizin devamlı okuyucularındanım... Başarınızı tebrik ederim..

Gayet temiz ve ahenkli bir İstanbul şivesiyle konuşuyordu. Kompartımandan çıkmak telâşında olduğunu görerek valizleri fileden indirmesine yardım ettim.

Bana tekrar gülümseyerek:

- Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, dedi. Otelde tekrar görüşmek üzere, izninizle...

Merakımı yenemeyerek:

- Fakat siz hangi yoldan ve hangi vasıta ile gidiyorsunuz? diye atıldım.
- Kendi arabamla Beytüşşebap yoluyla... Allahaısmarladık!..

Kapıdan çıktı..

O sırada küçük masa üzerinde duran kitaplarımdan biri yere düşmüştü. Eğilip aldım. Bu, henüz sayfalarını açmamış olduğum (Kızıl Puhu) adındaki eserdi. Kapağında, kanlı hatlarla çizilmiş bir baykuş resmi vardı. Fakat bu baykuş son derece sanatkârane bir şekilde, güzel bir genç kadının portresiyle kaynaştırılmıştı. Kadının eşsiz bir çekiciliği olan iri siyah gözleri, insanın ruhunu meş'um bir kudretle büyülüyordu.

Birden küçük dilimi yutmama ramak kaldı. Çünkü bu resimle, az önce kompartımandan çıkan kadın arasındaki benzerlik, iki su damlasından farksızdı.

Altüst bir halde olduğum yerde kaldım. Kendimi to- parlayıncaya kadar da, tren duraklamış olduğu Misis istasyonundan kalkmıştı.

Kitap elimde olarak kanapeye çöktüm. Artık ne borayı, ne de şimşekleri görüyordum. Bütün o âfet kafamı saran binbir sual yıldırımı yanında sönük kalmıştı.

Şahane güzelliği ile beni bir anda cin gibi çarpmış olan o esrarengiz kadınla elimdeki şu kitap arasında ne gibi bir ilişki vardı?

Önce kitabın küçük macerasını hatırlamaya çalıştım. Bu kitap, «Cengiz» adındaki meçhul yazarı tarafından birkaç gün evvel bana kısa bir mektupla birlikte gönderilmişti. Hâlâ kitabın içinde duran bu mektubu çekip bir kere daha okudum :

«Sayın Bay Mümtaz Evren :

(Altınışık) gazetesi sahibi :

«Size göndermek cesaretinde bulunduğum bu kitap, benim başımdan geçmiş olan müthiş bir maceranın hikâyesidir. Baştan sona kadar yaşanmış, gerçek bir olaydır. İnsanlık Âlemine büyük bir ibret dersi olacak hakikatleri ortaya koyması bakımından, onu çok enteresan bulacağınızı ümit ediyorum.

Gazetenizde yayınlayacağınız küçük bir kritikle onu okuyuculara tanıtmanızı saygılarımla rica ederim.

Cengiz»

Bir yayınevine gönderilen yeni yayınlar arasında, böyle gerçeklik iddiasıyla ambalajlanmış birçok eser bulunur. Bunun da onlardan biri olduğundan şüphe bile etmedim.

Ama, belki yazarı istidatlı bir gençtir diyerek, kitabı okuyup hakkında bir kritik yazması için, onu arkadaşım Münir Yalçm'a verdim.

Münir Yalçın, amansız bir eleştirmendir. Eline geçen eserleri keskin kalemiyle satır satır doğramadan bırakmaz. Hele son yıllarda, tamamen çoraklaştığından şikâyet ettiği edebiyat alanında, birtakım türedi imzaların bir varlık olmak iddiasiyle ayağa dolanmalarına karşı öyle insafsız bir cephe almıştır ki, eline düşen amatörlerin vay haline!..

Bu suretle «Kızıl Puhu» adındaki bu iddialı eseri, hemen hemen bir kurban gibi cellâda teslim etmiş bulunuyordum.

Ertesi gün erkenden Münir Yalçın gazetedeki odama geldi. Elindeki kitabı masamın üzerine atarak :

- Kardeşim, dedi. Bütün gece uykuyu bana haram ettin! Şu küçük cildin içinde ne var biliyor musun? Edebiyatımızın bir pırlantası!..

Münir Yalçın'ın bir esere böyle bir not verdiği hiç görülmüş şey değildi. Üstad hayretime aldırmadan kendisini bir koltuğa bırakarak coştu :

- İşte yıllardan beri beklediğim eser!.. Yazar, edebiyatımızda şimdiye kadar denenmemiş bir şekli denemiş... Nesirde mantığı susturup şuuraltını konuşturmuş...

- Demek ki hikâyenin gerçekle hiç bir ilgisi yok? dedim,

- Evet, baştan sona bir hayal mahsulü... Ama ne hayal!..

Münir'in heyecandan yüzü gerilmiş, gözleri alevlenmişti. Bir sigara yakarak:

- Eserin yazarı büyük bir dimağ hastalığı geçirmiş olabilir! dedi. Belki de bundan evvelki dünyaya gelişinde

- Yaşamış olduğu hayatı, bugün bize bir şaheser halinde sunmuş bulunuyor...

Hiç öyle şey olur mu canım? diye gülümsedim.

Niçin olmasın? Bilirsin ki, psikoloji ilmine göre insan beyni «şuur» ve «şuuraltı» diye ikiye ayrılır. Şuurumuzda bulunan şeylerin farkındayızdır. Fakat şuurumuz altında nelerin cereyan ettiğini bilmeyiz.. Şuur unuttuğu halde şuuraltı unutmaz. Burası âdeta bir depo halindedir. Buradaki eski tecrübelerimizin veya hatıralarımızın izleri arada sırada şuura çıkarlar. Bu çıkma esnasında da şekil değiştirirler. Rüyalarımız ve tahayyülâtımız hemen tamamen bunun eseridir...

Ondaki bu coşkunluğun nereye kadar varacağını merak ettiğimden, yapmacık bir hayretle :

Öyle mi?., dedim. Ben bir psikolog değilim! Doğrusu bu türlü şeylere hiç aklım ermez...

Sen beni dinle! diye sözüne devam etti. Eskilerin (ilham) dediği şey, aslında Tanrı tarafından sanatçıya verilen bir hediye, yapılan bir lütuf değil; eski olayların şuuraltından şuura geçmesi hâdisesidir. İşte sanatçının bütün üstünlüğü, bu gelen şeyleri birbirine bağlayarak orijinal bir eser yaratabilmesidir...

Eski bir öğretmen olan Münir Yalçın, alışkanlığına uyarak, öğrencilerine ders verir gibi anlatıyor; şu klasik tekerlemeleri kendine has bir ifade sağnağı halinde döküp duruyordu :

Bunu «modern psikoloji» de isbat etmiştir. His sınırsızdır.,. Hisse bağlı olan san'atın da sınırsız olması icabeder... Bir çerçeveye sokulmuş san'at, kafese konmuş bülbül gibidir. Sanatkâr coştukça bütün sınırları aşar; artık mantığı da, grameri de bir yana atar ve hissi (şuuraltı) olduğu gibi hür bir şekilde gürler... Ve böylece eserleri kendi başına bağımsız bir güzellik arzeder.

Bu şahlanıp serpilmiş güzelliğe, yahut gelişigüzelliğe biz kısaca «fantezi» deriz.

Bizim sayın eleştirmendeki bu acaip reaksiyon karşısında cidden şaşırmıştım.

Bu reaksiyonu, masamın üzerinden bana dikilmiş bir çift baykuş gözündeki büyü mü yaratmıştı, acaba?.. Sahiden Münir Yalçın'da büyülenmiş bir hal vardı.

Sözüne devamla :

- Bazen, dedi; şuuraltının bu hâkimiyeti o kadar kısa sürer ki, sanatçı eserini bitirmeye bile imkân bulamaz... İşte dünyanın en güzel şiirlerinden biri sayılan Coleridge'in «Kubilây Han» adlı manzumesi, bu şekilde yarım kalmış bir eserdir... Demek istiyorum ki, «fantezi» ler üzerinde uzun uzun işlemek mümkün değildir. Eğer bu çeşit eserler salim kafa ile tashih edilirlerse, bozulurlar, hırpalanırlar, hatta parçalanırlar... Tıpkı sert bir yere çarpan bir kar tanesi gibi... Çünkü «fantezi»lerde mantığın yeri yoktur.

Acaba bu müthiş eser, arkadaşımın şuuruna da mı tesir etmiş, onda mantıktan eser bırakmamıştı?.. Sabırsızlanarak :

Hafifçe gülümsedi ve beni temin eder şekilde başını sallayarak :

- Doğru, sözü çok uzattım, dedi. Şimdi eserin tahliline gelelim...

- Onu bir kâğıda yazsan, daha iyi olurdu Münir'ciğim...

Bizim üstat bir an durakladı. Sonra :

- Tabii yazacağım, dedi. Ama görüşümü sana bir kere anlatmak istiyorum... Bence, bu «Kızıl Puhu» bütünü ile bir fantastik eser örneği... Romanda çok güzel bir hercümerç var... Tabiat ve fizik kanunlarına meydan okumuş...

- Olaylar dizisi kendi başına harikulâde başarılı bir formül yaratmış... Bu formülde cazip bir sır, daha doğrusu esrarlı bir şeamet var... Bütün eser, bir korkulu rüya, bir kâbus gibi... Kâbus sıkıcıdır. Fakat yazarın şuuraltı pınarından berrak ve saf bir şekilde süzülüp akan olaylar şelâlesi, buna kendine has acı, buruk ve vahşi bir güzellik vermiş...

Paketten bir sigara aldım, bir de ona uzattım. Acele ile onu yakıp bir nefes çekerek sözünü yürüttü:

- Evet, orada konuşan mantık değil, his... Hatta eserdeki ideolojiyi de hiş yaratmış... Yazarın hayalindeki iyiliği genç bir erkek halinde: Fenalığı sivri dişli ve parlak gözlü güzel bir kadın olarak: bilgi ve tecrübeyi aksakallı bir ihtiyar suretinde yaşattığı görülüyor...

- Fakat ben eseri henüz okumuş değilim ki birader, dedim. Bu tafsilât bana bir şey ifade etmiyor..

Ciddiyetle :

- Onu okuyacaksın ya! dedi. Sözümü kesme.. Ne diyordum? Evet, esere girişte, bilhassa şuurla şuuraltı arasındaki mücadeleye dikkat et!.. Hikâyenin kahramanı Cengiz, nişanlısı Selmin ve etrafındakiler tamamen normal insanlar... Prenses Ruzihayâl'den gelen mektupla şuuraltı şahlanmaya başlıyor.. Haydutlar hanında ise, şuurla şuuraltı beraber gitmekte ve ondan sonra şuuraltı tamamiyle duruma hâkim olmaktadır.

Hayalinden geçen sahnelerin heyecanıyla gözleri parlıyarak dalgınlaştı. Sonra benim saate baktığımı görerek doğruldu :

- Sözümü özetleyim : (Kızıl Puhu)'da zevkine doyulmaz doludizgin bir hayal akını var... Onu yaratan kalemde, bütün engelleri aşıp şahikalara varan yaman bir akımcı üslûbu var. Sözün kısası eserin kendine özgü bir varlığı, canlı bir şahsiyeti var... Orada ortaya çıkmış olan sanat (Poesie Pure), yani tam manasıyle şiirdir.

Gülerek :

- Şu halde bu gerçek bir fantezi de değil! dedim.

Kaşları çatıldı, derin bir düşünceye vardı :

- Doğru, bu esere bir sınıf bulmak güç!.. Bu bir nevi (nesir . şiir)...

Ayağa kalktı. Elleriyle masaya dayandı :

- Eserin bitişi hepsinden enteresan!... diye ekledi. Soluğumuzu kesen bir merak ve heyecanla izlediğimiz kâbuslu olayların o nefis hercümerci üzerine bir kapı örtülüyor ve...

Bir el hareketiyle onu susturdum:

- Yeter kardeşim. Onu okumak için bende yeteri kadar ilgi uyandırmayı başardın... Sen kritiğini yaz.. Ben de ilk fırsatta onu okurum.

İşte avuçlarım arasında tuttuğum bu küçük kitabı bu suretle yanıma almış bulunuyordum. Doğrusu Münir Yalçın'ın onun hakkında bana vermiş olduğu konferanstan ziyade, az önceki olay ilgimi dehşetli surette bu eser üzerine çekmişti. Arkadaşımın (hayalî bir sanat eseri) sarıp göklere çıkarttığı bu kitapta, sahiden korkunç bir hakikatin hikâyesi mi vardı?.. Onun bütün o parlak nazariyeleri, ümitleri gülünç bir şekilde iflâs mı ediyordu?

Kapaktaki kızıl portrenin büyüsüyle derinden derine sarsılmış bir halde düşüncelere daldım.

Az önce bana bir tayf gibi görünüp kaybolan o şahane kadın da fantastik bir kimlik taşımasaydı, resimdeki bu benzerliği alelâde bir rastlantı sayabilirdim. Ama, İstanbul'dan beri kompartıman arkadaşlığı komedyasıyla başlayıp beni bir muamma çemberi içine alan ve Misis istasyonunun karanlıklarında sırra kadem basan o enfes hayaletle bu kitap arasında mutlak bir ilişki olmak gerektiğini kabul etmemek elde değildi.

Şimşeklerin parıltısını görmemek için perdeyi kapadım, kitabı açtım ve sonsuz bir merakla okumaya başladım.

— BİRİNCİ BÖLÜM —

Haydutlar Hanı

Akşam karanlığında şiddetli bir tipi bastırdı; dağlar simsiyah kesildi. Arabanın fenerleri bir karıştan ötesini aydınlatamıyor; izlediğimiz yol sanki orada bitiyordu.

Az önce vadide ufak, sarı bir ışık görmüştüm. Her halde burası, söz konusu olan handı. Fakat oraya varabilmek için geçmek zorunda olduğumuz boğaz, kar fırtınasının en korkunç çevrintisinde kaybolmuştu.

Hayvanların dizginlerine asılan arabacı:

- Bayım, dedi. Bana kalırsa geri dönmek daha hayırlı olacak!...

Kesin bir şekilde :

- Gideceğiz! diye cevap verdim.

Adam omuz silkti; anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

- Bana bak babalık... Beni şu (Haydutlar Hanı) denen yere kadar götüreceksin. Seninle bunun için pazarlık ettik... Bu akşam mutlaka oraya varmam gerek!...

Arabacı elini gocuğunun yakasından soktu; küçük bir kese çıkardı :

- Al bayım, hakkım helâl olsun! Kâr tatlı da olsa, can daha tatlı. Ben çoluk çocuk sahibiyim... Gayri daha ileri gitmekten caydım. Kusura bakma!...

Öfke ile dehşet beni aynı zamanda titretti. Ama sükûneti elden bırakmadım:

- Yahu, şurada iki adımlık bir yer kaldı...
- Araba boğazı geçemez... Tipiye bir bak hele!

Arabacı gayet kesin konuşuyordu. Kısa bir duraklamadan sonra ekledi:

- Hem bu dağlarda, kar tipisinden daha büyük tehlikeler olduğunu unutma Bayım.. Kasabada duydukların doğrudur. Gitmek istediğin o (Haydutlar Hanı) sahiden tekin değildir. Kürt Halo denilen herif, ipten kazıktan kurtulmuş azılı bir şakidir.. Onunla ne alış verişin var?...

Beni bu müthiş maceraya sürükleyen sebebi bu adama anlatmak imkânsızdı. Esasen kaybedecek vaktim olmadığından, mes'eleyi kısa kesmek istedim :

- Sana bir misli vereyim!

- Bin misli de versen, gayri gitmem... Bu yola çıktığıma delilik ettim,

- O halde o yüzlüğü tekrar kesene koy... Benim de hakkım sana helâl olsun! Gam yeme, yolu kendim bulurum... Bacaklarım kuvvetlidir., Haydi, uğurlar olsun!..

Yakamı iyice kaldırdım, şapkamın kayışım sıktım, arabadan atladım. Bir elimde yol çantam, ötekinde elektrik feneri olduğu halde tipi arasına daldım...

Hayatta, kimse başıma gelecekleri bilemez ama, benim gibi kendi halinde bir gencin bu derece garip bir macera yaşayabileceği de doğrusu düşünülemez.

Evet, o tarihlerde ben kendi halinde bir gençtim. Çalışkan, dürüst, mazbut bir aile çocuğu.. Babamın yakın dostlarından bir noterin yanında çalışıyordum.

Anlatacağım tüyler ürpertici maceraya işim yüzünden sürüklenmiş değilim. Gelip bana çatan bu uğursuz şans, hayatımı kurmak üzere bulunduğum evlenme zincirinin altın halkasıyla ilgilidir.

Çıldırasıya sevdiğim çok güzel bir genç kızla nişanlıydım. Bu kız, fakir bir ailedendi. Daha doğrusu, hemen hemen kimsesizdi. Onunla evlenmek arzuma ailem önce karşı koymuş, kazancımın azlığını ileri sürerek kendime daha uygun bir eş seçmekliğimde ısrar etmişti. Bu «uygun eş» sözü, «paralı kız» manasına geliyordu.

İnsan bir kere severse, önüne dikilen bütün engelleri yıkıp geçmekte muhakkak ki tereddüt etmez. Hele maddî kaygular ona vız gelir...

Benim için de böyle oldu. Bütün gücümle aileme karşı koydum ve sonunda

Zaferim küçük bir nişan töreniyle kutlandı. Ama bir yandan da geleceğin sorumluluklarına karşı büyüklerimin içime ekmiş, olduğu tohum filiz vermeğe başlamıştı. Doğrusu gelecekten endişe ediyordum. Yuvamın üzerine çökmesi muhtemel sefalet bulutu beni korkutuyordu.

Düğün hazırlıklarına girişitikten sonra içimdeki korku yavaş yavaş bir kâbusa döndü. Günlerim ve gecelerim hemen hep bu kâbusla geçmeğe başlamıştı. Zihnimi gitgide ateşli bir çember içine alan kara düşüncelerle sinirlerim perişan olmuştu.

Bir akşam eve hasta geldim. Vücudumu şiddetli bir titreme almıştı. Başım yanıyor, gözlerim kararıyordu. Yatağıma uzandım. O gün, ay sonunun en sıkıntılı günlerinden birini yaşamıştım. Vitrinler önünde dönüp dolaşmış, nişanlıma almak istediğim küçük bir hediyeden vazgeçmek zorunda kalmıştım. Bu daha bir başlangıçtı. Ailemin gelecek hakkındaki endişelerinde çok haklı olduğunu şimdiden teslim etmek gerekti.

Göz kapaklarımın altında karanlık bir geleceğin yaprakları çevriliyordu.

Birden odamın kapısı açıldı, nişanlım telâşla içeri girdi. Hatırımı bile sormadan, çantasından çıkardığı bir mektubu bana uzatarak, heyecanla :

— Bunu biraz önce aldım Cengiz; rica ederim oku!,. dedi. Kızcağızın rengi sapsarıydı. Kötü bir haber almış olduğunu sanarak, ben de heyecana kapıldım. Yüreğim çarparak yerimden fırladım ve mektubu aldım.

Zarfın görünüşü cidden garipti. İnce, uzun, kâğıdı sararmış, eski biçim bir zarftı bu... Sol üst köşesinde, başlık yerinde kırmızı bir baykuş resmi vardı. Pulun üzerinde de «Hakkâri» damgası...

Nişanlım sabırsız bir halde :

- Oku, aç oku... diye tekrarlıyordu.

Adres ve isim gayet okunaklı ve keskin bir el yazısıyla yazılmıştı. Ellerim titreyerek zarfı açtım. Ve aynı başlığı taşıyan dörde katlanmış bir kâğıda, aynı yazı ile yazılmış olan şu mektubu okudum :

«Kızıl Puhu malikânesi 8/1/1943» Hakkâri -
Cilo dağı

Sevgili kızım Selmin,

Evlenmek üzere olduğunu haber aldım. Sana bir düğün hediyesi vermek istiyorum. Bu hediyeyi, servetimin dörtte biri olarak tesbit etmiş bulunmaklayım. Bu, yaklaşık olarak iki buçuk milyon Türk Lirası tutarındadır. Yalnız, bazı özel formalitelerin düzenlenmesi için, ya buraya kendin gelmen, yahut da bir vekil göndermen lâzım... Kâhyam bu mesele ile meşgul olmaktadır.

Cevabını acele bekliyorum yavrum.

Büyük halan Prenses Ruzihayâl

Nişanlımın yüzüne nasıl baktığımı bimiyorum. Bir kahkaha salıverdi. O kadar şaşkındım ki, benimle alay ettiğini sandım :

- Bugün Nisan'ın biri değil! Bu nasıl şaka?...
- Şaka mı?..

Selmin derhal ciddileşti :

- Sevgilim, bu şaka filân değil!.. Yani, benim sana yaptığım bir şaka değil... Belki bir başkası bizimle eğlenmiştir...
- Doğrusu anlayamadım.
- Anlamıyacak ne var?. Benim bu isimde bir halam yok. Hatta hiç bir akrabam yok...
- Uzak? Çok uzak?..
- Katiyen böyle birini tanımıyorum. Hele bir prenses?..

Selmin'in sözleri beni üzüyordu. Hayal meyal de olsa, bu asil kadını tanımasını istiyordum.

- Hele zihnini bir iyi yokla! İyice düşün taşın... Belki hatırlarsın!.. diye ısrar ettim.

- Vallahi bütün ömrümce? düşünsem, yine bir sonuca varamıyacağım... Hiç...

Fakat. Selmin birden sustu. Elini dizine vurdu : Dur, dur... Bu hususta bize yardım edecek biri var...

- Kim?

Babamın amcası Atıf efendi!. Onda bir aile şeceresi vardır. Olsa olsa müşkülümüzü o halleder... Hastalığı filan unuttum. Selmin'le birlikte Atıf amcaya koştuk. Ona meseleyi anlattık ve bize yardımını rica ettik.

Aile şeceresi incelenince yazık ki böyle bir isme rastlanmadı. Atıf amca çenesini sıvazlayarak:

Çocuklar, dedi. Bu şecerenin baş kısmı noksandır. Benim dedemin kendi el yazısı ile daha eski bir şecere olacak. Kütüphaneye bir bakayım da...

Sermin onun sözünü kesti :

Aman amcacığım, birkaç asır önce yaşamış olan atanımızdan bize ne? Bu Prenses Ruzihayâl hala, bu gün hayatta bulunduğuna göre, en fazla yüz yıllık bir aile tarihinin bizi aydınlatması gerekir...

Selmin konuşurken, Atıf Amca, bin zorlukla arayıp bulduğu eski püskü bir defteri karıştırıyordu. Birden parmağını bir noktaya basarak : işte, işte!, diye bağırdı.

İkimiz de ihtiyarın gösterdiği yere baktık ve hayretle orada «Prenses Ruzihayâl» adını okuduk. Tarihe göre, bu kadın tam iki yüz yıl önce yaşamıştı. Hayatı hakkındaki not şundan ibaretti :

(Prenses Ruzihayâl - Bağdat'ta 1720'de doğmuş, 1738'de Prens Affan Ferhat ile evlenmiştir. 1743'de, kocası Alevîler tarafından katledildikten sonra, Cilo dağındaki malikânesine çekilmiştir. Ölüm tarihi meçhuldür.

Güzellikte emsali bulunmıyan Prenses, çok zalim ve meş'um bir kadındı).

Üçümüz de afal afal birbirimizin yüzün» baktık. Atıf amca:

- Olur şey değil, dedi. Acaba mektubu gönderen, bu prensesin torunlarından biri mi?.. Olur a, hâlâ hayatta bulunan ve şecereye adı kaydedilmemiş olan böyle bir kadın vardır!.

Ben :

- Akla en yakın gelen ihtimal de budur, dedim.

Selmin :

- En iyisi, boşuna vakit kaybetmemektir, diye söze atıldı. Prenses'e hemen bir cevap yazalım...

Fakat Atıf amca, ihtiyatı elden bırakmak istemiyordu :

Durun bakalım, telâş etmeyin!.. İşi bir kere anlayıp dinleyelim... Kadının davetine koşmadan önce yapılacak şeyler var...

Bu kış kıyamette böyle bir maceraya atılmanız bence delilik olur. Lâf değil, gidilecek yer, Doğu Anadolu'nun eşkiya yatağı olan en sarp bir bölgesi... Hem Cilo dağındaki bir malikâne, bana oldukça hayalî görünüyor... Benim Hakkâri'de hatırı ve sözü geçen bir dostum var. Ona yazarak, bu malikâne ve sahibesi hakkında esaslı bir tahkikat yaptırıp bize bildirmesini rica edeyim... Edineceğimiz bilgiye göre, yapılacak şeyi kararlaştırırız, olmaz mı?..

Atıf amcanın teklifini kabul ettik ve onun dostuna gönderdiği mektubun cevabını dört gözle bekledik.

Bu cevap onbeş gün içinde geldi. Fakat edindiğimiz bilgi, bizi bir kat daha hayrete düşürmüş; hatta bir çıkmaza sokmuş bulunuyordu.

Mektupta aynen şöyle deniyordu :

«... Benden dilediğiniz bilgiyi temin edebilmek için, hemen harekete geçtim. Mevsimin şiddetine rağmen, söz konusu olan çevrede tahkikat yaptırdım. Yerliler bu hususta bütün bildiklerini anlattılar. Meğerse bu malikâneye dair birçok acaip efsane varmış!..

Sözün kısası, söylentiler iki kısma ayrılmaktadır. Birincisi şu: Gerçekte Cilo dağında «Kızıl Puhu Malikânesi» adiyle anılan bir yer mevcuttur. Bu malikânenin muazzam asırlık yapısı, öyle müthiş bir yar üzerindedir, etrafı öyle korkunç uçurumlarla çevrilidir ki, şimdiye kadar hiç kimse oraya ulaşamamış; ulaşmaya teşebbüs edenler de, sağ ve salim geri dönmemiştir. Orada meş'um ve müthiş bir esrar gizlidir. Nitekim bazı geceler, yapının sivri kuleleri üzerinden gökyüzüne doğru kızıl bir ışık yükseldiği söylenir. Bu ışık çok defa garip şekiller alır ve özellikle dev bir baykuş şeklinde görünürmüş!...

İkinci söylentiye gelince: Böyle bir malikanenin hiç aslı esası yoktur.

O dağları karış karış bilen Alevîler, atlı geçen bölgede eski bir hisarın harabesinden başka bir şey bulunmadığını iddia ediyorlar. Baykuş yuvası olan bu harabe meş'um sayılır; orada eşkiya bile barınamazmış!

Bu bilgi bizi gerçekten şaşkına çevirmişti. Atıf amca :

Çocuklarım, dedi. Bu işin bir muziplik eseri olduğu ortada... Bana kalırsa, boş yere telâşa düştünüz... Bütün bu şeyler, cidden hayal mahsulü olsa gerek!.,. Siz beni dinleyin... Bu meselenin üzerinde bile durmayın!.

Selinin, Atıf amcanın bu sözlerine itiraz etti:

- Fakat, her şeye rağmen, bu işin gerçeğe dayandığını da ortaya koyan elimizde deliller var. Vakit kaybetmektense, daha önce de dediğim gibi, doğrudan doğruya Prenses'e bir cevap yazarak, bizi daha etraflı aydınlatmasını kendisinden rica etmeliyiz...

Ben de Selmin'in fikrine katıldım. Çünkü bu işin doğruluğunu biran önce tesbit edebilmek için yanıyordum. Doğrusu milyonların hayali ikimizi de nerede ise çıldırtacaktı.

Uzun tartışmalardan sonra, Prenses Ruzihayal'e bir cevap göndermeye karar verdik. Ve bizi düşündüren durumu kendisine uygun bir şekilde yazdık.

Prenses'in ikinci mektubu akan suları durdurur nitelikte idi :

«Kızım Selmin,

Hakkımdaki gerekli bilgi'yi mektupla değil, şifahen vereceğim. Hiç bir tesire kapılmadan sözümü dinlemen, bana itaat etmen menfaatin icabıdır. Aksi halde, bütün servetim, melikşenemin hazinelerinde kıyamete kadar gömülü kalacaktır.

Artık dilediğin şekilde hareket etmekte serbestsin...

Sen veya vekilin, gelecek ayın başında Hakkâri'ye varmış bulunmalıdır. Bir Pazar'a rastlayan aynı günün akşamı, yolcu, Cilo dağı geçidindeki Kürt Halo'nun işlettiği «Haydutlar Hanı»nda konaklayacak; özel arabam bu handan kendisini alıp buraya getirecektir.

Bu yolcunun ağzının gayet sıkı olması, seyahatinin maksadını hiç kimseye açıklamaması şarttır.

Prenses Ruzihayâl

NOT : Yol masrafları için mektuba bir çek iliştirildi.»

Prenses'in bir emir çeşnisi taşıyan ifadeleri bizi son derece heyecanlandırmıştı. Mektubun içinden çıkan 500 liralık bir çek ise, artık bu meselede hayale sığar bir taraf kalmadığını ortaya koyuyordu.

Nişanlımla başbaşa vererek bu iş de bize karşı herhangi bir kötü niyet, bir düşmanlık veya menfaat tuzağı bahis konusu olup olmıyacağını düşündük. Binbir ihtimal üzeirinde durduk. Anadolu'da, hatta dünyanın birçok yerlerinde süregelen kan davalarını, birkaç göbek ileriden alınan intikamları konuştuk. Artık gözümüze uyku girmiyordu. Günlük işlerimiz de yüzüstü kalmıştı. İkimiz de sonu gelmez bir kararsızlık içinde idik.

En sonunda şu sonuca vardık: Her şeye rağmen, elimizdeki deliller, bugün Cilo dağında bir malikâne mevcut olduğunu ve bu malikanede yaşıyan bir kadının bulunduğunu ortaya koymakta İdi. Durumun bütün karanlık noktaları, şart kor.ulan yolculuğu göze almakla aydınlatabilecekti. Ve nihayet, Selmin'in oraya bizzat gitmesinde ısrar edilmediğine göre, işde herhangi şahsî bir düşmanlık da hatıra gelmemek lâzımdı.

İki nişanlı kararımızı verdik. Selmin'in vekili olarak ben vola çıkacaktım. Fakat karakış ortasında öyle bir bölgeye yapılacak bir seyahat, doğrusu her babayiğidin harcı değildi.

Esasen ailem de benim bu gidişime razı olmuyor; Selmin'e başka birinin vekâlet etmesinde ısrar ediyordu. Ama ben bu işde fedakârlık göstermek istiyordum. Hatta bu yolda atılacağım tehlikeler ve karşılaşacağım güçlükler ne kadar büyük ve çetin olursa, ileride milyonları Selmin'le bölüşmeye o nisbette hak kazanmış olacağımı düşünüyordum. Hülâsa her şeye cesaretle girişmeye ve göğüs germeye azmedip yol hazırlıklarına başladım.

Prenses'in mektubunda belirtilen hareket tarihi, Şubat ayının başı idi. Fakat seyahatin ne kadar süreceği belli değildi.

İşimden üç haftalık izin aldım. Bu müddetin bana bol bol yeteceğini tahmin ediyordum. Ah! Şu yolculuk güzel bir şekilde sona erse ve İstanbul'a müjdelerle bir dönebilseydim!..

Birkaç gün içinde yol hazırlığım tamamlandı. Yanıma bir 'Brovnik tabancası almayı da unutmadım. Bu arada, Atıf amca, her türlü kaza ve belâya karşı koynumda taşımamı tembihle, bana küçük bir En'am-ı Şerif de vermişti.

İşte bu suretle İstanbul'dan ayrıldım. Hakkâri'ye vardığım gün, tam Şubat'ın biri idi. Fakat beni o dağ geçidindeki «Haydutlar Hanı»na götürecek bir araba buluncaya kadar akla karayı seçtim.

Bu yolculuğu kimse göze almak istemiyordu. Halkta o çevreye, bilhassa «Kürt Halo» adına karşı büyük bir ürkeklik vardı. Bu hanın sahiden bir eşkiya yatağı olduğu, uçan kuşun bile oradan sağ geçemediği söyleniyordu. Sonra, benim bu hana niçin gitmek istediğime dair ağızdan ağıza dolaşan sorular, adım etrafında esrarengiz bir hava yaratıyor ve beni birtakım karanlık şüpheler altında bırakıyordu.

Teklif ettiğim ücret karşısında nihayet yumuşayan tek arabacı, diğerleri tarafından bir fedaî, bir çılgın addedildi. Onun cesaretine şaşanlar, sağ ve salim geri dönüp dönmiyeceğine dair bahse tutuşanlar ve sonunda her ikimizin selâmetine ümitsizce dua edenler arasında kasabadan uğurlandık.

Vakit öğle üzeriydi. Hava güneşliydi. Karlı dağlar, şeffaf bir aydınlık içinde yüzüyordu. Arabacı, yolumuzun dört saat kadar süreceğini söylüyor ve yatsıdan önce kasabaya dönebileceğini tahmin ediyordu. Halbuki, araba geçidine elverişli olmayan dağ yolu bizi çok geciktirmişti. Hava da birdenbire bozmuş; akşamla beraber kar fırtınası kopmuştu.

İşte bu suretle, arabacı ile aramızdaki anlaşmazlık doğmuş bulunuyordu.

Şimdi, müthiş tipinin anaforu içinde, karlara bata çıka ilerliyordum. Bereket versin, bir düzlük üzerinde idim. Ama, simsiyah gecede, vahşi uğultularla savrulan karlar arasında, ıssız bir dağın korkunç uçurumları ortasında kendimi yapayalnız bulunca, içimi tarifsiz bir dehşet ve pişmanlık bürüyüvermiş; atıldığım bu maceranın bir çılgınlıktan da fazla bir şey olduğunu anlamıştım.

O anda kendimi bir sinekten daha zavallı hissediyordum. Eğer, tipinin arada sırada sıyrılan perdesi arkasında o küçük sarı ışığı görmesem ve her defasında ona biraz daha yaklaştığımı farketmesem, bütün ümidimi ve cesaretimi kaybeder; kucak kucağa pençeleştiğim ölüme kendimi hemen terkederdim.

İşte nihayet hanın önünde idim. Bana rehberlik etmiş olan sarı ışık küçük bir pencereden sızıyordu.

Yapı, iki katlı bir dağ eviydi. Yüzü yarı yarıya kârla örtülü idi. Kapının üzerinde tokmağa benzer bir şey görmediğimden, elimle vurdum.

Bir dakika sonra içerden kaba bir ses geldi :

- Kim o?
- Aç! Açın Lütfen!..

Fakat kapı açılmadı. İçerde birtakım gürültüler oldu. Kar fırtınasının şiddeti beni, kapıya tutunmaya mecbur ettiriyordu. Tekrar ve daha hızlı vurarak;

Çabuk aç... Çabuk acın... Soğuktan donacağım!... diye bağıldım.

Ağır bir kol demiri kalktı ve kapı yavaşça aralandı... Rüzgâra karşı kanadı zaptetmeye çalışan ızbandut gibi bir adam, elindeki hırsız fenerini yüzüme doğru tuttu :

- Kimsin?
- Bir yolcu!
- Yalnız mısın?
- Evet...

Aralık kapıdan içeriye hücum eden karlı rüzgâr antreyi süpürüyordu. Herif bana çabuk girmem için işaret etti ve kapıyı kapadı. Üzerimdeki karları silkelerken beni dikkatle süzüyordu. Ben sırada içeriden gayet kalın ve hırıltılı bir ses sordu :

-Gelen kim Feyzo?

-Bir yolcu imiş!

-Yaralı mı?

-Sapasağlam!.

-Gözünü aç!

O anda, herifin bir elinin belindeki kemere takılı iri tabancanın kabzasında olduğunu farkettim. Bir emir edasıyle :

- Düş önüme!,, dedi.

Karanlık bir taşlığı geçip büyük bir odaya girdik. Tavandan sarkan bir petrol lambası masa başında oturan üç kişinin yüzlerini aydınlatıyordu. Bu yüzlerde hiç güven verir bir ifade yoktu. Fakat ocak başında oturan ve alevlere bakan bir adam başını çevirince, bütün dikkatim onun üzerinde toplandı.

Kürt Halo olduğunu bir bakışta anladığım bu adamın keskin gözleri madeni ışıltılar saçıyordu. Üzerime dikilen bu gözler karşısında titremekten kendimi alamadım. Ama asıl, yüzünün görünüşü tüyler ürpertici idi. Sol yanağında derin bir yara izi vardı. Ağzıyla bir gözünü yana doğru çeken bu iz, o karanlık yüzde devamlı ve iğrenç bir sırıtış vücuda getiriyordu. O hırıltılı kalın ses de işte bu ağızdan çıkıyordu :

- Merhaba arkadaş! Buraya yolun nasıl düştü bakalım?...
- Seyahat ediyorum!..

-Sen de uçakta miydin?

- Hangi uçakta?..
- Bu sabah civarda düşüp parçalanan yolcu uçağında...
- Bundan haberim yok. Yolculardan hiç sağ kurtulan var mı?...
- Yalnız bir kişi. O da ağır yaralı,.

Halo bir an susiu. Dizleri üzerinde duran iri yumruklarını sıktığını gördüm.

-Sen nereden geliyorsun? Bana onu söyle!

- İstanbul'dan...

-Nereye gidiyorsun?

Prenses Ruzihayal'in ihtarı gereğince ağzımı sıkı tutmam lâzımdı. Ama böyle bir durumda kolay kolay yalan kıvrılamazdı.

Hiç olmazsa, gidecek olduğum yeri söylemeye mecburdum.

- «Kızıl Puhu Malikânesi»ne!.. dedim.

Bu cevabım herifler üzerinde bir yıldırım etkisi yaptı. Hayretle açılan bütün gözler birbirinde dolaştı ve uzun çok uzun bir sessizlik meş'um bir şekilde büyük odayı kapladı.

Sonunda Halo daha hırıltılı bir sesle sordu:

- Sen insan şeklinde bir şeytan mısın?..

- Ben mi?

- Bana bak delikanlı... Bizimle alay etmek istiyorsan, bu sana çok pahalıya mal olur...

- Size gerçeği söylüyorum.

- «Kızıl Puhu Malikânesi»ne gidiyorsun ha?...

- Evet!

- Adın ne senin?

- Cengiz...

Halo bu defa galiba sahiden, güldü. Zira yüzünde tuhaf bir gerilme oldu :

- Hele şuraya otur Cengiz Han... Senin bir kaçık olduğun ortada... Çok da üşümüşe benzersin.. Hey, bana bak ırgat.. Misafire konyak getir...

Masa başında oturanlardan en genci yerinden fırladı; bir dolaba doğru seğirtti. O zaman, odanın loş bir köşesinde, bir sedir üzerinde yatan yaralı adamı gördüm.

Halo :

- Nah, dedi. Kazadan tek sağ kalan yolcu... Ama, ne milletten olduğunu anlayamadık... Bizim dilden bilmiyor...

Irgadın getirdiği konyağı içtim. İçim kızışanca, aklım da başıma gelmeye başladı...Bütün bu olanlar bir rüya mıydı?..

Ben nasıl bir maceraya atılmış, nerelere düşmüştüm?.. İstanbul'da iken gözüme bir kahramanlık şeklinde görünen cesaretimin, ne aptalca bir cür'et eseri olduğunu görüyordum. Bile bile ve ihtimal pisi pisine hayatımı tehlikeye atmıştım.

Derken zihnim başka bir soruya atladı ve bu soru birden beynimi yakan bir ateş kesildi: Ya benim yerime Selmin bu yolculuğa çıkmış olsaydı!.. Onu, böyle bir gecede, bu dağlarda, bu uğursuz handa ve bu haydutlar arasında tasavvur etmek bile vücudumu alevler içinde bırakıyordu.

Durgunluğumu fark eden Halo, hâlâ ayakta duran ırgata kürtçe bir şeyler söyledi. Sonra bana döndü :

- Karnın açtır ama, hele biraz eğlen!.. Irgat bize püryan yapacak... Siyah şarapla iyi gider. Sonra da varır, uykunu çekersin... Yukarıda iki odam var. Bunun birinde yatacaksın, anladın mı?... Ehh, şimdi bize şu malikâneden biraz söz et bakalım...

Herif benimle alay eder gibi konuşuyordu.

- Malikâne hakkında hiç bir şey bilmiyorum, dedim.
- Öyledir de, orada ne işin var?
- Davet edildim!
- Kim davet etti?
- Prenses Ruzihayâl!

Hep bir ağızdan öyle kuvvetli bir kahkaha attılar ki, camlar zangırdadı. Son sözüme en fazla gülen Feyzo :

- Şu prenses de kimmiş be?., dedi. Herif bize martaval okuyor... Bana bak, bu Prenses cenapları, seni malikânesine davet etti de, altın yeleli, beyaz kanatlı atım sana neden göndermedi ha?!...
- Beni bu handan özel arabasıyla aldırtacak ...
- Vay canına!.. Oğlum biz bu dağları cebimizin içi gibi biliriz... O senin anlattıklarına, senin gibi enayiler

İnanır. Buralarda ne öyle bir malikâne var, ne de Prenses bilmem ne hazretleri!.

Halo yine alayla :

Bırak be Feyzo! dedi. Çocuk afyon yutup kendinden geçmiş... Üstüne varırsan, afyonu patlar ha!..

Sonra bana mahvedici bir bakışla baktı :

Eğer bize yalan kıvırıyorsan, vay haline Cengiz Han...

- Adım sadece Cengiz...

- Burada ben herkesi istediğim gibi çağırırım... Kimse bana karışamaz... Ha, sen herhalde buraya yine bir maksatla geldin... Onu dosdoğru de bakayım bana, hadi...

- Burası bir han değil mi? Yani., gelip geçen yolcular burada konaklamazlar mı?..

Halo tekrar o kaba kahkahasiyle güldü :

- Vay anam! Bu daha süt kuzusu be!.,, Ben senin kadar enayisini görmedim hiç!.. Bizi çok eğlendireceksin Cengiz Han... Dur, hele dur...

Masa başında oturan diğer iki kişiden birisi kalkıp yanımıza gelmişti. Bu, kısa boylu, tıknaz bir köse idi. Elini omuzuma vurarak :

- Arkadaş! dedi. Bu malikânenin yolunu bize de göstersene! O prensesin herhalde güzel elmasları, çil çil altınları vardır,,. Elimiz işe yakışır hani...

Halo birden şimşek gibi bir hızla herifin suratına bir tokat indirdi :

- Bas dürzü! Şimdi o tüysüz çeneni kırar, köpeklere atarım...

Bir an herkes sustu. Yalnız dışarıdaki müthiş kasırganın uğultusu duyuluyordu. Hakikaten kar fırtınası o kadar şiddetlenmişti ki, bu eski dağ evi, kemikleri ayrılmak üzere bulunan bir iskelet gibi çatırdamakta idi.

Boyle bir sahnede, benim durumumdaki bir insanın duyabileceği dehşeti tasavvur edemiyecek kimse yoktur sanırım.

Bu sırada, o zamana kadar hiç lâfa karışmamış olan beşinci adam da ayağa kalkmıştı. Bu, zayıf, kertenkele suratlı bir herifti. Küçücük gözlerini Halo'ya dikerek:

- Ağa, dedi. işi bitirmek için ne bekliyorsun?.. Moruk boyuna kan kaybediyor... Daha fazla gecikirsek, eli kalem tutmıyacak...

- Maksadını geveleme çömez, açık söyle!..

- Şu morukla bir çift lâf ediversene!..

Halo ensesini kaşıdı ve bana yan gözle baktı :

- Sen başka dil bilir misin Cengiz Han?
- Biraz Fransızca bilirim...
- Şu morukla bir çift lâf ediversene!..

Bir robot gibi ayağa kalkıp yaralıya yaklaştım. Bu, altmışını geçkin, ufak tefek, esmer bir adamdı. Yarası başından ve kalçasındandı. Durumunun ağır olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Rengi kül gibiydi. Şişmiş ve morarmış dudaklarında hafif bir köpük vardı. Solukları da düzenli değildi.

- Mösyö! dedim.

Adam gözlerini açtı. Sesim ona kayıptan gelmiş gibi, şaşkın şaşkın bakındı. Fransızca olarak sordum :

- Nasılsınız?

Adam belli belirsiz bir hayret eseri gösterdi. Hatırasını toplamak istiyor gibiydi. Nihayet, Fransızca olarak, büyük bir zorlukla:

- Görüyorsunuz... dedi. Fakat, neredeyim?
- Cilo dağında, bir handa...
- Emniyette miyim?

- Zannederim!...

Fakat adamın, etrafımızı çevirmiş olan korkunç heriflere şüphe ile baktığını görünce, hemen ekledim:

- Ben de burada, sizin durumunuzdayım... Yalnız aramızdaki fark, benim bu Allah'ın belâsı yere kendi ayağımla düşmüş olmamda... Burası düpedüz bir eşkiya yatağı... Ama şimdilik herifler bize karşı iyi davranıyorlar... Sonra ne yapacakları bilinmez..

Y aralı içini çekti :

- Nerelisiniz? diye sordu.
- İstanbul'luyum.
- Türk müsünüz?
- Evet.
- Buralara niçin geldiniz?
- Hikâyem uzun... Siz kimsiniz?
- Ben ıraklı bir profesörüm... Adım Mahmut El Hüdaî... Meşhur petrol kralı El - Hüdâi'nin kardeşiyim. Özel bir iş için uçakla Musul'dan Tiflis'e gidiyordum... Birden hava bozdu... Tipi arasında yolu şaşırdık ve bu dağlara düştük...

Yaralı bu sözleri söylerken o kadar yorulmuştu ki, hemen gözlerini kapadı. Dediklerini tercüme edince haydutlar birdenbire sessizleştiler. Hepsinin gözleri o şekilde parlamıştı ki, bu parlaklık, ancak eline güzel bir av geçiren aç bir kurdun gözlerinde görülebilirdi. O zaman, adamın boşboğazlığının cezasını çekeceğini anladım ve kendim sözü idare etmediğime üzüldüm.

Uzayan sessizlik, haydutların aralarında önceden vermiş oldukları bir kararın uygulanması anı geldiğini hissettiriyordu. Nitekim, Çömez denen kertenkele suratlı herif, kurnaz bir sırıtışla Halo'ya :

- Hey -ağa, dedi; talih diye buna derler, değil mi?.. Böylesi yüz yılda bir ele geçmez...

Halo homurdandı ve daha esrarlı bir sessizliğe gömüldü. Nihayet :

- Doğru, dedi. Doğru... Çömez... Senin dilin yumuşaktır, iyi döner... Şu vatandaşa meramımızı anlatıver... O da bunu moruğun kafasına soksun!..

Çömez şöyle bir direndi:

- Ağa, bu emri sen versen daha iyi olur. Senin dilin daha tesirlidir...

Halo birden parlayarak :

- Ben sana emrediyorum itoğlu! diye bağırdı.

- Başüstüne ağa!..

Çömez koluma dokundu. Yüzüne bakınca, yine sınıttığını gördüm. Bu sırıtış, namuslu bir kalbi felce uğratabilirdi. Herif yılan ıslığı gibi bir sesle :

- Bana bak delikanlı, dedi. Biz cesur olanları severiz. Bize zararsız olanlara da dokunmayız... Hani aslında kötü adamlar değilizdir... Eğer bize yardım ederseniz biz de sana iyilik ederiz.

Yaralıya bir yan göz attı ve sözüne devam etti:

- İşte şu pintiyi biz taa karlı vadiden buraya kadar omuzda taşıdık... Eh, insan insana yardım eder a!.. Amma velâkin her işin de bir karşılığı aranır... Herifin ağzından kendin duydun ki, para babası imiş... Bize gelince... Eh, bu dağlarda gün olur yiyecek buluruz, gün olur aç kalırız... Ona yaptığımız bir iyiliğe kemlik eder mi ki? Etmek istese de, biz buna razı olmayız...

Köse :

- Amma da geveledin Çömez be!., diye söylendi.

Çömez hızlandı :

- Sen bizimle vatandaşsın delikanlı... Ondan isteyeceğimiz şeye bakıp da, yüreğin kararmasın!.. Ondan isteyeceğimiz şey, kısacık bir mektup... Şu petrol kralı olan kardeşine yazacak ve diyecek ki : «Hayatım tehlikededir. Filânca yere, filân süre içinde beş yüz bin lira bırakırsan, ölümden kurtulacağım...»

Bir soluk gibi :

Demek can kurtarma akçesi istiyorsunuz? dedim.

Tasa etme be yavrum... Bir petrol kralına göre bu para nedir ki? O bunu bir günde kıvırır... Bir günlük kârı da, kardeşinin hayatına değer a!... Değmez mi?...

Feyzo:

- Onu kendisinden soralım! diye söze karıştı.

Reis sert bir sesle bana:

- Eee, bunları herife aktarmak için ne bekliyorsun? dedi.

Adamcağıza herşeyi anlattım. Sözlerimi büyük bir sükûnetle dinledikten sonra :

- İstedikleri şeyi yapmıyacağım! dedi.
- Fakat Mösyö, ısrarınız hayatınıza mal olabilir, dikkat edin!...
- Hayatım mı? Zaten benim saatlerim sayılı oğlum!..

Halo kuşkulu bir halde :

- Ey! Bize boş mu veriyor? diye sordu.
- Vallahi.. Şey.. Kardeşinin bu kadar parayı vere- miyeceğini söylüyor...
- Ne kadar verebilirmiş?
- Zannedersem... Hiç... Evet, hiç.. Araları pek iyi değilmiş çünkü...

Halo yumruklarını sıktı. Kısılan gözleri korkunç bir şekilde parlıyordu :

- Ona de ki, bu mektubu imzalamazsa, billah tırnaklarını söktürürüm onun!.. Kafatasını da nah şu nalçalı ökçemle ceviz kabuğu gibi kırarım...

Yaralıya dönüp âdeta yalvardım :

- Mösyö rica ederim, reddetmeyin! Size büyük bir kötülük yapmalarından korkuyorum...

Adam yine sükûnetle :

- Benini iki defa öldüremezler ya! dedi.
- İşkence ederler...
- Ben kaderime razıyım...

Bu sırada içeriden, Irgat'ın yaptığı püryanın güzel kokusu gelmişti. Genç haydut, bu olanlara karşı tam bir ilgisizlik içinde, odaya girip çıkıyor; ortadaki masanın üzerine ekmek, şarap ve bardak koyuyordu.

Halo, yaralının başını ayağıyle dürttü. Vahşi bir tavırla ve işaretle ona tehdidini tekrarladı. Adam sadece inledi ve hiç bir tehdidin kendisine tesir etmiyeceğini anlatan sâkin bir bakışla reise baktı. Bu bakışta bir meydan okuyuş, hatta bir zafer ifadesi vardı.

Azılı haydut, Feyzo'nun omuzuna bir yumruk attı:

- Ulan Feyzo, bu iş senin... Göreyim seni... Haydi... İnsaf etme pintiye...

Feyzo cebinden kocaman kancalı bir kerpeten çıkardı... Tam bu sırada, yapıyı sarsan fırtınanın uğultusu arasında, pencerenin dışında kanat çırpmasını andıran garip bir ses duyuldu.

Bu o kadar net bir sesti ki, hepimiz gözlerimizi pencereye diktik. Camın dışında, karanlıklar içinde kocaman bir baykuş vardı. Kızıl gözleri alevden kıvılcımlar saçan baykuş içeriye girmek ister gibi kanatlarını cama çarpıyordu.

Bu manzaranın dehşeti, o kan dökücü herifleri bile sarartmıştı. Hepsinin eli silâhında; fakat manyetize edilmiş gibi hareketsiz duruyorlardı.

İşte o anda, şiddetli bir kanat darbesi camı parçaladı ve odaya hücum eden kar fırtınası lâmbayı söndürdü.

Birden zifiri bir karanlık bir mezar gibi bizi sarmış; dondurucu rüzgârın hızıyla iskambil kâğıtları gibi hepimiz birer tarafa savrulmuştuk.

Fakat odaya dolan kar fırtınası değil; camı parçalıyan o dev kanatların meş'um rüzgârıydı. Üzerimizde esrarengiz bir şeyin dolaştığını, bizi yere kapaklandıran kuvvetin şeytani bir hüviyeti olduğunu hissettim. Etrafımızda kar taneleri şeklinde dönen beyazlıklar, o müthiş baykuşun gözlerindeki alevler gibi parlaktı. Sanki odada on binlerce baykuş gözü raks ediyordu..

Bu hal bir dakika mı, yoksa bir asır mı sürdü? Bilmiyorum. Yine nasıl olduğunu bilmeden, bizi saran dehşet, daha doğrusu hepimizi taşlaştırmış olan o sihirli kudret birden yok oluverdi!.. Yavaş yavaş kendimize gelmeye başladık... Ocaktaki ateşin odayı hafifçe aydınlatan kızıllığında bir kâbustan uyanmış gibi, şaşkın şaşkın birbirimize bakıştık...

Ne olmuştu?!..

Halo'nun gürleyen sesi, İsrafil'in Sur'u gibi bizi diriltti :

- Heyyyy!. Bu ne iş be?!..

Sağa sola bakmıyor, neye uğradığımızı anlamaya çalışıyorduk.

Vakıa hâlâ lâmba yakılmamıştı ve hâlâ kırık camdan içeriye karlı rüzgâr giriyordu. Fakat şimdi her şey normaldi; her şey yerli yerinde idi.

Çenesi titremekte olan Köse :

- Uy anam! dedi. Evi ecinliler mi bastı, nedir?...

Feyzo :

- Yuh olsun erliğimize! diye soludu. Basbayağı bir hayalet gördük yahu!.. Başka bir şey değil!..

Dizleri üzerine çökmüş olan Çömez, oğunarak homurdandı :

- Sus, sus! Bir belâya uğradık... Bana sorarsan, nah işte şu uğursuz herif bu belâyı başımıza getirdi...

Parmağıyla beni gösteriyordu. Halo tekrar gürledi:

- Ulan, çenenizi kısın da, şu pencereye bir tahta çakın... Hadi, elinizi çabuk tutun de... Irgat, sen de lâmbayı indiriver... Heyyy Irgat!..

Fakat Irgat cevap vermiyordu. Halo daha kuvvetli bağırdı :

- Behey ölüsü kınalı yere mi girdin?...

Irgat'ın sükûtu haydutları şaşırtmış gibiydi. Acele pencereye bir tahta çakıldı. Lâmbayı yakan Feyzo:

- Bu tabansız hergele mutlak korkudan bayılmış olacak! dedi. Varayım bir bakayım şuna...

Feyzo dönünceye kadar hiç kimse konuşmadı. Yalnız Halo, gizli bir şüphe ile bana kötü kötü bakıyordu. Galiba o da Çömez gibi, bu müthiş olayla aramda bir ilişki buluyordu.

Feyzo yalnız döndü. îğrenç yüzünde kapanık bir ifade ile :

- Vışşş!... dedi. Bu inanılır iş değil ha!.. Bizim oğlan sırra kadem basmış!.

Haydutlar irkildiler. Çömez: . — Deme Feyzo! diye bağırdı.

Halo da:

- Her yana iyi baktın mı? diye sordu.

- Bir yukarı kat var...,. Bilinmez, belkim oraya sıvıştı... Belkim de rüzgâra karıştı... Yaktığı ateş de sönmüş... Püryan bir yanda kalmış...

- Geç bunları... Çık da bir bak hele! Bulursan, kıçına ekle tekmeyi enceğin...

Feyzo'nun merdivenleri çatırdatan adımları yukarıda da döndü dolaştı. Biraz sonra aşağıya yine yalnız geldi :

- Ben dedim a!... Bu itoğlu it sırra kadem bastı... Hiç bir yerde yok...

Lanetle dolan bütün gözler bana doğru çevrilmişti. Birden kendimi, az evvelkinden daha feci bir durumda hissettim. Bir yandan da, heriflerin bana karşı duydukları menfur şüphede bir isabet olup olmadığını, yani, benim yoluna düşmüş olduğum şu «Kızıl Puhu Malikânesi» ile, camı parçalayan, bize o müthiş kâbusu geçirten ve genç haydudu yok eden kızıl gözlü baykuş arasında bir ilişki bulunup bulunmadığını dehşet içinde düşünüyordum.

Bu sırada, az geride duran Köse boğuk bir feryat kopardı. Y aralının üzerine doğru eğilmişti :

- Vay canına! Vay canına!.. Herif cavlağı çekmiş be!...

Halo atıldı; fraklının kalbini ve nabzını yokladı. Yüzü öyle kötü bir ifade almıştı ki, dehşetimden tirtir titriyordum.

- Tuh, gebermiş vallah!.. diye haykırdı. işte bu en berbat iş!.. Bizim petrol kuyuları battı gayrı..?

Herifler cesedin etrafında toplandılar. Feyzo :

- Terese bir imza attıramadık gitti! diye homurdandı. Bu işte bir aksilik var ama, nedir?.. Eee, şimdi ne yapacağız?..

Midesini sıvazlayıp duran Köse söze karıştı:

- Dinim hakkı için açlıktan geberiyorum ağabey... Önce karnımızı doyursak nasıl olur?...

Halo :

- Hele bak! diye parladı. Herif karnından başka bir şey düşünmüyor... Şimdi karnını deşerim alimallah...

Fakat Çömez araya girdi :

Ağa, bırak da şu şişko püryanın gereğine baksın!.. Bizim de karnımız acıktı ya!..

Köse'ye bir omuz vurdu :

- Hadi davran oğlum, davran!.. Kazana biraz kömür atalım da, ısınalım...

Halo başını salladı ve bir sandalyeye çöktü,

- Sen her vakit akıllısındır Çömez... Doğru, püryanı mideye göçertmeden aklımız başımıza gelmiyecek... Görülecek hesaplara sonra bakarız...

Bunu söylerken beni yine kötü kötü süzüyordu.

Başıma neler geleceğini düşünecek halde değildim. Bununla beraber, heriflerin bana karşı gizli bir ürküntü duyduklarını da hissediyordum. Üzerimde esrarlı bir kudret olduğunu sandıklarına göre, bana nasıl bir kötülük yapmaya cesaret edeceklerini kestirmek doğrusu güçtü.

Biraz sonra haydutlar sofra başında toplandılar. Bana yer gösteren olmadı. Bu tavrım bir kötü niyet işareti olduğu ortada idi. Ama zaten bir lokma bile yiyemeyecek halde idim.

Kollarını sıvayan Feyzo, Köse'nin büyük bir tepsi içinde buram buram tüterek getirdiği püryanı parçaladı ve arkadaşlarına dağıttı.

Bir yandan tıkmıyorlar, bir yandan kafaları çekiyorlardı. Ama hiç biri konuşmuyordu.

İştahları biraz hızını alınca, Halo o hırıltılı sesiyle emretti :

- Hey, şu moruğun leşini burada kokutacak değilsiniz a!.. İcabına bakıverin de...

- Başüstüne ağa!

- Sonra da şu iblise hanyayı, konyayı göstereyim... Çömez, bana şarap doldur...

Doldurulan iri kupadaki şaraptan birkaç yudum aldı. Sonra kupayı birden kafama doğru fırlattı. Eğer atik davranıp eğilmeseydim, mutlaka kafam patlardı.

Halo yeri göğü titreten bir küfür savurduktan sonra :

- Senin canını cehenneme yollayacağım köpek! diye homurdandı. Bakalım o habis ruhun nasıl çıkacak... İfrit misin? Şeytan mısın? Göreceğiz o zaman...

Herif ayağa kalkmış, sendeliyerek bana doğru geliyordu. Kanlı gözlerinde kana susamış bir canavarın bakışı vardı :

- «Kızıl Puhu Malikânesi»ne gidiyormuş?!.. Hele bak!... Bu malikâne nerede?.. Orada ne yapmaya gidiyorsun, ha?. Ben şimdi seni bülbül gibi söyletirim...

Ben de ayağa kalktım ve elim birden arka cebimdeki silâha gitti. Fakat haydut bir şimşek hızıyle kendi tabancasını çekip göğsüme dayamıştı bile!...

- Feyzo, al şu itin oyuncağım elinden... Üzerini de bir iyi yokla!... Bunu geldiğinde yapacaktın koca ahmak!..

Feyzo, tabancamdan başka, yeleğimin cebinden küçük sustalı çakımı da aldı. Sonra eli, boynumda asılı olan En'amı, şerife ilişti

- Huy anam! Buldum... Herifin tılsımını buldum...

Bir sessizlik oldu. Bu sessizliğin içinde kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı döğüyordu.

- O bir En'amı şeriftir! dedim.

- Vaay! Seni şarlatan seni...

Feyzo, En'amı şerifin deri kılıfını açmak için zorlarken, Çömez birden onun bileğine yapıştı :

- Bırak be ağabey! Belki başımıza bir belâ daha gelir... Bu adam tekin değil!..

- Sen herifin martavalına boş ver!..

- Daha iyi dedin ya!... Bırak imanın hakkı için... Bizi çarpar belki!..

Hâlâ göğsüme dayalı duran tabanca namlusunun soğukluğu bütün damarlarıma bir ölüm titreşimi veriyordu. Halo'nun tetiği niçin bir türlü çekmediğini anlıyordum. O da, üzerimden çıkan bu küçücük kitaptan ürkmüş görünüyordu.

Namluyu göğsüme daha kuvvetli bastırarak :

- Onu neden üstünde taşıyorsun? diye-sordu. Eğer Müslümansan, bunu bilmen lâzım gelir... Ne olursam olayım, senin dinini senden daha iyi bilirim... Düzmelerinle kendin gibi enayileri kandır... En'amı şerif diye bize yutturmak istediğin şey, ya bir büyü muskası, yahut da zebani efsunu...

Çömez çocuk gibi yalvardı :

Ağa, Ağa... Gözünü seveyim, vazgeç... Ne olursa olsun. Şeytanın şerrine lânet!.. En iyisi bu herifi buradan defetmek... Bırakalım cehenneme kadar gitsin... Bize daha fazla kötülüğü dokunmadan...

Halo birden Çömez'in üzerine yürüdü ve onu bir tekmede yere yıktı. Sonra Feyzo'ya dönüp gürledi :

- Ne duruyorsun be? At şu meredi ateşe... Onu parmak kadar görüp de, cürümsüz mü sandın? Bak, onunla hepimize meydan okuyor...

Fakat Feyzo bu emre itaat etmedi, En'amı şerif birden elini yakmış gibi yerinden şıçradı. Aynı zamanda benzi kül kesilmişti. Boğuk bir sesle:

- Ağa, dedi- Duydun mu?..

Halo hâlâ coşkun :

- Neyi?., diye bağırdı.

- Kapı vuruldu,..

Dört haydut kulak kabarttılar.

Fırtına durmuştu. Pencereden görülen karlı dağlar da, şimdi, parçalanan bulutlar arasından çıkan ince bir ayın serptiği gümüşî bir aydınlık vardı. Etrafı derin bir sükût kaplamıştı.

Halo :

- Saçmaladın Feyzo, dedi.
- Nah, işte...

Gerçekten bu defa, derin sessizlik içinde, kapıya vuran hafif darbeler tane tane seçildi.

Haydutlar yine büyük bir dehşete kapıldılar. Feyzo En'amı şerifi acele bana verdi. Halo da silâhını göğsümden çekti. Hepsinin kolları yana düşmüştü. Reis dişleri arasından:

- Bu iblisi yok etmeden başımız belâdan kurtulmıyacak! diye söylendi. Onu o lânet muskası ile beraber ateşe atıp yakmazsam, bana da Kürt Halo demesinler!..

Ve birden ayağını yere vurdu :

Kapıya falan kulak asmayın be... Bu saatte buraya ancak şeytan gelebilir... Hadi, işinize bakın... Köse, sen şu ateşi canlandır... Herifi ocağın üstündeki şu çengele asıp püryan oluşunun seyrine bakacağım... Onun...

Fakat sözünü bir ürperti ile kesti. Çünkü kapıya tekrar ve daha kuvvetli vurulmuştu.

Yediği tekmenin acısı ile hâlâ yerde kıvranan Çömez, zorlukla :

- Ağa, dedi. Belki gelen Irgat'tır...

Bu fikir hepsine geniş bir soluk aldırmıştı. Halo'nun gevşeyen yüz hatlarındaki o korkunç sıntış genişledi :

- Ulan Çömez, her yerde imdada yetişirsin... Ama bizim aklımıza da ne oldu ya?... Oğlanı unuttuk gitti... Ey Feyzo... Kapıyı açmak için ne bekliyorsun?...

Ama Feyzo yine ona itaat etmedi.

Ağa, sahiden senin aklın bir işe yaramaz olmuş... Irgat kapıya böyle mi vurur?... Parola vermez mi?..

Halo çenesini kaşıyarak bana döndü. Keskin ve vahşi bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü. Sonra başı ile kapıyı işaret etti

- Behey iblis! Düş öne de, kapıyı sen aç bakalım!...

Ayaklarım beni sürükledi, Yahut ben ayaklarımı sürüklemeye çalıştım. Bir eli silâhında olan Feyzo, arkamda, ışık göstererek beni takip ediyordu.

Dilim, damağım kupkuru idi. Duyulur duyulmaz bir halde :

- Kim o?.. diyebildim.

İnce bir ses cevap verdi :

- Açınız!...

Bu, bir çocuk veya bir kadın sesi idi. Yeni bir şaşkınlık anı oldu: Feyzo omuzumu dürterek :

- Açsana!... dedi.

Ağır kol demirini kaldırdım ve kapıyı açtım.

Gerçekten kapının önünde, uzun boylu bir genç kadın duruyordu. Bir bakışta insanın nefesini kesecek kadar güzeldi. Sırtında, ince endamını sımsıkı saran bir siyah manto; başında ise, bir kefiyeyi andıran ve ipek dantelli kenarı yüzünün hemen yansını örten kırmızı bir türban vardı.

Feyzo'nun yaklaştırdığı ışıkta, kara gözlerinin harikulade parlaklığı, dudaklarının güvercin kanı kadar taze ve canlı kızıllığı ve bembeyaz dişlerinin sivriliği hemen dikkatimi çekti. Fakat bunlardan daha fazla şaşılacak şey, kadının halinde hiç bir telâş ve korku eseri mevcut olmaması idi. Sanki, ay ışığı altında parlayan, bu karlı dağlardan, bu esrarlı geceden kopup gelmiş müheykel bir ruhtu!... Bununla beraber, insanın üzerinde bıraktığı o çok garip etkiyi birden yok eden normal bir sesle sordu :

- Affedersiniz baylar!... Bu geceyi burada geçirebilir miyim?...

Türkçeyi nefis bir İstanbul şivesiyle konuşuyordu.

Benden daha az afallamamış olan Feyzo, kendini toparlamaya çalışarak :

- Elbette vallahi!,, dedi.. Amma sen nereden çıktın güzelim?.. Böyle bir gecede., bu saatte?... Kimsin?...

- Gündüz düşen uçağın yolcularındanım. Bütün gün karlı dağda kaldım... Pek kötü saatler yaşadım. Nihayet gece, büsbütün korkunç oldu tabii. Allah acıdı da, uzaktan ışığınızı gördüm...

- Pekâlâ, pekâlâ, buyur... Burası bir handır, ateşimiz de var, aşımız da... Sana verecek ivi bir odamız da...

Kaba herifin göstermeye yeltendiği nezaket biraz komik kaçıyordu; ama öteki haydutlar da kadını görür görmez, kendilerini hemen derleyip toparlamışlardı. Halo, şaşkın bakışlarında gizlenmiş bir memnunlukla :

- Oooo! dedi. Seni melekler korumuş olmasın.. Lâkin o kazadan böyle sağ ve salim nasıl kurtulabildin?... Hiç bir yerinde yara bere izi görünmüyor, bu, inanılacak şey değil alimallah!... Hem sonra, kar fırtınası da sahrada tek canlı yaratık bırakmıyacak kadar yamandı...

Kadın sadece :

- Bununla beraber, kurtuldum işte!... dedi.

- Geçmiş olsun, geçmiş olsun!...

Herifler sırıtıyorlardı. Fakat yine de yüreklerinden kuşkuyu tamamen atamamış oldukları belli idi. Nitekim yiyecek gibi kadına bakmakta olan Çömez:

- Allahını seversen hanım, dedi. Sen uçaktan paraşütle mi atladın? Bu karlı gecede özel bir barınakta mı kaldın?.. İmanım hakkı için bu işe benim de aklım ermedi... Yoksa bir cin, bir peri misin?...

Kadın esrarlı bir şekilde gülümsedi. Cevap olarak :

- Çok yorgunum, dedi. Bana odamı gösterir misiniz?...

Halo :

- Biraz bekle ki hazır etsinler!... diyerek ona bir sandalye uzattı. Ve Çömez'le Feyzo'ya kürtçe birşeyler söyleyip, onları yukarıya koşturdu.

Kadın sandalyeye oturmuştu. Gözleri ocaktaki alevlere dikilmiş, öyle duruyordu.

İşte o anda, bu gözlerde bütün varlığımı titreten bir şey gördüm. Vakıa bu, sadece kızıl bir pırıltıdan ibaretti. Fakat eminim ki bu pırıltı ateşin aksi değil, biraz evvelki haile içinde o korkunç baykuşun gözlerinde görmüş olduğum alevin eşi idi.

Acaba hâla hayal mi görüyordum?.. Geçirdiğim korkular gözlerimi mi bozmuştu?.. Yoksa sahiden aklımı mı oynatıyordum?...

O zamana kadar benimle hiç ilgilenmemiş olan kadın, düşündüklerimi hissetmiş gibi, birden başını bana doğru çevirdi :

- Niçin öyle titriyorsunuz? Ateşe yaklaşsanıza!... dedi.
- Titreyişim üşümekten değil efendim!...
- Ya neden?...

Elimde olmadan itiraf ettim:

- Korkudan...
- Kimden korkuyorsunuz?...

Tereddüt ettim. Kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Kadın güzel bir Fransızca ile :

- Şu haydutlardan mı?... diye soydu.
- Onların haydut olduklarını biliyorsunuz demek?...
- Kim olsa, bunu bir bakışta anlar...
- Peki, siz onlardan korkmuyor musunuz?...

Kadın hafifçe alaylı bir şekilde cevap verdi :

- Korktuğumu belli etmemek lâzım! Siz de böyle yaparsanız, onlara karşı bir misli kuvvetli olursunuz...

Bu mantık güzeldi ve çok doğru idi. Kadının iradesine hayran kaldım. Fakat benim hakkımda neler biliyordu?... Şu heriflerin elinde bir kurban olduğumu da anlamış mıydı acaba?..

Bu düşüncemi de yakalamış gibi :

- Sizi bir tuzağa mı düşürdüler? diye sordu.

- Doğrusu... bir tuzağa mı düşürüldüm, yoksa sadece aptallığımın cezasını mı çekiyorum? Orasını bilemem...

- Sebebi ne olursa olsun burada bulunuşunuz benim hesabıma güzel bir şans eseri... Kim olursanız olun iyi bir adama benziyorsunuz... Beni koruyacağınızı umarım...

Kekeledim :

- Şüphesiz... Müm... mümkün olabilirse tabii...

- Teşekkür ederim.

Bu sırada yukarıda, kadının odasını hazırlayan Feyzo ile Çömez'in ayak sesleri ve telâşla itip çektikleri eşyanın gürültüsü duyulmakta idi.

Halo, ocak başındaki yerine oturmuş, düşünceli bir halde sigarasını içiyor; Köse de masadaki yemek artıklarını topluyordu. Bir an, kadının gözlerinde yine o meş'- um alevi gördüm ve ürperdim :

- Fakat siz... Siz kimsiniz?... demekten kendimi alamadım.

Bu sorum kadını tekrar esrarlı şekilde gülümsetti :

- Demin söyledim ya! Duymadınız mı?...

- Duydum, fakat tatmin olmadım...

- Anlaşılan korku sizi iyice sersemletmiş!.. Ama niçin bu kadar korktuğunuzu anlayamadım... Bu adamlar size ne yapmak istiyorlar?...

- Beni diri diri yakmak!...

Kadın, esrarlı olduğu kadar şahane bir bakışla beni âdeta büyüledi. O sırada yeni bir şey daha keşfettim: O harükulâde gözlerde, benim hatıramı okşayan, bana tanıdık gelen çok garip bir şey vardı. Ama bunun ne olduğunu anlayamadım.

Halo birden başım kaldırdı ve kadına hitap etti:

- Adını sorsam, ayıp olur mu güzelim?...

Bu damdan düşercesine sona kadını hiç şaşırtmadı. Tatlı bir sesle :

- İstediğiniz şeyi sorabilirsiniz! dedi.
- Önce adından başlayalım...
- Adım, Şahikalar Melikesi'dir...
- O nasıl ad öyle?...
- Anlaşılmadı mı?
- Çok uzun...
- Kısaltılabilir!...

Kadın gülümsedi ve ekledi :

- Beni mutlaka adımla çağırmak istiyorsanız, sadece «Şahika» deyin!...
- Peki, nerelisin?...
- İstanbul'lu... Ama Bağdat'ta doğdum...
- Evli misin?
- Dulum!
- Nereye gidiyordun?
- Azerbaycan'a!...
- Orada ne yapacaktın?
- Bir akrabamı görecektim...
- Şu herifi tanıyor musun?...

Halo, sedir üzerindeki cesedi örten çarşafı çekti. Kadın o tarafa doğru baktı:

- Elbette tanıyorum. Bizim uçakta idi... Boyuna kardeşinin petrol kuyularından ve milyonlarından bahsediyordu...

Halo'nun ağzının içinde bir küfür dolaştı :

- Allah kahretsin böyle talihi!.. Herif cavlağı çekmeseydi o milyonları bize de anlatacaktı...

Kadın yavaşça doğruldu :

- Fakat... Hiç ölülerin gözleri hareket eder mi?

Bu sözden hiçbirimiz bir şey anlamadık. Kadın şahadet parmağını cesede doğru uzatmıştı :

- Bakın!...

Tanrım!... Gördüğümüze inanmak mümkün değildi. İçim tekrar dehşetle doldu. Zira Iraklı'nın kapalı gözleri hafifçe aralanmıştı.

Halo yerinden fırladı. Köse ile birbirine tutundular. Ben de elimde olmadan önümdeki masaya sarıldım. Kadın bize hayretle bakarak:

- Burada ne garip şeyler oluyor böyle! dedi. Neniz var kuzum?... Bu ihtiyarcık sizi yiyecek mi?...

Kendini toparlamaya gayret eden Halo :

- Dinim hakkı için bu herif gebermişti... diye soludu.

Sonra yutkundu; elini yüzünden geçirdi ve daha yavaş ilâve etti :

- Yanılmış olamam... Hayır... Canımı şeytan alsın ki, moruk bir saat önce cavlağı çekmişti...

Kadın alayla :

- Herhalde siz ölülerle dirileri birbirinden ayıramıyorsunuz? dedi.

Bu sözü söylerken ağzında zalim bir ifade belirmişti.

Halo taş gibi durdu. Kadına dikilen bakışlarında gizlenmez ve sonsuz bir ürkeklik vardı. Bu sırada Köse konuşmaya cesaret etti :

- Ağa, besbelli ki, yanılmışsın... Hepimiz yanılmışız... işte pinti yaşıyor... İşte gözleri...

Fakat Köse'nin birden dili tutulur gibi oldu. Çünkü ölü yavaş yavaş doğruluyordu.

- Ona neden yardım etmiyorsunuz?..

Kadının bu suali iki haydudu da harekete getirdi. Şaşkın bir halde atıldılar; Iraklı'nın omuzlarına yapıştılar. Galiba onu tekrar yatırmak istiyorlardı.

Kadın :

Acaba bir arzusu mu var?., diye sükûnetle sordu.

Onun, duruma bu şekilde hâkimiyeti kadar, şu azılı haydutların böyle kuzu kesilmeleri de doğrusu akıl almaz bir şeydi. Ama, ölünün dirilmesi o anın en büyük sürprizi olduğundan, şimdi tamamen bu şaşırtıcı olayın etkisi altında bulunuyordum.

Iraklı, bakışlarını karşıda bir noktaya dikmiş, ellerini ileriye doğru uzatmış —yürüyen bir körün yaptığı gibi— sanki önünde görünmez bir şeyler aranıyordu.

Kadın tekrar konuştu :

- Kendisinden istemiş olduğunuz bir şey var mıydı?...

Bu sorunun uyandırdığı ümitle olacak, Halo'nun karanlık yüzü aydınlandı. Kötü niyetlerle dolu kafasında, sanki bir sabit fikrin ışığı yandı :

- Evet yal... diye bağırdı.
- Ne idi o?...

Haydut bir an sustu. Kadına gerçeği söylemekle söylememek arasında bocaladığı belliydi. Ama, birbirini izleyen esrarlı olaylar herifi öyle bir sersemletmişti ki, bu kadının nasıl olup da bu işlere bu kadar tabii bir şekilde burnunu soktuğunu kavrayamadığı ve iradesine tamamen sahip olmadığı görülüyordu. Nitekim, manyetize edilmiş gibi :

- Bir mektup!... diye cevap verdi.
- İşte, onu yazmak istediğini anlamıyor musunuz?

Haydutlar daha fazla düşünmediler. Telâşla kalem kâğıt getirdiler. Hepimiz Iraklı'nın etrafını aldık. Meşhur petrol kralı El-Hüdaî'nin kardeşi, hiç bir şey demeden, Halo'nun bana tercüme ile dikte ettirdiği kısa bir mektubu yazıp imzaladı.

Gözlerini ihtiyarın balmumu gibi parmaklarından ayırmıyan kadın :

- Ona yaptığınız iyiliği, kendisi kadar kardeşi de takdir edecektir elbet! dedi. Sizi bu yerinde teşebbüsünüzden dolayı tebrik ederim... İstediğiniz can kurtarma akçesi sizin hakkınızdır...

Halo ile Köse kadına hayretle bakıyorlardı. Reis:

- Çok garip bir kadınsın Şahika Hanım! dedi.

- Anlaşılan ömrünüzde mükemmel bir kadın görmediniz!...

- Demek ki, mükemmel kadın senin gibi oluyor?!...

- Evet!...

Halo mektubu katladı, dikkatle kemerinin arasına soktu :

- Bunak kerata, artık istediği gibi geberebilir!... diye homurdandı.

Bu sırada Iraklı'yı tekrar sedire uzatan Köse:

- İşte!... diye bağırdı. Eğer herif gene numara yapmıyorsa, bu defa canı sağlam cehenneme gitti...

Hakikaten, sedir üzerinde upuzun yatan Iraklı artık şüphesiz cansız görünüyordu.

Kadın soğuk bir tavırla :

- Siz, dedi; ölülere bu kadar mı saygı gösterirsiniz?...

- Ölünün nesine saygı gösterecekmişiz?...

Bu soruyu, yukarıdan inen Feyzo sormuştu. Kadın ona yan gözle şöyle bir baktı. O anda koca herifin belli belirsiz sendelediğini farkettim.

Arkadan gelen Çömez söze karışarak;

- Şahikalar Melikesi!... dedi. Senin gibi bir dilberin ölülerle ne alış verişi var?... Hadi, odan hazırdır... buyur.. Ha, karnın da açtır değil mi?... Ne emredersin?... Yiyeceğini ben kendi elimle hazırlıyacağım...

Feyzo Çömez'i göğsünden kaktı :

- Çekil be şuradan... O benim işim... Onu ilk ben gördüm... Nizam bozulmaz... Yoksa belânı mı arıyorsun?...

- Ne aradığımı şimdi sana anlatırım...

Halo'nun birden yükselen sesi onları susturdu :

- Burada ben emir ederim len... Burada benim istediğim olur... Kadını rahat bırakın... Dileğini benden dileyecek...

Feyzo'nun reise çevrilen gözlerinde düşmanca bir kıvılcım parladı. Fakat sesini çıkarmadı.

Bu sahnede ben o kadar tarafsız duruyordum ki, kadın birden bana hitap edince, uykudan uyanır gibi oldum.

- Azizim, yemeği sizinle beraber yemek istiyorum...
- Benimle mi?!...

Kadının bu kaçıncı kehaneti idi?. Yemek yememiş olduğumu nereden biliyordu?...

Şaşkın bir halde, hafifçe eğilerek :

- Memnuniyetle!... diyebildim

Halo ellerini kalçalarına dayamış duruyordu. Kısık gözleri kadından bana. benden kadına gidip gelmekte idi. Nihayet ona yaklaşarak :

- Demek içimizden bu uğursuz herifi seçtin ha?... dedi. Eh, bundan ötürü pişman olacağını sana peşin haber vereyim... Alimallah o insan şeklinde bir şeytan!... Seni çarpacağını bilmiş ol!...

Kadın hiç cevap vermedi. Sadece kendisini takip etmem için bana göz kırptı. Ve şahane bir edâ ile kapının yanındaki merdivenlere doğru yürüdü :

- Yemeği yukarı getirin!... diye emretti.

Haydutlar bir an sessiz durdular. Sonra Halo kindar bir alayla

- Peki, ne emir buyuruluyor bakalım: diye sordu.

Kadın, bir eli merdivenin trabzanında, döndü :

- Bu sual, arzularımı sahiden yerine getirmek için mi?...
- Ona ne şüphe!..
- Burada her istediğim şey bulunur mu?
- Ne demezsin? Biz ağzının tadını bilen adamlarız...
- Öyle ise, bıldırcın ezmesi ve Hazar dili isterim. Yanında da peyvaz salatasıyla Moğol şarabı olsun!...

Gözleri şaşılaşan Halo, dudağını bükerek:

- Pek acaip!... diye mırıldandı.
- İstediğim şeyler bunlar... Ben de ağzımın tadını bilirim!...

Kadın fazla bir şey ilâve etmeden merdivenleri çıktı. Küçük bir sofa üzerindeki iki odadan kapısı açık olana doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim.

Burası geniş bir oda idi. Bütün eşyası, bir demir karyola, bir tahta dolap, bir masa, iki sandalye ve masanın üzerinde yanan bir petrol lâmbasından ibaretti.

Karyolanın karşısındaki ocakta, henüz tutuşturulmuş İri kütükler keyifli keyifli çatırdıyordu.

Kadın pencereye doğru yürüdü. Ay ışığı altında vahşî bir güzellik taşıyan karlı dağlara uzun uzun baktı. Ben arkasında, ayakta, bütün bu olan akıl almaz şeylerle —haydutlardan da fazla sersemlemiş bir halde, bir gölge gibi duruyordum.

Kadın yavaşça :

- Adınız nedir? diye sordu.
- Cengiz!
- Cengiz Bey... Buralarda ne arıyorsunuz? Bu bana cidden merak oldu.

Prenses Ruzihayâl'in ihtarını hatırlıyarak, sadece :

- Seyahat ediyorum... dedim.
- Bu dağlarda?...
- Evet!
- Hedefsiz olarak?!
- Evet!

Kadın masaya yaklaştı; lâmbayı üfledi :

- Ay ışığı o kadar güzel ki!... Masayı pencerenin önüne çeker misiniz?
- Hay hay!
- Kapıyı da sıkıca kapatın!
- Peki!
- Artık haydutlardan korkmuyorsunuz değil mi?...
- Size teşekkür ederim...

Bu cevabım, durmuş olan muhakememi birden harekete getirmişti. Duruma bir gerçek gözüyle bakmak sahiden güçtü. Bir eşkiya ininde, kendisini korumamı isteyen bir kadına, beni koruduğu için ben teşekkür ediyordum. Bu nasıl işti?... Bu kadın kimdi?... Acaba haydutların benim şahsımda düşündükleri o insan şeklindeki şeytanın ta kendisi mi?...

Pencere önünde karşı karşıya oturduk... Ay ışığında kadının yüzü bir kat daha güzel görünüyordu. Bu, korkunç bir güzellikti. Beni altüst eden tesirine karşı koymak için, nefsime hâkim olmaya çalışıyordum.

Fakat gözler... Evet, özellikle gözler bir harika, bir felâketti!... Onlardaki hatıramı okşayan o acaip hassanın, zihnimi allak bullak eden o esrarlı cazibenin beni mahvedecek kudrette olduğunu görüyordum. Onlara bakarken, sonsuz bir uçuruma bakıyormuşum gibi, başım dönüyordu.

Kadın o ana kadar kapalı duran yakasını açtı. Ay ışığı vuran gerdanı fildişi gibi pürüzsüz ve nefis bir şekilde meydana çıktı. Aynı zamanda, ellerinin olağanüstü beyazlığı da hayretimi çekmişti. Yalnız, kıpkızıl tırnaklarının anormal uzunluğu ve sivriliği, içimde tuhaf bir tiksinti uyandırdı.

O sırada kadın da benim elime bakıyordu. Nişan halkamın pırıltısı beni gafletten uyandırdı.

Evli misiniz Cengiz Bey?

- Hayır, nişanlıyım efendim!
- Nişanlınızı seviyor musunuz?
- Hayatımdan fazla!...
- !?

...

Kadın beni iliklerime kadar ürperten bir iç çekişle.

- Hayatınıza ne kadar değer veriyorsunuz! dedi.
- Herkesin hayatı kendisi için değerli değil midir?
- Şüphesiz! Ancak, sevginize bir ölçü olan hayatınızın değeri ne, biliyor musunuz?...
- Orasını tabii ben takdir edemem...

- Şu halde müsaade edin de bunu ben size söyleyeyim : Bir tek günahkâr öpüş!...

Kadının benim sâfiyetimle eğlenir gibi söylediği bu söze hiç bir cevap veremedim. Çünkü bakışlarım, onun o şehvet imâ eden ateşli dudaklarına takılmış, bütün gayretime rağmen, şiddetli ve günahkâr bir arzu ile sarsılmaktan kendimi alamamıştım. Eğer bu dudaklar arasında parlayan sivri beyaz dişler bende tekrar biraz evvelki o garip tiksintiyi uyandırmamış olsaydı, bu zaafımı gizliyemiyecektim.

Bununla beraber, kadın insanüstü bir hassasiyetle durumu sezinledi :

Erkekler kadınlara asla sonsuz bir sadakatle bağlanamazlar, dedi. Her erkek bir fırsat düşkünüdür.

Bencillik, erkekliğin sembolüdür çünkü... Siz başka türlü olamazsınız ki!...

- Yani?...

Kadın, şiddetle merak ettiğim cevabı vermeden odanın kapısı vuruldu. Ve elinde büyük bir tepsi ile Çömez göründü :

- Ay! Karanlıkta mı oturuyorsunuz?...

Kadın :

- Mehtap çok güzel! diye cevap verdi.

- İyi ama, yemeği de karanlıkta mı yiyeceksiniz?

- Mehtapta...

Çömez tepsiyi masanın üzerine koydu :

- Affedersiniz Şahika Hanım... İstediğin şeyler bulunamadı... Lâkin yine de size mükemmel bir yemek hazırladık... En eski şarabımızdan içeceksiniz... Adı ne karın ağrısı idi... İşte o şaraptan çok daha âlâdır kör olayım...

Kadın gülerek:

-- Fakat Çömez efendi, dedi. Senin dilinin tatlılığı beni doyuramaz... Getirdiğin bu yemekler Cengiz Bey'e afiyet olsun!... Ben, benim ısmarladıklarımdan başka şey yemem...

- Ama, onlar ne nesnedir ki?... Hiç birimiz bugüne dek adını bile duymadık...

- Her ne ise... Ağana böylece söylersin...

- Deme! Ağa zaten küplere binmiş!

- Neden?

Çömez yan gözle bana baktı. Bir kaşını kaldırdı, ağzını çarpıttı ve kötü kötü sırıttı:

- Eh, kekliği başkası avladı diye olacak!...

- Ağan da budala, sen de... Haydi bizi yalnız bırak...

Çömez kıpırdamadı :

- Sen bu gece aç mı yatacaksın?

- Bunu ben senden sorayım...

- Ah! İzin versen, sana kendi budumdan püryan, kendi kanımdan şarap sunarım.

- Sen bunları sevdiğin çoban kızına sun!...

- Çoban kızını sevdiğimi nereden biliyorsun?

- Senin gönlünü başka kim kabul eder?...

Çömez dişlerini sıktı :

- Ey! Bunun cevabını ben sana birazdan veririm..

- Haydi, uğurlar olsun!...

Çömez çıkınca, kadın küçük bir kahkaha attı. Bu kahkahanın ruhumu hazdan titreten ahenginde aynı zamanda yırtıcı bir kuşun feryadı çınlamıştı. Tepsiye uzanmış olan elimi geri çektim ve bir şey söylemiş olmak için :

- Siz yemezseniz, ben de yemem!., dedim.

- Hayır, siz yiyin... Rica ederim... Ben onlarla alay ettim... Sadece karnım tok...

- Fakat...

- Çantamda daima yiyecek bir şey bulunur... Durun şarabınızı ben elimle sunayım...

- Oo! Teşekkür ederim...

O kadar acıkmış, olduğumu daha ilk lokmada anlamıştım. Gerçekten pek nefis olan yemeklere kadın elini bile sürmedi. Verdiğim sigaraları da reddetti. Vakit vakit bana gülümsüyor; kâh ocaktaki ateşe, kâh pencereden karlı dağlara dalarak, sessizce oturuyordu. Nihayet :

- Demek seyahat maksadınızı gizli tutuyorsunuz? dedi.

- Hiç bir maksatla seyahat etmediğimi söyledim...

- Canım, muhakkak ki iş güç sahibi ve aklı başında bir gençsiniz... Bu mevsimde sizin buralara sebepsiz gelmiş olmanızı hangi mantık kabul eder?...

- Sanki şu haydutlara hiç sır vermediniz mi?...

Kadın bu anda o derece insanî ve munis bir edâ taşıyordu ki, ona bütün meseleyi anlatmak için tarifsiz bir arzu duyuyordum. Hem, kim olursa olsun, derdimi dök. meye, içine düşmüş olduğum şu zor durumda kendime bir selâmet fikri, daha doğrusu bir teselli aramaya son derece ihtiyacım vardı. İçtiğim sert şarap da başımı dumanlandırmış, çekingenliğimi gidermişti. İşte böylece karşımdaki sahiden beni çarpacak bir cin de olsa, ona her şeyi söylemeye karar verdim. Ve hikâyemi bütün ayrıntılarıyle anlattım...

Kadın beni dinlerken, bir iki defa gözlerinde o meş'- um pırıltı belirmişti. Ama, daha ziyade, beni büyüleyen harikulâdeliği kendisine içimi samimiyetle, olduğu gibi döktürttü...

Sözlerimi bitirince, hafifçe gülümseyerek :

- Bana her şeyi anlattığınız için çok teşekkür ederim, Cengiz Bey! dedi. Doğrusu gayet cesur bir gençsiniz... Yolunuzda iyi şanslar dilerim...

Kadın böyle diyerek masanın üzerinde duran elimi tutup sıktı. Birden hayretle irkildim. Bu bembeyaz güzel eller, görünüşüyle hiç ilişkisi olmayan bir sertlikte ve kuvvette idi. Sanki elim safi kemik olan bir iskelet parçası tarafından kıskaçlannuştı.

Kadın hemen elini çekti :

- Nişanlınız her halde çok şanslı bir kız! Onu yakından tanımak isterdim... Fakat sizi böyle tehlikeli bir yolda yalnız bırakmaması daha doğru^ılurdu... İnsan sev- diğiyle beraber yaşamak ve beraber ölmek ister, değil mi?...

- Onun da arzusu bu idi... dedim. Israrına ben karşı koydum...

Eğer sizi gerçekten sevmiş olsaydı, kendisine söz geçiremezdiniz. Prenses Ruzihayâl de, yeğeninin bizzat ziyaretinden her halde çok daha fazla memnun olurdu!..

- Vallahi... İşte bugün iş bu merkezde!...

- Doğru! Şimdi yalnız geleceği düşünmeniz lâzım!

Kadın ayağa kalktı. Şahane edası, üzerinde bir afet etkisi yaratıyordu. Bu derece feci bir tutkuya nasıl uğradığıma şaşıyor; yine de bir türlü irademi toparlayamıyordum.

İçimden :

- Selmin, Selmin... Ben yalnız seni seviyorum, seni özlüyorum, seni arıyorum... Bu, sadece bir kâbus... Geçici bir kâbus... diye söylendim.

Fakat beni kadına doğru çeken cazibe dayanılmaz bir şeydi. Onu kollarımın arasına almak için çıldırıyor- dum. Kuruyan boğazım, kavrulan dudaklarım, şiddetle susadığım bir tek öpücüğü ile sanki serinliyecek; çektiğim ölüm azabı sanki o öpücükte sonsuz bir hayat iksiri bularak dinecekti!...

Farkına varmaksızın ona yaklaştım .Bu sırada bana teşvik edici bir sükûnetle bakıyordu. Bununla beraber :

- Ümit ederim ki, artık odanıza gidiyorsunuz! dedi.

- Evet, odama gitmem lâzım!... Fakat...

- Ne var?...
- Niçin bana bu şekilde bakıyorsunuz?...
- Sizi tapınılmaya lâyık buluyorum da...
- İltifatınıza teşekkür ederim... Hemen yatın, yorgunsunuz... Hislerinizi rüyanızda nişanlınıza söylersiniz... Haydi Allah rahatlık versin!...

Üzgünlükle geriledim. O dakikada asıl beni şaşırtan, kadının da bana karşı arzu ile dolu olduğunu hissedişimdi.

Radyomlu bir parıltı ile yanan gözlerinde ve «Allah rahatlık versin!» diyen dudaklarında bu arzu, açık bir kitap gibi okunuyordu.

Fakat tavrı o kadar kesin idi ki, sözleri hemen hemen bir emir çeşnisi taşıyordu.

Bir şey diyemeden başımı eğdim ve perişan bir ruh hali içinde kendi odama geçtim.

Bu odada ateş yoktu. Birden bir buz mahzenine girmiş gibi oldum. Ay ışığı vuran küçük bir karyolaya doğru yürüdüm ve soyunmadan yatağa girdim...

İşte o anda kendimi bir boşluğa bırakmış olduğumu büyük bir dehşet içinde anladım. Gözüme yatak şeklinde görünen şey, derin bir kuyunun ağzı veya içine düşürüldüğüm herhangi müthiş bir tuzaktı!...

Vücudumu bereler içinde bırakan korkunç bir yuvarlanıştan sonra, buz gibi bir suyun içine gömülmüştüm.

Suyun yüzüne çıkınca, etrafımı saran karanlık beni büsbütün dehşete düşürdü. Yüzerek tutunacak bir yer aradım. Ellerime sivri taşlar değdi. Bir kuyuya düşmüş olduğumda artık şüphem kalmamıştı. Ancak, suyun seviyesinden biraz yüksekte bir dehliz keşfetmekte gecikmedim. Ve taşlara sarılıp bin zorlukla oraya tırmandım.

Yanılmamıştım. Burası, bir insanın eğilerek yürüyebilmesine müsait dar bir kanaldı. Yalnız nereye kadar gittiğini Allah bilirdi.

İki yana tutunarak yavaş yavaş yürümeye başladım. Fakat daha üç adım bile atmadan ayağıma bir şey takıldı. Eğilip elimle yoklayınca bunun bir iskelet olduğunu anladım. Tüylerim dikenlendi; vücudumu bir ölüm soluğu sardı...

Demek ki burası, o alçak haydutların ölüm kuyusu idi!...

Kimbilir kaç masum insan buraya atılmış, açlık ve ümitsizlik içinde ölüme terkedilmişti!..

Nitekim, birkaç adımda bir ayağıma takılan kuru kafalar, kaburgalar, kol ve bacak kemikleri bu tahminimi derhal bir kanaate çevirdi. O dakikada duyduğum dehşetin büyüklüğünü düşünebilmek imkânsızdır.

İki diz üstüne düştüm ve avazım çıktığı kadar :

— İmdat! İmdat!... diye haykırdım.

Sesim, dehlizin rutubetli boşluğunda boğuk yankılar yaptı. Hakikat şu idi : Sonsuz karanlığın içinde haşarat ve iskeletlerle dolu bir mezara diri diri gömülmüş bulunuyordum.

Ellerimi açtım, ağlayarak Allah'a yalvarmaya başladım... Sonra, kapıldığım sınırsız dehşetle kendimden geçtim...

Baygınlığımın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Gözlerimi açınca, dehlizin kızıl bir ışıkla hafifçe aydınlatılmış olduğunu gördüm. Bu ışık, kanalın derinliklerinden vuruyordu,

Bütün gücümü topladım ve yavaş yavaş ona doğru ilerlemeye gayret ettim. Fakat ben ilerledikçe ışık da kaçıyor; ne olduğunu ve nerede bulunduğunu bir türlü kestiremiyordum.

Bu sırada yine ayağım bir şeye takıldı. Yumuşak bir şeye... Ürpererek eğilince, yerde bir cesedin yattığım gördüm.

Dudaklarımdan bir çığlık yükseldi.

Bu ceset, akşam ortadan kaybolmuş olan genç Irgata aitti.

Onu çevirdim, yokladım. Hiç bir yerinde yara, bere izi görünmüyordu. İhtimal korkudan ölmüştü. Ama buraya nasıl gelmiş olabilirdi?

— Hey gidi şaşkın yabani!... dedim. Kendi kazdığın kuyuya düşeceğin hiç hatırından geçmiş miydi?

Bu esnada ışık uzaklaşmaya başlamıştı. Telâşla onu takibe koyuldum, Fakat birden bir hava cereyanı. ıslak elbisem içinde beni titretiyordu. Acaba bir menfeze mi yaklaşıyordum? Bu ihtimal beni sevindirmekle beraber, yüreğimi yeni bir meçhulün korkusu ile doldurmuştu. Belki karanlık gece içinde beni bekleyen daha korkunç tehlikelere doğru sürükleniyordum? Bununla beraber Allah'a sığınarak, esrarengiz ışığın peşinden yürümeye devam ettim...

Derken, hava cereyanının şiddetlendiği bir yerde, aşık birdenbire kayboldu. Yeniden gömüldüğüm karanlıklar içinde, şaşkın ve dengesiz kalakaldım. Şimdi gözlerimin önünde o kızıllığın zerreleri uçuşuyor ve bu zerreler birer kıvılcım halinde gitgide küçük daireler şeklini alıyordu. Daha sonra bu daireler ateşin birer göz gibi parlamaya başladı. Tıpkı handa, o kâbus esnasında olduğu gibi, kızıl alevler saçan baykuş gözleri!...

Birdenbire üzerime aynı kâbusun dehşeti çökmüştü. Bu başıma gelenler ne idi Tanrım?!...

O sırada hava cereyanı büsbütün şiddetlendi. Fakat artık titremiyor; aksine ter döküyordum. Çünkü üzerime yağan yüzbinlerce kıvılcımın sıcaklığı, bulunduğum yeri cehenneme çevirmişti. Evet, şimdi sıpsıcak hava dalgaları içinde kalmış bulunuyordum ve bir sinek gibi uçup savrulmamak için tutunacak yer arıyordum.

Ama bütün gayretim boşa gitti. Son derece şiddetli bir dalga beni kaldırdı. O zaman, dehlizin bir baca şeklinde yükseldiğini anladım... Suyun bir mantarı satha atışı gibi, hava basıncı beni bacanın üst başına doğru fırlatmıştı...

Kendimi çarptığım bir tahta bölme çatırdayıp aralandı. Bir alay tabak, bardak şangırtısıyle beraber, aydınlık bir odaya yuvarlandım.

Heyhat!... Burası, handaki haydutların toplanmış oldukları mahut büyük oda idi. Bir dolabın içindeki gizli kapıdan tekrar bu belâ berzahının içine düşmüş bulunuyordum.

Fakat benden ziyade afallayan o kara yüzlü haydutlar oldu. Hepsi yerlerinden fırladılar. Silâhına davranmış olan Halo :

- Ha vallah yine o şeytan!... diye bağırdı.

Sonra hepsi, renkleri atmış olarak birbirleriyle bakıştılar ve uzun bir sessizlik oldu...

Bu süre içinde ben kendimi toparlamış, ayağa kalkmıştım. Geçirmiş olduğum o müthiş haileden sonra, şu aşağılık heriflerden korkacak değildim.

- Gidi namussuzlar, bana bakın... dedim. Eğer bana bir kötülük daha yapmaya cesaret edecek olursanız, topunuzu mahvederim...

Herifler bir daha bakıştılar. Elini silâhından çeken Halo, kendi kendine bir şeyler homurdandıktan sonra, boğuk bir sesle :

- Di bakalım, dedi. Sen o kuyudan nasıl çıkabildin Cengiz Han? Alimallah oradan tek canlı mahlûk sağ kurtulamaz...

Bozuk sinirlerimin bir reaksiyonu olarak kahkaha ile güldüm:

- Doğru Ağa Efendi... Senin genç Irgat da orada cansız yatıyor...

- Ne dedin?

Hepsi benden birer adım geri çekildiler. Bana hayretle bakıyorlardı.

- Görüyorsunuz ki, sizden çok fazla şeye gücüm yetiyor... Ve sizden çok fazla şey biliyorum...

Haydutların hali görülmeye değerdi. Bu durumdan faydalanmam gerekti. Hemen ekledim :

- Bavulumu buraya getirin... Çamaşır değişeceğim...

Halo'nun bir işareti üzerine Çömez yukarıya koştu. Tüysüz çenesini sıvazlayan Köse de :

- Ben bu yaşıma kadar böyle şey görmedim!... dedi.

Ve bir köşeye sindi.

Fakat Feyzo hiç bir şey demeden, hepsinden kabadayı görünerek beni süzmeye devam ediyordu. Reis ona döndü :

- Hey, ne duruyorsun orada be?... Şu lânet dolabı kapat. Şu döküntüleri de topla... Hadi...

Feyzo hiç istifini bozmadan:

- Beni yukarıda bekliyen iş daha mühim... diye cevap verdi.

- Ulan bırak bu işi... Zaten başımız belâda...

- Ağa, beni tanırsın... Kararımdan dönmem ben...

- Sana bu işi bırak diyorum Feyzo... O karı da tekin değil ha...

- Uzatma. Sen de payını alacaksın. Ama ilk peşin onu ben gördüm. İlk peşin benimdir.

Bavulumu getiren Çömez, Feyzo'yu dirseği ile dürttü :

- Tam sırası... Anahtar deliğinden baktım... Avrat ay ışığında ay parçası gibi yatıyor...

- Deyme keyfine, ko yatsın...

Feyzo iri adımlarla merdivenleri çıktı...

Halo, ocak başındaki yerine çökmüştü. Dolabı yerleştiren Köse :

- Ağa, dedi. Kızanlar ne vakit gelecek?

- Yarın sabah... Niye sordun?...

- Hani, şu mektuptan bir şey sızdıracak mıyız diye...

- Sersem!...

- E sonradan bu işi o itlere bir çaktırırsak?.. O vakit işler kötüye varmaz mı ki?...

- Ağzını sıkı tut. Yoksa ben çeneni kapatmasını bilirim...

Halo böyle diyerek kemerinin arasına sokmuş olduğu mektubu çıkardı. Fakat onu açması ile gözlerinin yerinden uğrarcasma açılması da bir oldu. Elini başına vurarak :

- Vayyy! Bu da nesi?... diye bağırdı.

Köse ile Çömez seğirttiler. Ve her ikisi de gördükleri şeyden âdeta taş kesildiler.

Ben elbisemi değişmiş, ıslak çamaşırlarımı ateşe yakın sermek üzere ocağa yaklaşmıştım.

Halo ayağını yere vurarak yüzüme haykırdı :

- Bu da senin domuzluğun değil mi?
- Ne olmuş?...
- Mektubu burnuma doğru uzattı. Hayret!... Kâğıtta hiç bir yazı yoktu. Şaşkınlığımı yapmacık sanan herif:
- Cengiz Han... diye soludu. Görüyorsun ki, kâğıt bomboş... Daha bir saat evvel o pinti bu kâğıda bütün dileklerimi harfi harfine yazmamış mıydı? Vallah bunu gözlerimle gördüm ben... Nah işte şu kalemle yazmıştı... Yoksa mürekkep sihirli mi idi? Neden yazılar yok oldu?.. Söylesene Cengiz Han...

Halo öfkesinden kuduruyor; ama bana karşı fazla
dikleşmeye de çekinir görünüyordu. Kafese girmiş bir sırtlan durumunda olan azılı haydutla alaya cesaret ettim :

- Ağa Efendi... Günahlarına tövbe et... Anlaşılan sahiden şeytan sana musallat olmuş!...
- O şeytanın bacağını kıracağım... Tövbeler olsun! ...

Halo yere tükürdü ve tabancasını çekip ocağın içine üç el ateş etti. Herif cidden çılgına dönmüştü.

Silâh sesi ile beraber yukarıda boğuk bir feryat ve bir gümbürtü duyuldu.

Kadının odasından kendini dışarıya atmış olan Feyzo bir ok gibi merdiven başına fırlamıştı. Boynundan, göğsünden ve yana sarkmış olan sol kolundan kanlar akıyordu. Trabzana tutunmaya, daha doğrusu ayakta durmaya çalıştı; fakat dengesini kaybetti ve merdivenden aşağıya yuvarlandı.

Haydutlar ona doğru koştular. Çömez :

- Vay canına... diye bağırdı. Üç yerinden vurulmuş be...

Feyzo can üzerinde idi. Fakat faltaşı gibi açılmış olan gözlerinde öyle bir dehşet ifadesi vardı ki, onun, ölümden beter bir korku geçirdiği sanılırdı. Nitekim son sözü:

- Huy anam! O ne kahbe!... oldu.

Bu esnada «Şahikalar Melikesi» merdiven başında görünmüştü. Uzun siyah mantosu, kızıl türbanı ve kıvılcımlar saçan gözleriyle bir ölüm meleğini andırıyordu. Ağzı, henüz taze kan emmiş gibi kıpkırmızıydı.

Kadın, bizi titreten meş'um bir gülümseyişle :

- Yukarıya başka gelecek var mı?... diye sordu.

Sesi, bir ihtiras soluğu halinde çıkıyordu.

Halo, iki tabancasını birden çekti ve Köse ile Çömez'in onu durdurmasına vakit kalmadan ateş etti...

Kadın hiç sarsılmadı. Dudaklarındaki insanı donduran o meş'um gülümseyiş biraz daha genişledi...

Halo, kudurmuş gibi, silâhlarındaki bütün kurşunları kadının üzerine boşalttı...

İşte bu sırada, gerçekten inanılmaz bir sahneye şahit olduk:

Namlulardan çıkan beyaz dumanlar arasında, kadının yavaş yavaş geriye doğru çekildiğini gördük. Hâlâ gülümsüyordu. Fakat bu gülümseyiş gitgide daha vahşi, daha esrarlı bir mana alıyor; o güzel yüz tamamen şeytanî bir hüviyete bürünüyordu.

Nihayet kadının arkası merdiven penceresine dayandı ve cam büyük bir şangırtı ile kırıldı. O zaman bir kere daha hayretten ve dehşetten titredik: Kadın kollarını yanlara doğru açmış ve bu kollar bir yarasanın kanatları halinde gerilmişti.

Bu kara hayal, duman bulutları arasında pencerenin boşluğunda gözden kayboldu...

Bir zaman hiç kimse konuşamadı. Hepimiz heykel- leşip kalmıştık. İlk kendini toparlıyan yine Halo oldu :

- Tövbeler olsun! Tövbeler olsun!... diye homurdandı.

Sonra elini dizine vurarak birden gürledi :

- Vay cadı vay!... Topumuzun, canına ot tıkadı be!.. Ama, bana kalırsa, bu işler hep senin başının altından kalkıyor Cengiz Han... Şuraya kıvrıl yat bakayım... Dinim hakkı için artık kılma bile dokunmayacağım... Eh hepimiz tükendik gayri... İşte bu kadar... Yarın buradan çeker gidersin... Seni bu dam altında bir gece daha alıkoyamam ha...

Ve iki arkadaşına dönüp emretti:

- Ulan, sersem sersem ne bakınıp duruyorsunuz? Bana şarap iletin, şarap... Boğazım kurudu.

Bütün geceyi ocağın yanındaki kerevet üzerinde uykusuz geçirdim. Haydutlar da sabaha kadar uyumadılar; kara kara düşündüler.

Şafak sökerken hanın kapısı üç kere kuvvetle vuruldu.

Pinekliediği ocak başında kanlı gözlerini uğuşturarak doğrulan Halo :

- Bizimkiler... dedi...

Çömez kapıyı açtı ve gelen dört kişiyi içeriye aldı. Bunlar da tepeden tırnağa silâhlı ve korkunç yüzlü heriflerdi. Önden yürüyen iri yarı birisi:

- Merhaba Halo!... dedi.

Halo ters ters :

- Merhaba Musa!... diye cevap verdi.

- Ne o? işler kötü mü?...
- Bizim işleri geç!... Sizde ne var ne yok?...
- Eh sağlık!...

Haydutlar ocağın başına toplandılar... Ben uyur gibi yapıyordum... Önce yeni gelenler anlattılar: O gece bir köprü başında pusu kurmuşlar ve iki yolcu arabasını soymuşlardı...

Bu işin hesabı verildi; ganimetler paylaşıldı. Sonra berikiler onlara handa olup bitenleri aktardılar. Bu hikâyeler yenileri öyle şaşırtmış, o derece heyecanlandırmıştı ki, iğrenç küfürler ve nâralar birbirini takip etti.

En sonunda Musa :

Be kızanlar!... dedi. Eğer bir avrada mat olursak, yuh olsun ervahımıza... Benim kavrayışım, karı düpedüz sihirbaz... Amma velâkin, ne derseniz deyin, şurada horlayan şu herif, hepimiz gibi bir benî-âdemdir. Onun peşini bırakmazsak, malikânenin tunç kapıları bize de açılır...

Yabana atmayın, o Allahın belâsı yerde bir şeyler olduğuna, ben kelleme bahse girerim... İşte fırsat bu fırsattır.. Gözümüzü açalım... Burada yedi kişiyiz... Bizim Posbıyık Ağaya bir haber salarsak düzineyi tutarız... Hem bunca er kişi bir sihirbaz kahpenin hakkından gelemez mi ki?...

Hep bir ağızdan onu tasdik eden bir avaz yükseldi.

Yalnız, Çömez susuyordu; dalgındı. Halo onun omuzuna vurarak :

- Neye öyle pis pis düşünüyorsun be?., diye bağırdı.
- Yukarıda olup biten şeyleri çok merak ediyorum. Ağa... Feyzo'nun başına neler geldi?... Bu işe bir türlü akıl erdiremedim gitti...
- Öteki işlere aklın sanki pek mi erdi?... Bırak zevzekliği... İntikam saati çalacak... O cadı elbet yine yolumuza çıkacak... Biz de ondan bütün olanların hesabını soracağız... Hele Önce şu hazineyi bir yağma edelim de...

Herifler daha bir alay müzakere ve münakaşa ettiler. Bu esnada ben başımı bu badireden kurtarmanın çaresini düşünüyordum. Görüp yaşadığım o dehşet sahnelerinden sonra, artık Prensesin milyonları bana vız gelirdi... Şüphesiz hayatım her şeyden kıymetliydi. Ne yapıp yapıp, derhal geri dönmenin yolunu bulmalıydım. Buna kat'î surette karar verdim.

Biraz sonra, Halo beni dürttü. Ve Prenses tarafından bana gönderilecek olan arabanın ne vakit geleceğini sordu.

Uyku sersemi görünmeğe çalışarak:

- Bilmiyorum Ağa Efendi, dedim. Hem ben artık o malikâneye falan gidecek değilim!...

- Ya nereye gidecekmişsin?...

- Geriye döneceğim...

- Vay!... Gel bize burada duman attır... Sonra da biz seni azad ediverelim ha?... Öyle yağma yok...

Herifin sesi o kadar dikti ki, içimi bir ümitsizlik ve korku kapladı. Ona tesir edebilecek tek konuya başvurdum:

- Ya size tılsımın yeni cilvelerini gösterirsem?!...

Azılı haydut bir an durakladı. Arkadaşlarına seri birgöz attı ve sesini yumuşattı...

- İmanım hakkı için, biz sana hiç bir kötülük etmiyeceğiz, hayır... Sen de bize etme Cengiz Han... Bütün meramımız şu malikânenin yolunda bize rehber olman!...

- Orada ne yapacaksınız?

- Sana bir zararımız dokunmadıktan sonra işimize karışma!...

- Anlıyorum, Prenses Ruzihayâl'in hazinesini soymak istiyorsunuz!..

- Kâhinsin vesselâm!...

- Kâhin olduğuma göre, orada başınıza gelecek belâları da biliyorum demektir...

Halo, yine durakladı; çenesini kaşıdı:

- E, dedi. Bakalım, orada başımıza ne belâlar gelecekmiş?...

Herif bu soruyu sorarken komik bir hâl almıştı. Gülmekten kendimi alamadım:

- Anlaşılan hepiniz ecelinize susamışsınız!... Size daha fazla bir şey diyemem. Beni bırakın da gideyim... Sizin için biricik kurtuluş yolu budur.

Hiddetle yere tüküren Musa bana yaklaştı:

- İtoğlu! Bize meydan mı okuyorsun?... Senin kabadayılığın burada sökmez. Biz işimizi biliriz. Debrenme yerinden. Yoksa...

Herif bana yumruğunu öyle bir salladı ki, sindim.

Tekrar öfkesine yenilen Halo, gözlerini kısarak:

- O dediğin araba bir gelmesin, vay haline,, diye bağırdı. Alimallah ciğerini şişe geçirip kebap eder, şaraba katık yaparım!...

★

Öğleye doğru kar fırtınası tekrar başladı.

Haydutlar birtakım hazırlıklara dalmışlardı. Arka avludan at kişnemeleri duyuyordum. Altı haydut daha gelmişti. Bol yemek yiyip bol şarap içtiler. Bu defa bana da ikramda bulundular. Ama hiç iştahım yoktu. Bütün yemekler midemi bulandırdı.

Akşam yaklaşıyordu. Kimbilir beni ne feci bir son bekliyordu. Bu sonun yaklaşmakta olduğunu düşünerek titriyor, karabahtıma lanetler ediyordum.

Herifler gitgide sabırsızlanmaya ve bana kötü kötü bakmaya başlamışlardı. Bir aralık, Halo:

Ey Cengiz Han!... dedi. İşte sular karanyor. Galiba dün akşam yatağın sana pek rahat geldi? Bu geceyi de orada geçirmek ister misin?

Ağa Efendi, benim elimden ne gelir? Ben "bir emil' kuluyum.

- Tıraşı kes! Eğer araba gelmezse, ölümlerden ölüm beğen!

Musa :

- Dikkat!, diye bağırdı.

Silâhlarına davranan haydutlar kapıya doğru döndüler.

Kapı açılınca, tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş uzun boylu bir arabacı eşikte belirmişti. Adamın geniş kenarlı şapkasından, yüzü pek İyi görünmüyordu. Nezaketle eğilerek:

- Cengiz Beyi «Kızıl Puhu Malikânesi»ne götürecek olan araba emirlerindedir!... dedi.

Gerçekten lapa lapa yağan kar altında dört güzel arap atının koşulmuş olduğu büyük bir kupa arabası duruyordu.

Halo, bana baktı ve manalı bir şekilde :

— Hadi, dedi. Uğurlar olsun Cengiz Han!... Unutma ha!...

Ben arabaya yerleşirken, haydutlar, Reisin bir işareti üzerine, gözden kayboluvermişlerdi.

Araba hareket etti. O anda kendimi yine bir rüyada zannettim. Daha doğrusu, bir peri masalında... Haydutların elinden bu mucizevî kurtuluşum beni acaba hangi yeni tehlikelere doğru götürüyordu?...

Belki bu tehlikeler, geçirmiş olduklarımdan çok daha müthişti!.. Belki de birtakım habis ruhlar arasına düşecektim; evet, muhakkak ki bir belâdan diğer bir belâya, hem misilsiz bir belâya sürükleniyordum. Yurduma, yuvama sağ ve salim dönebilmek için Allaha yalvarmaya başladım...

Biraz sonra ortalık tamamen karardı. Fakat kara bulutlar arasında olan ay, etrafı belli belirsiz aydınlatıyordu. Arkadaki küçük pencereden bir alay atlının bizi takip etmekte olduğunu gördüm. Evet, haydutlar dörtnala Prenses Ruzihayâl'in hazinelerini yağma etmeye geliyorlardı!...

İKİNCİ BÖLÜM

Kızıl Puhu Malikânesi

Araba dağın zirvesine doğru rüzgâr gibi uçuyordu. Karla örtülü olan arızalı yolun hiç bir sarsıntı yapmaması ve bilhassa yollar üzerindeki en keskin virajlardan bile arabanın yıldırım hızıyla kıvrılıp geçmesi çok hayretimi çekiyordu. Ama artık mucizelere inanmaya ve her türlü acayipliği normal görmeye başlamıştım. Zira, şüphe yok ki, üzerinde yaşadığımız dünya ile ilgimi kesmiş bambaşka bir âleme dalmış bulunuyordum. Atlılar bazen çok gerilerde kalıyorlar; bazen de büsbütün gözden kayboluyorlardı. O vakit arabanın âdeta onları bekler gibi hızını kestiğini görüyordum. Bu da ne demek oluyordu? Acaba arabacı haydutlara yol göstermek mi istiyordu? Fakat niçin?... -

Bir aralık kar dindi; ay bulutlar arasından göründü. Bu suretle etrafı daha iyi seçmek imkânı doğdu.

Aman Allahım!. Öyle korkunç uçurumlar arasında yol alıyorduk ki, gözlerim karardı. Dehşetten tüylerim diken diken oldu. Böyle bir manzarayı hayatta tasavvur bile etmemiştim.

Derken tam zirvede, ilk söylentileri doğrular şekilde, sivri kuleleri bulutları delen ve üzerinde gökyüzüne doğru kızıl bir ışık hüzmesi yükselen muazzam bir yapının kapkara hayali göründü.

Derinliği seçilmeyen müthiş iki yar arasındaki dar ve uzun bir köprüden geçtik... Bu köprü, o şekilde esniyordu ki, sanki bir hava boşluğunu koskoca bir kuşun sırtında uçarak geçmiştim.

Arkadan atlılar da dörtnala köprüye ulaştılar... Uzaktan bir çekirge sürüsünü daha doğrusu dizisini andırıyorlardı. Bu dizi köprünün ortasına varınca dehşet verici bir sahne daha gördüm: Birden yapının üzerindeki o ışık hüzmesi köprüye doğru uzandı ve köprü bir anda sessizce ikiye bölündü. Üzerindeki bedbahtlar o korkunç uçurumun derinliklerine gömüldüler. Siyah bir duman bulutu bu hailenin üzerine derhal bir perde çekmiş ve bir dakika sonra iki yar arasında karanlık bir boşluktan başka hiç bir şey kalmamıştı.

Bu facianın beni saran dehşeti, beynimi dağlayan ateşten bir soruya döndü. Ben geriye nasıl dönecektim? Bunu düşününce çıldıracak gibi oldum.

Vakıa, dönüşten önce o menhus yerde başıma neler geleceğini düşünmem lâzımdı ya?... Prenses Ruzihayâl cidden bir ifrit miydi?... Bütün bu esrar ne demek oluyordu?...

Arabanın birden durması ile yerimden sıçradım. Çift kanadı görmediğim eller tarafından açılan büyük bir tunç kapıdan geniş bir taş avluya girmiştik. Ay ışığı avlunun kalın mermer sütunlarını parlatıyordu.

Muazzam yapının iç kapısı önünde arabadan indikten sonra, arabacı gayet ağır ve paslı bir tokmağı kaldırıp indirdi. Derin sessizlik içinde mat ve boğuk bir ses yankılar yaptı. Biraz sonra, elinde çift kollu bir şamdanla uzun boylu ve iskelet kadar zayıf bir haremağası kapıyı açmıştı. Saygılı bir tavırla eğilerek, incecik bir sesle:

— Buyursunlar efendim!... dedi. Prenses hazretleri zatı alilerini bekliyorlar...

Ve bavulumu alıp önüme düştü. Bu adamın da dudakları şaşılacak derecede kırmızıydı. Acaba bütün bu garip yaratıklar insan kanı mı emiyorlardı?...

Bir çok yüksek kemerli koridorlardan geçtik. Ayak seslerimiz bu koridorların derinliklerinde binbir boğuk yankı ile uğulduyordu. Birtakım merdivenlerden çıktık. Mumların titrek ışığı, bazı sahanlıklardaki eski devir şövalyelerini, cengâverlerini temsil eden büyük heykelleri aydınlatıyordu. Havada yapışkan bir rutubet vardı. Aynı zamanda genzimi, uzun zaman kapalı kalmış eşyanın toz ve küf kokusu tıkıyordu. Burada çok garip bir hayat olduğu muhakkaktı.

Nihayet Haremağası üç kanatlı büyük bir kapının önünde durdu. Orta kanadın üzerinde, arma biçiminde kırmızı bir baykuş kabartması vardı.

Arap kapıyı yavaşça açtı ve tekrar eğilerek bana yol verdi.

Dörder ve altışar kollu altın şamdanlarda yanan mumların aydınlattığı bu muazzam salonda eski sarayların göz alıcı ihtişamı ile karşılaştım. Köşede, neş'eli alevleri yaldızlı mobilyaya vuran bir şöminenin yanında, Prenses Ruzihayâl ayakta duruyordu. Sırtında gayet güzel, siyah bir elbise vardı. Ateşin kızıllığı, yüzünü kısmen örtüp omuzlarına kadar inen harikulâde zarif bir ipek örtüden taşan kumral saçlarında ve gülen gözlerinin bebeklerinde pırıldıyordu.

— Evime hoş geldiniz Cengiz Bey, buyurunuz!.

Kapının eşiğinde hayretten donakalmıştım. Dilim dolaşarak : —Hoş buldum Prenses Hazretleri!... diyebildim...

Prenses bana elini uzattı:

Çok şaşırmış görünüyorsunuz! Benimle tekrar karşılaşmak hoşunuza gitmedi mi yoksa?

Yaklaşın, çekinmeyin!. Sizi şaşırtan bütün o şeyler sadece büyük, ve ebedî ruhların gösterdiği birtakım mucizelerden ibarettir... Haydi elinizi verin bana!.

Elim o pamuk gibi görünen beyaz ellerin demirden kıskacında ezildi. Korku ile:

- Tanrım!... diye inledim.

Bir yandan Ruzihayâl'in o şahane güzelliği ve müthiş cazibesi karşısında yeniden perişan olmuştum.

- Neden adınıza «Şahikalar Melikesi» dediğinizi şimdi anlıyorum Prenses...

- Sonradan anlayacağınız birçok şeyler daha var... Şimdi müsaade edin de her şeyden önce, mektuptaki sıkı ihtarıma rağmen, yolculukta neden boşboğazlık ettiğinizi sizden sorayım?

- Affınızı dilerim... Olaylar beni o derece sersem- letmişti ki!...

- Eğer bizzat bana açılmamış olsaydınız, belki de bu itaatsizliğinizi şimdi inkâra kalkardınız!...

- Her ne ise şöyle karşıma oturun... Yolculuğunuz nasıl geçti bakalım.

Bu yezitçe soru her şeye rağmen öfkemi tahrik etti:

- Bunu benden daha iyi bilirsiniz, dedim... Eğer böyle bir maceraya sürükleneceğimi düşünebilmiş olsay. dim...

- Tabii yola çıkmazdınız... Orası malûm... Ama artık bütün tehlikeler bertaraf oldu... Görüyorsunuz ki, evimde tam bir sükûn ve emniyet içindesiniz!...

Kendisine şüphe ile baktığımı görünce, gülümseyişinde hafif bir alay belirdi. Esrarlı alevler saçan gözlerini gözlerime dikerek :

- Siz fânî insanlar bazı büyük hakikatleri idrak ve ihata edemezsiniz!... dedi. Kâinat, bir ruhlar muhtevasıdır. Ve her ruh ebedîdir. İnsanın maddî varlığından ayrılan ruhu bazen bu ebediyetin gerçek mertebesini bulur. İşte, iki yüz seneden beri yaşamakta olan ben, böyle bir ruha sahip olanlardanım.

O ana kadar, geçirdiklerimi gölgede bırakan misilsiz bir dehşet saçlarımı dimdik etti.

- Tanrım!... Bir hortlak! ...

Bu kelimeyi içimden söylediğim halde Prenses:

- Evet, dedi. Fanilerin ebedî ruhlara taktığı isim budur. Çünkü onlar zayıf ve korkaktırlar.

- Ben sizden hiç korkmuyorum!.

Bu söz de ağzımdan, iradem dışında çıkmıştı.

Ruzihayâl gururla muhteşem başını salladı:

- Siz çok cesur bir gençsiniz!. Tıpkı büyük dedenizin dedesi gibi...

Ve duvardaki büyük bir çerçeveyi işaret etti :

- İşte, Prens Mahî!...

Çerçeveye yaklaşınca, gözlerim hayretten faltaşı gibi açıldı. Orada, renkli bir taş kabartma üzerinde benim portrem vardı. Yalnız bu portre ince bir sakal taşıyordu.

- Gördünüz mü? diye Prenses sordu.

Muhakememi toplamaya çalışarak:

- Allahaşkma bunlar ne demek oluyor?., dedim.

- Azizim, bütün bu meseleleri rahat rahat konuşabilecek daha çok vaktimiz var. Şimdi yol yorgunusunuz. Yemek yiyip istirahat etmeniz lâzım!.

- Hayır, ben her şeyden Önce bu acaip işlerin mahiyetini anlamak istiyorum. Büyük dedemin dedesi ile sizin ne ilginiz bulunduğunu, bu durumla nişanlımın ve benim ilişkilerimizi ve nihayet bizi buraya davetinizin gerçek sebebini öğrenmek istiyorum...

Ruzihayâl, bir an sessiz durdu. Sonra sakin bir şekilde :

Cengiz Bey, dedi. Bunlar sizin en sonra öğreneceğiniz şeylerdir. Sabırlı olmanızı tavsiye ederim. Yalnız şu kadarını söyliyeyim ki, sizin buraya gelmenizi dört gözle bekliyordum.

- Benim mi?...

- Evet!

- Peki ama, siz buraya beni değil, nişanlım Selmin'i davet etmiştiniz...

Prenses manalı bir tarzda :

- Böyle olmakla beraber onun yerine sizin geleceğinizi biliyordum, dedi. Beklediğim tek insan sizdiniz azizim!,

- ?.....

Prenses, füsun ve esrar dolu tebessümü ile beni süzüyordu :

- Eğer bir parça kafanızı işletirseniz, şu gerçeği kavramakta güçlük çekmezsiniz : İki yüz sene evvelki bizler bugün sizlerin varlığınızda yaşamaktayız... Ama, ne yazık ki, Prens Mahî ebedî ruhunun hakiki mertebesini bulmadı... Ruhunu Azrail'e kaptırdı. Vücudu da toprak oldu... İşte bu yüzden Prenses Ruzihayâl'i beş göbek ileride, bugün Selmin sadece şeklen; Prens Mahî'yi de siz ruhu ve bedeni ile fani âlemde temsil etmektesiniz!...

Ya işittiklerimi anlamıyordum, yahut da kadın benimle alay ediyordu. Bununla beraber burada asıl anlaşılmaz şeylere inanmak lâzımdı.

Bu esnada Prenses birdenbire başındaki örtüyü kaldırdı. O zaman küçük dilimi yutmama ramak kaldı. Çünkü karşımda duran bu çok genç ve harikulâde güzel kadın, Selmin'in bir ikiz kadar benzeri, tıpatıp modeliydi.

Adeta kendimi kaybederek :

- Olur şey değil! diye bağırdım.

Ruzihayâl tatlı bir sesle :

Olmaz şey de değil... dedi. İşte nişanlınızla iki su damlası kadar birbirimizin aynıyız... Öyle değil mi?

- Fakat... Bu müthiş! Çok müthiş bir şey...

Ruzihayâl, kalbimdeki bütün aşkı ve iştiyabı coşturan işveli bir tavırla bana sokuldu. Sanki gözlerinin o fosforlu alevi ile beni tutuşturmak, yakmak istiyordu. Yakuttan daha kızıl olan dudaklarında ise, misilsiz bir arzu vardı. Hemen hemen fısıltı ile :

- Azizim, dedi. Beni Selmin farzedemez misiniz? Nasıl ki ben sizi Prens Mahî farzetmekteyim!...

- Ne demek istiyorsunuz?!.

- Şunu demek istiyorum ki, birbirimize çılgıncasına âşık olduğumuzu inkâra lüzum yok... Ben bu aşkın peşinden tam 200 seneden beri koşmaktayım. Kaybettiğim sevgilimin sizinle tekrar doğmuş olan ruhu, nihayet bana beklediğim teselliyi getirmiş oldu. Size ebediyen kavuşabilmekliğim için, artık iş, en küçük torununa âşık olmanızı temine ve bu vasıta ile sizi buraya getirecek bir kombinezon bulmaya kalmıştı. İşte böylece büyük manevî nüfuzumu önce Selmin'le karşılaşmanız yolunda kullanmayı başardım. Sonra da size o mesajı gönderdim... Kâinatta sihirden daha tesirli bir kuvvet yoktur... Çünkü şeytanın nefesi her deliğe girebilir...

O sırada kadının yüzü yine şeytanî bir ifade almış, beni baştan aşağı gevşetmiş cazibesini ani bir şeamet bürümüştü. İçimi kaplayan kötü hislerle elimde olmadan:

- Sizden nefret ediyorum! dedim.

Prenses bir adım geri çekildi, ama hep gülümsüyordu.

- Bana bağlısınız ve burada kalmaya mahkûmsunuz! dedi.

Sesinin tonu beni iliklerime kadar ürpertmişti. Ümitsizlik ve azap içinde :

- Allahaşkma. Allahaşkma... diye yalvardım. Ben size ne kötülük ettim, Bırakın yurduma, yuvama döneyim... Burada kalmak istemiyorum... Milyonlarınızı da istemiyorum...

Kadın, billüri bir kahkaha ile sözümü kesti :

- Siz gerçekten çok toysunuz Sizi bir çocuk gibi kandırmak mümkün...

- Ne demek istiyorsunuz?...

- Canım, ben sadece şaka ettim... Dediklerimin hiç birini ciddiye almamanızı rica ederim...

- Nasıl?

- Sizi o kadar şaşırtan ve dehşete düşüren şeyler, aslında birer sihirbazlık eseri olmaktan ibarettir. Sihir, bazlar insan yemezler, insanlara kötülük de etmezler... Hiç tasalanmayın...

- Bu kadar genç ve güzel görünmeniz de bir sihirbazlık eseri mi?...

- Ona ne şüphe!...

- Şu halde Selmin'e benzerliğinizin de aslı yok?...

- Sizin Prens Mahî'ye benzerliğinizin olduğu kadar..

Bu mel'un kadının hangi sözüne inanmalıydı... Helecanımı yenmeye çalışarak ve bütün metanetimi toplayarak:

- Şu halde, diye devam ettim... Nişanlıma vaadetmiş olduğunuz düğün hediyesini vereceksiniz... Ve beni buraya getirtmenizin sebebi bundan ibaret...

- Tabii... Kâhyam gereken bütün formalitelerin tamamlandığını bildirdi. Bütün evrak hazırdır. Tarafların birer imzası ile servetimden 2,5 milyon liralık bir hisse Selmin'in namına geçecektir...

Tereddüt ettiğimi görünce samimî ve şen bir tavırla ilâve etti:

- Bir Fransız bankasında muazzam nakdim var... Bu parayı oradan alacaksınız...

Ben yine sükût edince, zihnimden geçen son soruya cevap verdi:

- Sonra sağ ve salim yurdunuza, yuvanıza döneceksiniz... Şimdi oldu mu?...

- Sözünüzde duracak mısınız?...

- Sözümde duracağım... Şimdi size dairenizi göstereyim...

Durumu olduğu gibi kabul etmekten başka ne yapabilirdim. Kellem koltuğumda, hayatım bu cadalozun elindeydi. Allaha sığınıp onun peşi sıra yürüyordum.

Birlikte, salondan muazzam bir kütüphaneye geçtik. Prenses bir kapıyı açtı ve bana odamı gösterdi.

- Cengiz Bey, şimdi size birkaç tavsiyem var: Bu evde bazı garip âdetler ve ananeler mevcuttur. Bizim hayatımız gün battıktan sonra başlar, şafakla beraber biter. Bu bakımdan sadece geceleri görüşebileceğiz... Yalnız kaldığınız müddetçe sıkılmamanız için size kütüphane ile salonu açık bırakıyorum. Gündüzleri dairenizden gayri bu iki yere de girip çıkmakta serbestsiniz... Fakat, sakın ha, başka taraflarda dolaşmak teşebbüsünde bulunmayınız... Binanın içi karışıktır. Sonra yolunuzu kaybeder, birtakım tehlikelerle karşılaşabilirsiniz...

- Emriniz üzere hareket edeceğim...

- Yemeğiniz de hazırdır. Hizmetinize Cafer Ağa bakacak...

- Birlikte yemiyor muyuz?

- Ben yemiştim, Özür dilerim. Bu gece istirahat edin yarın akşam aynı saatte salonda buluşuruz...

- Peki Prenses...

Ruzihayâl, beni olduğum yere mıhlayan sihirli bir bakışla:

- Geceniz hayırlı olsun! dedi ve uzaklaştı...

Bana tahsis edilen oda, bir vezir dairesi gibi döşeliydi. Eski tarz mobilya ve taçlı cibinliği ile muhteşem karyola âdeta esatiri bir hava taşıyordu. Yalnız bir şey dikkatimi çekti: Bu ihtişam arasında hiç ayna yoktu. O zaman, salonda da ayna bulunmadığım hatırladım. Ama bu gibi ufak tefek şeyler üzerinde durmaya lüzum görmedim.

Soyundum, değiştim. Yemeğim, odama bitişik olan diğer küçük odada hazırlanmıştı. Harem ağası Cafer Ağa, marsıktan bir heykel gibi, karşımda el pençe divan duruyordu.

Yemeğimi sessizce yedim. Yemekler gayet nefis olduğundan iştahsızlığıma rağmen, karnımı iyice doyurmuştum.

Cafer ağa takımları topladıktan sonra, saygılı bir tavırla:

- Başka bir emriniz var mı efendim? dedi.

- Hayır, teşekkür ederim.

Arap eğildi ve adım adım geri çekilerek odadan çıktı.

Yalnız kalınca, tekrar büyük bir korku sinirlerimi gerdi. Bir gece evvelden uykusuz ve bitkin olduğum halde, gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyordum.

Handaki gibi bir tuzağa düşmemek için, ilk işim yatağı iyice yoklamak oldu. Onun, bir ölüm kuyusunun ağzı değil; kuş tüyünden şilteler ve tertemiz çarşaflar döşenmiş sağlam bir döşek olduğuna kanaat getirince, soyundum, yattım...

Arzuma rağmen, kurşun gibi bir uyku beni yenmişti. Sabaha kadar, bir yandan öbür yana bile dönmeden, bir kalıp gibi uyumuşum...

Uyandığım vakit güneş doğmuştu. Kalın ve ağır çerçeveli büyük pencerelerden birini zahmetle açtım. İnce bir kar yağıyordu. Yüzüme dondurucu bir rüzgâr çarptı. Ve aşağıya baktığım zaman gözlerim karardı. Gece uçurumların bu derece derinliğini farketmemiştim. Bu lânet olasıca yerden sağ olarak kurtulmak ümidim bir kere daha sarsılarak, yeniden dehşete kapıldım. Sonra, metanet ve sabırdan başka yapacak bir şeyim olmadığını düşünerek pencereden çekildim.

Bitişikteki küçük odada güzel bir sofra hazırlanmıştı. Ortada kimseler yoktu. Prensesin, buranın adetlerine dair olan ihtarını hatırladım. Esasen sofranın üzeri o derece çeşitli yiyeceklerle dolu idi ki, bunların üç öğünü bol bol idare edeceği anlaşılıyordu.

Kahvaltıdan sonra çantamdan traş takımını çıkardım.

Fakat o ne?! Traş aynam yerinde değildi. Bu garabet yüreğimi bir kere daha titretti.

El yordamıyla traş oldum; sonra kütüphaneye geçtim.

Bu kütüphane, insanı hayran bırakacak kadar zengin ve fevkalâde kıymetli külliyat ihtiva ediyordu. Bütün duvarlar tavana kadar, büyük, yaldızlı ciltlerle doluydu. Günlerce değil, aylarca, hatta senelerce beni meşgul edebilecek bir hazine bulmuştum. Tarihi çok sevdiğimden, önce tarih ciltlerine sarıldım.

O gün böyle geçti...

Akşam olunca salona girdim. Şömine keyifli keyifli yanıyordu. Muazzam altın şamdanların efsanevi bir tarzda aydınlattığı ihtişam, yine bir akşam önceki gibi gözlerimi kamaştırdı. Ateş ve mumlar peri masallarında olduğu gibi, kendi kendine yakılmışa benziyordu.

Hemen hemen benimle aynı zamanda Prenses de salona girdi ve gülerek :

- Tünaydın Cengiz Bey! dedi. Nasılsınız?
- Teşekkür ederim Prenses! Gayet iyiyim!...
- Dinlenmiş olduğunuzu ümit ederim.
- Mükemmelen!?.

Prenses, mübalâğamı yutmıyarak hafifçe bir kaşım kaldırdı. Sonra bir kanapeye oturdu. Yüzünde örtü olmadığından
Selmin'e olan benzerliği, o mahvedici güzelliği beni tekrar yıldırım gibi çarpmıştı.

Maalesef kâhyam bu akşam gelemiyecek! dedi. Ama. bu mülakatın yarın akşam veya birkaç gün sonra olmasında beis yok!...

— !?

...

Ruzihayâl beni sihirli bakışlarıyla süzüyordu:

- Yemek yememiş olmalısınız!
- Evet Prenses...
- O halde size nar şerbeti getirsinler!
- Teşekkür ederim.

El çırptı. Bir dakika sonra Cafer ağa, kristal bir tepsi içinde bir bardak şerbetle göründü.

Ben şerbeti içerken, Prenses gözlerini ateşe dikmişti. Kendi kendine konuşur gibi:

Buradaki hayat sizi sıkmayacak, bundan eminim!., diye mırıldandı.

Ve sükûtum ona bir çeşit ihtiras vermiş gibi, bakışları alevlenerek ekledi :

- Burada yüz sene veya yüzlerce sene kalabilirsiniz Cengiz Bey!...

Soluğum tutularak :

- Ama bana söz vermiştiniz ki...

Diyecek oldum. Hemen sözümü kesti :

- Sözümü tutacağım tabii... Bundan hiç şüpheniz olmasın!... Ancak, sizin de bana dilediğim şeyi vaadetmeniz şartıyla!

- Nasıl şart bu?

- Zamanı gelince söylerim...

Bunun üzerine başka bahse geçtik. Kütüphanede hangi eserlerin beni ilgilendirdiğini sordu. Tarihten söz açtık... Kadının derin tarih bilgisi gerçekten beni hayrete düşürdü. Daha sonra felsefeye ve ruhiyata daldık...

Bu bahisler ikimizi de gitgide ateşten bir çember içine alıyor, meş'um bir iştiyakla bizi birbirimize yaklaştırıyordu.

Bir aralık Prenses ayağa kalktı, yanıma geldi. Bir elini omuzuma koyarak yüzüme doğru eğildi :

- Azizim, sizin ruhunuz da ebedî mertebesini bulmaya lâyık!... Size hayranlığım boşuna değil!...

Aklımı başımdan alan aşk, bütün ürkekliğimi yendi ve bana şu itirafı ettirdi :

- Ben de size hayranım!...

- Evet ama, bazen de benden nefret ediyorsunuz... Bunu dün akşam açıkladınız...

- Affedin, samimiyetimden!...

- Samimiyeti çok severim!...

- O halde şartınızı neden hemen şimdi söylemiyorsunuz?.

Ruzihayâl bir an kararsız göründü. Buz gibi soğuk parmakları ensemde dolaşıyor ve beni saran ihtirasa rağmen, tenime yılan değiyormuş gibi, tüylerimi diken diken ediyordu.

- Haklısınız! Pazarlığımızı hemen yapmak daha doğru olur... Mesele şu: Üzerinizde beni rahatsız eden bir nesne var... Bana vaadetmenizi istediğim şey, bunun yok edilmesinden ibaret!...

Hayretle :

- O nedir? diye sordum.
- Bir muska!...

En'am-ı Şerifi kasdettiğini anlayınca, kendimi toparladım.

- Vallahi, benim onsuz yaşamam mümkün değil!...
- Şu halde?...
- Onu size vermemi mi istiyorsunuz?...

Kadın irkildi:

- Hayır, hayır! Onu elbisenizle birlikte yedi kere yakmanızı...
- Ne?!...
- Anlatayım: Bizim ateşimiz fâni büyüleri bir defada yakamaz... Onlar ancak yedi alevli çemberden geçtikten sonra tamamen bozulabilirler...
- Emriniz üzerinde çok düşünmem gerek Prenses!...

Ruzihayâl içten pazarlıklı bir tavırla :

- O halde bana da düşünecek vakit bırakmış oluyorsunuz? dedi.
- Ama siz bana söz verdiniz ki...
- Sözün ne rengi vardır, ne de şekli azizim... Bununla beraber yine de size hiç bir kötülük yapacak değilim!... Emin olun...
- Bu, telâkkiye bağhdır!...
- Ne gibi?
- Dünya ile ahret birbirinden bambaşkadır. Birindeki iyilikler ötekine kötülük, kötülükler de iyilik olarak kabul edilebilir...

- Kalbiniz rahat etsin! Size edeceğim iyilik, sizin dünyanızda geçerli olacaktır!...

Horozlar ötüyordu. Prenses telâşlanarak:

- Oo! Sabah yaklaşıyor dedi. Sizi uykusuz bıraktım. Vakit ne çabuk da geçti!... Artık vedalaşmalıyız...

- Geceniz hayırlı olsun Prenses!...

- Sizin de Cengiz Bey!...

Bir an, kendisini kollarıma bırakmak ister gibi bir hareket yaptı. Sonra, beni bin perişan eden o işveli tavrıyla:

- Size bir şey daha söylemem lâzım! dedi. Sakın bir daha tıraş olmayın! Yüzünüzü kesebilirsiniz.

O zamana kadar, birkaç kere dilime gelmiş olduğu halde ayna bahsini açmaya cesaret edememiştim. Tam sırası idi:

- Evinizde hiç ayna bulunmaması tuhaf!... dedim. Traş aynamı da kaybetmiştim... Sizden bir ayna rica edebilir miyim?

Ruzihayâl birden ciddileşti. Gözleri yine şeametle pırıldadı :

Bir ayna mı? Bütün kötülükleri yansıtan bir ayna ha!... Bunu bir daha sakın anmayın!...

Ve beni olduğum yere mıhlayan bir kesinlikle ekledi: Şakayı bırakalım!... Size koştuğum şartın kırk sekiz saatlik mühleti var... Bu süre içinde düşünüp bir karar veriniz... Aksi halde, gene kendi kararımı uygulamak zorunda kalacağım... Ve başka bir şey ilâve etmeden beni yalnız bıraktı.

Bir türlü uyuyamadım. Karyolamın başucunda yanan mumun alevi kımıldandıkça, odadan birtakım gölgeler hareket ediyordu. Bu gölgelerden ürküyordum. Vücudumu soğuk terler basıyordu. Başıma gelecek belâyı artık tasavvur dahi edebilecek halde değildim. Kendisine benzediğim büyük dedemin dedesine de lânetler ediyordum. Bu Prensin ruhu sahiden benimle tekrar mı doğmuştu? Şu halde, ruhların tekrar değişik bedenlerde dünyaya geldiğine dair olan iddialar doğru olmak gerekti?.

Vücudumu alan sıtma arasında, gözümün önünde, salondaki kabartma resim canlandı. Bu portre ile aramdaki tek fark, ince bir sakaldan ibaretti. Acaba Ruzihayâl traş olmamamı ihtarla aradan bu farkı da mı kaldırmak istiyordu?...

Bu konu zihnimi o kadar sardı ki, portreye tekrar bakmak için yenilmez bir istek duydum. Yataktan kalktım. Elime şamdanı alarak yavaşça kütüphaneye, oradan da salona geçtim.

Ocaktaki ateş küllenmişti. Salon hâlâ ılıktı. Sönmüş olan mumların isi genzimi yaktı. Ayağımın sesinden bile ürpererek usulca duvardaki büyük çerçeveye yaklaştım. Ve şamdanı yukarıya doğru kaldırıp portreye baktım...

Fakat birden hayretle irkildim. Elimdeki şamdan az daha kayıyordu...

Sarsılan mumun alevi prens Mahi'nin yüzünde esrarlı pırıltılar yaptı ve çerçevenin içinde âdeta bir gökkuşağı belirdi.

Fakat beni asıl şaşırtan şey, portrede gördüğüm inanılmaz değişiklikti. Evvelce pozu profilden olan Prens, şimdi, tamamen bana yüzü dönük duruyordu. Kapıldığım dehşet, dizlerimde derman bırakmadığından yanımdaki masaya tutundum; şamdanı da onun üzerine bıraktım.

Tanrım!... Prens'in gözlerinde ne garip bir canlılık vardı!. Bu gözler nerede ise konuşacaktı...

Saçlarım dimdik bir halde ispazmozlar içinde geçirdiğim bir dakikalık zaman, bana, cehennemi bir bekleyişin azabını duyurdu. Derken o gözlerin gerçekten hareket ettiğini görür gibi oldum... Dişlerim kilitlendi, boğazım kurudu... Bütün vücudum taş kesilmişti...

Evet, işte gözler oynuyor: portre canlanıyordu. Sonunda dudaklar da kıpırdadı...

Kendimi kaybeder gibi oldum. Korkudan nasıl çıldırmadığıma şaşıyorum. Oradan hemen kaçmak telâşıyla şamdana sarıldım. Fakat sarıldığım şamdan değil, bir iskeletin kolu idi... Avazım çıktığı kadar haykırdım... Ama bana sesim hiç çıkmadı gibi geldi... Yalnız, bu sessiz feryadıma derinden iniltiler cevap verdi...

O zaman bir misli artan dehşet içinde etrafımda bir takım sandukalar bulunduğunu farkettim... Ben nerede idim Allahım?!...

Dayandığım masanın da bir tabut olduğunu görünce, bir kere daha haykırmaktan kendimi alamadım ve tarifsiz bir paniğe uğrayarak, oradan oraya koşmaya başladım...

Tam bu sırada kalın bir ses :

- Dur oğlum! dedi.

Duvardaki çerçevenin içinde Prens Mâhi dile gelmişti:

- Dur oğlum... Bütün bu başına gelen musibetlere sebep hep o habis ruhlu kadındır. Bir vakitler bana âşık olan ve kıskançlığı yüzünden kalbimi bir zehirli hançerle delen o canavar kadın...

Sesi ağır ve ahenkliydi. Bana dikilmiş olan gözlerde ise, nuranî bir ışık vardı...

- Tam iki yüz yıldan beri bu canavar, insan kanı emiyor... Tam iki yüz yıldan beri sayısız masuma tatlı tatlı sokulup onlara kendi mel'un vasfını aşıladı... Eğer tam gün batarken yatak odandaki ocağın büyük ayna taşını kaldırırsan,

oradaki pencereden bu menfur hortlakla dostlarının işledikleri tüyler ürpertici işlemlere şahit olabilirsin... Şimdi sen de onun elinde bir oyuncaksın... Fakat üzerinde taşıdığın Enam-i Şerif, seni onun şerrinden koruyor... Sakın ha onun şartına boyun eğeyim deme! Yoksa mahvolursun!...

Ses birkaç saniye kesildi. Sonra yine devam etti :

- Bu cadıyı ve dostlarını mahvetmenin çaresine gelince...

Ellerimi dua eder gibi birleştirip diz çökerek :

- Söyleyin, söyleyin bana... Bu çare nedir? diye inledim.

- O çare, bu hortlakların tılsımını bozabilmektir!... Fakat bu tılsımı şeytan bile bozamaz. Ola ki, onun anahtarlarını elde edebilsin!...

- Bu nasıl mümkün olabilir?.

- Dinle oğlum... Yeryüzündeki aynalar hortlakların bütün icraatını aksettiremediğinden çevrelerinden bunları kaldırmış, tuzla buz etmiş ve bu binanın mahzenlerindeki büyük mermer ambarlara doldurmuşlardır. En derin mahzende ise, baş tarafında, boşlukta birer büyülü hançer asılı duran kırk tane lâhit vardır... Bütün gece mezarlıklarda dolaşan, çeşitli şekil ve kimliklere bürünüp birçok masumun kanma giren hortlaklar, gün doğmadan gelir, bu lâhitlere uzanırlar ve gün batıncaya kadar orada hareketsiz kalırlar... İşte, onların bütün silâhlarını terkettikleri, bütün kudretlerinin sıfıra indiği bu süre içindedir ki, tılsımlarını bozacak çareye başvurmak gerekir...

Ses yine kesildi. Sar'alar içerisinde :

- Evet... O çare nedir?... diye tekrarladım.

- O çare şudur oğlum: Her hortlağı, yattığı toprağa üzerindeki büyülü hançerle kalbinden mıhlamak. Ve her birinin vücuduna mermer ambarlardaki ayna tozlarından üçer avuç serpmek... Böylece tılsım bozulur cesetler habis ruhlardan ayrılır, derhal toprak olur... Yeryüzü de onların şerrinden tamamen kurtulur...

Tane tane duyduğum kelimeler sanki hayalî bir âlemden aksediyordu. Kendi sesim bile bana yabancı ve uzaktı...

Prens Mahî büsbütün susunca, çevredeki gökkuşağı da soldu. Üzerime dikilmiş olan bir çift gözün nuru söndü ve baş belli belirsiz bir kımıltı ile yana doğru dönüp eski vaziyetini buldu; öylece kaldı...

Birden gözlerimi açtım, etrafıma bakındım. Pencerelerden sızan şafağın aydınlığı içinde yatak odamı tanıdım. Yatağımda idim. Demek akşam, portreye bakmak arzusuna düştüğüm sırada uykuya dalmış ve bir rüya görmüştüm. Fakat bu rüyada konuşan resim acaba bana bir hakikatin sırrını mı vermiş bulunuyordu?... Bunu anlamalıydım!...

Prens Mahî'den aldığım öğütleri sırasıyla uygulamaya karar verdim. Evet, sırasıyla!... Zira bu habis ruhu mahvetmeden önce işlediği cinayetleri gözlerimle görmek istiyordum. Bu takdirde Prenses'le o akşamı da hoşça geçirmem gerekti.

★

- Sizi seviyorum!...

Ruzihayâl, yakut renginde bir kadehle bana şampanya sunuyordu. O şahane tebessümlerinden biriyle gülümsedi :

- Nihayet?... Teşekkür ederim. Bu defa gerçekten samimi olduğunuza inanıyorum...
- İlk gördüğüm dakikadan beri size delice tutkunum...
- Hayır, ruhunuz bana ezelden beri tutkundu!...
- Kabul!...

Prenses bir kadeh daha doldurdu; onu kaldırıp ışığa doğru tuttu :

- Şampanyayı nasıl buluyorsunuz?.
- Harikulade nefis!...
- Tam ikiyüz seneliktir. Mahzenimde daha bin kasa kadar var!... Burada hayatınızı tatlılaştıracak bir konu da bu olabilir...

Ruzihayâl elini omuzuma koydu ve tüylerimi dimdik eden vahşi bir temasla kulağımın memesini okşadı...

- Kâhyanızla ne zaman görüşeceğiz Prenses?...
- Yarın akşam... Yani verdiğim mühletin sonunda.
- Bu, resmî bir iş değil mi? Bana verdiğiniz mühletle ne ilgisi var?...
- Malikânemdeki işlerde resmî hususî diye bir fark yoktur.

Prenses yavaşça benden uzaklaştı; şöminenin yanındaki geniş koltuğa oturdu. İhtirasla tutuşan cazip bakışları karşısında Ölümün bile tatlı olacağını düşünüyordum. Evet, bu cadı tarafından amansız bir şekilde büyülenmiştim. En feci akıbete dahi seve seve sürüklenebileceğimi dehşet içinde idrak ediyordum.

Saatler birer saniye gibi akıp geçti... Sabah yaklaşıyordu. Hayatta hiç kimse ile bu derece doyulmaz bir sohbete daldığımı, bu kadar zevkli anlar yaşadığımı hatırlamıyorum...

Nihayet Prenses ayağa kalktı:

- Bu geceniz de hayırlı olsun Cengiz Bey! Size güzel bir istirahat dilerim... Ve temenni ederim ki, yarından sonra tam saadetimiz gerçekleşsin!...
- Tam saadet!... Evet, bunu ben de diliyorum artık...

Onu kollarımın arasına almak için duyduğum şiddetli arzuyu sonunda yenemedim. Kafamdan her şey silinmiş, bütün varlığım cehennemi bir aşkın alevi haline gelmişti. Dudaklarımdan bütün kanımı da emip sömürecek olsa, yine bir busesi için canımı bin kere fedaya hazırdım.

Fakat Ruzihayâl birden geriledi; kendisine uzanan kollarım onu yakacakmış gibi âdeta haykırarak :

- Hayır, hayır... dedi. Daha sonra..
—. Oh! Görüyorsunuz ki...
- Hayır! Daha sonra diyorum size... Her şeyi mahvetmek mi istiyorsunuz?
- Her şey dediğiniz nedir?
- Her şey.. Aşkımız.. Onun tılsımı..

Kendimi kaybetmişçesine:

- Ben sizi istiyorum... Bir kere... Yanlız bir kere...

- Çılgın! Bırakın geçeyim. Sakın bana dokunmayın!...

Hemen hemen şuursuz bir halde :

- Şartınızı kabul ediyorum!., diye inledim. Prenses birden durdu. Gözlerinde bir volkan şahlanıvermişti. Sivri dilini kızıl dudaklarının üzerinden geçirerek :

- Öyle mi?... dedi. Ama bu gece vakit çok geç!... Yarın gece... Evet, yarın gece düğünümüzü yaparız...

Bu esnada gökyüzünün ağarmaya başladığını farkettim.

Prenses hemen telâşla kapıya doğru yürüdü. Çok gecikmiş olmalıydı. Zira kapıyı açmaya kalmadı. Oracıkta şeffaf bir alev haline geliverdi... Bu alev kapının aralıklarından bir mayi gibi dışarıya akıp gözden kayboldu...

Kendime gelebilmek için uzun zaman başım ellerimin arasında oturup kaldım. Ve yavaş yavaş, yapmaya kalkmış olduğum çılgınlık gözümde bir çığ gibi büyümeye, beni misilsiz bir şaşkınlık kaplamaya başladı.

Nasıl da öyle iradem elden gidivermişti?... Ya vakit gecikmemiş olsaydı?... Demek, bile bile bir hortlağa kendimi teslim edecek, onun melanetine aptalcasına kurban olacaktım?!...

Saatler aktı geçti. Öğle yaklaşıyordu. Vakit kaybetmeden işe başlamak gerekti.

Ocağın ayna taşını yokladım, iki büyük mermer sütunla desteklenen bu taş, üzerinde birtakım acaip yazı ve resim, oymaları bulunan muazzam ve yekpare bir somaki idi. Fakat hiç bir yerinde onu kaldıracak mekanizmanın alâmeti göze çarpmıyordu. Bu durum beni telâşa düşürdü. Rüyada Prens Mahî sırrı noksan vermişti. Parmaklarımı yazıların pürtükleri üzerinde sinirli ve sabırsız bir halde gezdirmeye başladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ümitsiz bir halde, taşı yerinden oynatmak için onu zorladım. Fakat bütün gayretim boştu... Nihayet :

— Lânet!.. diye bağırdım :

Hayret!.. Sanki tılsımın anahtarı bu kelimede idi!... Taş yavaş yavaş hareket etti; içeriye doğru ağır ağır kayarak bir insan geçebilecek kadar aralandı...

Şimdi karşımda küçük ve karanlık bir hücre vardı. Hemen bu hücreye daldım ve duvardaki yuvarlak pencereye yaklaştım. Fakat bu bir pencere değil, çerçeveye geçirilmiş bir ayna idi. Ona bakınca titredim... Çünkü bu ayna meş'um bir manzarayı, lâhitlerle dolu geniş bir mahzeni aksettiriyordu. Baş taraflarında, boşlukta, fosforlu

ışıklar saçan birer hançer asılı bulunan bu lâhitlerin kapakları açıktı. Ve her birinde, insanı dehşet ve tiksintiden felce uğratacak kadar korkunç birer cadı, gözleri açık ve tavana dikilmiş olarak sırtüstü yatıyordu.

Bu esnada saat tam onikiyi vurdu...

Birden bütün hortlaklar, bu işareti bekliyorlarmış gibi, lâhitlerin içinde doğruldular. O zaman tarife sığmaz müthiş bir tablo vücuda geldi. Mahzen âdeta bir zebani tarlası halini almıştı. Ama iş bu kadarla da bitmedi. Hatta bu sadece bir başlangıç oldu.

Gözlerime inanamıyarak ve dehşetimden zangır zangır titreyerek aşağıdaki sahneyi seyrettim:

Ruzihayâl olduğuna yüzbin şahit isteyen en çirkin ve en iğrenç bir cadı ayağa kalkmış, ortadaki taş basamağa kadar gelmişti. Boyu ve gölgesi bir dev heybeti taşıyordu. Orada dikildi durdu. Ağzı taze kana bulanmıştı. Saçları darmadağındı. Dişleri ise, bir kurdunki gibi sivri ve keskin bir şekilde parlıyordu. Nihayet gözleri... Tanrım!... Bu gözler, beni aşk ve arzuyle kendimden geçiren o şahane gözlemiydi?... Evet, bu cadının, yahut Ruzihayâl hortlağının gözleri şimdi birer melânet kuyusu, tüyler ürperten birer hareketli yuvarlaktan ibaretti!..

Nihayet, mahzenin içinde boğuk yankılar yapan cırlak bir ses çınladı:

— Ey ebedî dostlar!... Burada «Kızıl Puhu Malikânesinde bulunduğunuz bugün de, her gün gibi yine bir hesap günüdür. Ben, malikânenin sahibesi Prenses Ruzihayâl sizden soruyorum : Dün geceyi nasıl geçirdiğini, ne işler yaptığını önce kim anlatacak?...

Lahidin birinde bir gölge hareket etti. Korkunç bir cadı daha ayağa kalktı. Bu bir erkek hortlaktı. Saçı sakalına karışmış, dişleri sırıtmış, gözleri çukura kaçmıştı. Top patlar gibi bir sesle :

- Ben, dedi; dün gece yeni doğmuş bir çocuğu anasından çaldım... Onu size getirdim...

Ruzihayâl yalanarak :

- Bu zahmetinize değdi Kaptan!... diye cevap verdi. Daha başka ne yaptınız?

- Mezarlıkta küçük bir yolcuyu kıstırdım. Ama Vezir benden daha açıkgöz çıktı; onu elimden aldı...

- Bu akşam talihiniz daha açık olsun!... Vezir Cenabları, şimdi sıra sizde mi?..

Kaptan çekildi. Ortaya gelen Vezir ufak tefek kanbur bir ihtiyar cadı idi :

- Ben, dedi; o yolcuyu üç gecedir kolluyordum... Küçük bir delikanlıydı. Sevdiği kızın mezarına gidiyordu. Dün gece son gelişi oldu..

- Onu ne yaptınız?..

- Hiç ağlatmadan bahçeme getirdim...

- Âlâ!... Ey, siz Hâkim efendi?...

iri yarı bir siluet, bir heyulâ ilerledi :

- Ben utançla itiraf ederim ki, tembel bir gece geçirdim Prenses... Ama bilmiş olun, o küçük avım ergeç avucumda olacak!...

- Bunu ümit ederim. Ya sen Cafer Ağa?..

Marsık gibi kapkara, ipince, upuzun bir hortlak:

- Ben, dedi; bir kara kedi şeklinde yatılı bir okulun bahçesine girdim... Bahçe köşesinde sevgilisiyle buluşmaya giden bir öğrenci kızı avladım...

Ruzihayâl :

- Hani bundan bizim payımız?., diye bağırdı.
- Ne yapayım? Sevgilisi yetişti... Dişimi etine tam geçiremedim...
- Yani rızıksız döndün ha?...
- Daha çok size karşı mahcubum!..
- Bu kolay! Yarın akşam bana bir sarışın baş getirirsin, olur biter!..
- Emredersiniz sultanım!...

Kırk hortlak da birbiri ardınca daha bir alay feci şeyler anlattılar. Her biri çeşitli kuş, hayvan ve insan şekline girerek o gece bir veya iki masumun canına kıymış, bir veya iki taze ölüden payını almıştı...

Bu müthiş sahnenin sonunda Ruzihayâl dedi ki :

- Çok sadık dostlarım, sizlerden her zamanki gibi memnunum... İşlerim yolunda... En büyük gayem de gerçekleşmek üzeredir... Şimdiye kadar bana yaptığınız iyilikleri mükâfatsız bırakacak değilim!., iki yüz seneden beri peşinde koşmakta olduğum avımı tamamen ele geçirince, siz, de bundan payınızı alacaksınız... Yalnız bir farkla, o yanımızda kırk birinci lahitte değil; doğrudan doğruya benim koynumda yatacak!...

Ruzihayâl sözünü kesin bir el hareketiyle şöyle bitirdi :

- Haydi, artık vakit geldi... Şimdi istirahate çekilelim!..

Hortlakların tekrar lâhitlerine uzandıklarını gördüm. Bir dakika sonra mahzen derin bir sessizliğe gömüldü. Hançerlerden dağılan fosforlu pırıltılar da söndü. Her tarafı zifiri bir karanlık kapladı...

Aynada hiç bir akis kalmayınca geriye döndüm. Fakat birden yıldırımla vurulmuş gibi oldum. Arkamdaki kapı haberim olmadan sessizce kapanmıştı...

İçine gömüldüğüm korkunç bir karanlık, diri diri mezara girmiş olduğumda şüpheye yer bırakmıyordu. Haykırıp imdat çağırmaya başladım... Fakat sesime, kendi sesimin yankılarından başka bir cevap alamadım...

O derece büyük bir dehşete kapıldım ki, yüreğime İner gibi oldu, kendimden geçtim...

Gözlerimi yakan bir ışıkla uyandım. Elimde bir şamdanla üzerime eğilmiş olan Prenses Ruzihayâl en tatlı ve füsunkâr tebessümüyle:

- Geçmiş olsun!, diyordu; bütün gün uyudunuz!..

Nasıl?.. Bütün gün uyumuş mu idim?..

Birden her şeyi hatırladım ve yerimden fırladım... Demek Ruzihayâl her şeyi biliyordu?.. içinde mahpus kaldığım karanlık hücreden de beni o çıkarmıştı !.. Böylece, planımı uygulamak için elimdeki bütün zaman fırsatım kaçırmış bulunuyordum?!.. Artık o gece, o tasavvura sığmaz feci akıbetin beni beklediği muhakkaktı!... Bundan kaçıp kurtulmaya artık imkân görmüyordum.

Şimşek hızıyla zihnimden geçen bu düşünceleri Ruzihayâl tamamen anlamış gibi tekrar gülümsedi :

- Telâş etmeyin azizim!.. Siz, bana itaatsizliğinizin küçük bir cezasını çektiniz!.. Gördüğünüz bütün o şeyler, gece gördüğünüz rüyanın bir devamından ibaret!.. Şimdi bunları unutalım!.. Biz bu akşam mutlu olacağız... Saadetimizden başka hiç bir şey düşünmeyeceğiz,., Lütfen koluma girer misiniz?..

Yarı cansız bir halde koluna girdim. Teması sert bir kemikten farksız olan bu kol beni çekti, salona götürdü.

Dekor her zamanki gibi sıcak ve muhteşemdi. Fakat ben her zamankinden daha ümitsiz ve perişandım. Hakikaten her şey gözüme sürekli bir kâbustan ibaret görünüyordu. Hatta, keyifli alevlerle yanan ocağı bile, beni yakacak bir fırının ağzına benzeterek ürperdim...

Prenses mağrur bir tavırla :

- Düğünümüze bazı dostları davet ettim! dedi. Onlar gelmeden evvel vaadinizi yerine getirmenizi rica ederim...

- Vaadim mi. Ha evet... Yalnız... şey... Daha önce, sizin yerine getirilecek bir sözünüz vardı!.

- Kahyam da davetliler arasındadır. İlk iş mukavelenamelerin imzalanması olacak!..

Feci bir ümitsizlik içinde bir dakika durakladıktan sonra, ani bir ilhamla :

Fakat dedim. Ben dindar bir ailenin çocuğuyum... Koyu bir Müslümanım... Bana emanet edilmiş olan bir işi din ve geleneklerimiz gereğince yapmak isterim... Nasıl ki siz evinizde birtakım an'ane ve âdetler mevcut olduğundan bahsederken, bunlara uymayı bana başlıca şart olarak koşmuştunuz!

Prenses hafifçe kaşlarını çatarak:

- Ne demek istiyorsunuz?., dedi.

- Pek basit: Üzerimde taşıdığım kitapta Tanrı'nın emirleri vardır. Onun emirlerini yaktığım anda kâfir olurum... O zaman da dinimin gerçeklerini yerine getirmeye imkânım kalmaz...

- Maksadınızı daha açık anlatır mısınız?

- Kararım, bana verdiğiniz mühletin bitiminde şartınızı yerine getirmektir Prenses!...

- Ben size kırk sekiz saatlik bir mühlet vermiştim...

- Evet ama, henüz bu mühlet dolmadı... Biliyorsunuz ki, bu hususta anlaşmamız şafaktan bir saat önce vaki olmuştu... Şimdi ise, daha akşamın yedisindeyiz. Demek ki önümüzde daha dokuz saatlik bir vakit var...

Ruzihayâl alaylı bir hayretle dosdoğru gözlerimin içine bakarak:

- Demek ki bu gece düğün törenimizin yapılmasını istemiyorsunuz?... dedi.

— İstemek başka, oldurmak başkadır Prenses!...

- Çok zekisiniz... Fakat zekânız hile yolunda işlerse, sizin için zararlı olur!...

- Doğruluktan asla ayrılmam... Bana güvenin!...

Ruzihayâl anlayamadığım bir manada göz kırptı. Bu gece, her zamankinden daha şahane idi. Kendisine karşı beslediğim çılgın arzu ile sonsuz tiksinti arasında şaşkın ve bitkin bir halde idim.

Uzun bir sessizlikten sonra Prenses el çırptı. İçeriye giren Cafer ağaya :

- Misafirler buyursunlar!... diye emretti.

Biraz sonra salonun kapısı açılmış, içeriye birbiri ardından dört kişi girmişti. Prenses önce beni onlara takdim etti :

- «Kızıl Puhu Malikânesi»ne şeref veren kıymetli misafirimiz Cengiz Bey...

Sonra, sırasıyla, üniforması içinde ufak tefek ve kambur vücudu bir asalet kuklası gibi duran top sakallı bir ihtiyar:

- Vezir cenapları!...

Burma sarığı ve siyah cübbesiyle heybetli bir hali olan adamı:

- Hâkim efendi!...

Bahriye üniformalı ve yakışıklı bir genci:

- Kaptan!...

Orta yaşlı ve ciddî tavırlı olan sonuncuyu ise:

- Kâhyam Haşmet efendi!...

Diye bana tanıttı.

Hepsinin ellerini sıkarken, bu parlak ve kibar kıyafetler içinde sadece birer hortlak bulunduğunu düşünmek beni mahvetmişti. Ellerin demir gibi sert kıskacından elimi kurtardıktan sonra hepimiz oturduk.

Küçük bir masa üzerinde duran kristal bir sürahiden Prenses kendi eliyle doldurduğu kehribar renginde bir kadeh likörü bana uzattı:

- Bu gecenin şerefine bir kadeh içeceğinizi umarım...

Ellerim o kadar titriyordu ki, kadehi tutamadım, yere düşürdüm.

- Ah! Affedersiniz Prenses!..

Ruzihayâl birden dimdik oldu; hiç cevap vermedi. Misafirler de bir musibetle karşılaşmış gibi hareketsiz kaldılar...

O anda Cafer ağanın yerde kımıldanan bir şeylerin üzerine atıldığını, onları ayağıyla ezmeye çalıştığını gördüm. Evet, halının üstünde, likörün dökülmüş olduğu yerde bir avuç çıyan kaynaşıyordu.

Tanrım!... Bu habisler bana neler yedirip içiriyorlardı?!... Dehşet ve tiksintiden öğürdüm, baygınlıklar geçirdim...

Prenses:

- Cafer ağa, dedi. Bu hatanın hesabını sen sonra vereceksin... Şu tepsiyi götür, on üçüncü kasadan bir şişe şampanya getir!...

Arap eğildi :

- Emredersiniz Prenses!...

Ben telâşla:

- Hayır Prenses!., diye atıldım. Hiç bir şey istemiyorum...

- Fakat azizim, Cafer ağa yanlış şişe açmış!... Bütün mesele bundan ibaret!... Olan şeyden dolayı özür dilerim... Bu güzel gecenin şenliğine neş'e ile katılmanızı istiyorum... Bu defa size sunacağım halis şampanyadır... Emin olun!...

- Teşekkür ederim... Takdir edin ki, bu garip şeyler ne olursa olsun, bana neşe vermekten çok uzak!.. Açlıktan ve susuzluktan ölmeye razıyım...

Ruzihayâl gülümseyerek misafirlere döndü:

- Bu delikanlı ne kadar cana yakın değil mi sadık dostlarım?

Hâkim efendi :

- İnce zevkinizi her zaman takdir edenlerdenim Prenses!., diye cevap verdi.

Kaptan da :

- Cidden kanı sıcak bir genç! dedi. Onu kazanmak için sabırsızlanmakta haklısınız!...

Vezir ise, sakalını sıvazlayarak hafif bir tebessümle ilâve etti:

- Bence kırk bir gece düğün yapmanız uygun olur!.. Bu mutlu birleşme, büyük bir bayramla kutlanmalı!.. Sizi şimdiden tebrik ederim...

Ruzihayâl teşekkür makamında hafifçe boyun kırdı. Vezirin, kurt gözü gibi parlayan ufacık kara gözeri bir o kadar daha ışıldamıştı:

- Siz her istediğinizi elde edebilirsiniz Prenses!... diye sözünü yürüttü. Sizi tanıdığım günden beri bu gerçeğe daima şahit oldum... Hatta ilk karşılaşmamız, eşiniz Prens Affan Ferhad'la aranızdaki bir anlaşmazlığın tartışmasına rastlamıştı, hatırlarsınız... Mesele de, galiba, satın almak istediğiniz bir çift Arap atı ile ilgili idi!... Öyle hâkim bir şekilde bunda ısrar ediyordunuz ki, kocanız arzunuza kayıtsız şartsız uydu... Doğrusu iradenize hayran kalmıştım... Kıyamete kadar size karşı koyabilecek tek erkek tasavvur olunamaz... Cengiz Bey oğlumuz da hemcinsinin safında yer almakla, size olan hayranlığını mertçe ortaya koymaktadır... Bundan ötürü, kendisini bir kere daha tebrik ederim...

Bu sözlere karşı tamamen hissiz kaldım. Prenses hafif bir sitemle:

- Anlaşıldı azizim! dedi. Gamınızı dağıtmak için daha tesirli bir çareye başvurmak gerek!.. Rakı sever misiniz?...

- Yerine göre!...

- Adı İslâm tarihlerine geçen meşhur Bağdatlı rakkase Züleyha'nın bütün şark âlemini büyülemiş olan harikulade danslarını seyretmeniz, zannedersem yerinde olur..

Ruzihayâl el çırptı. Ona, tınlamayı andıran garip bir ses cevap verdi. Ve bir anda, salonun karşı tarafında, o vakte kadar hiç farkına varmamış olduğum muazzam bir perde yavaş yavaş kalkmaya başladı...

Şimdi önümüzde geniş bir sahne açılmıştı. Bu sahneyi, yarım ay şeklinde iki dizi sıralanmış ayaklı gümüş şamdanlar aydınlatıyordu. Onların önünde, yine bir yarım daire halinde, genç ve güzel kızlardan kurulu bir saz takımı yer almıştı. Bunların hepsi, saçlarıyla çıplak vücutlarının bir kısmını örten ince ipek tüllere bürünmüşlerdi.

Mumların ışığında, başlarında, boyunlarında, göğüslerinde, kollarında ve ayak bileklerinde pırıldayan mücevherler göz kamaştırıyordu. Ve her birinin elinde, nev'ini tanımadığım acaip bir saz âleti vardı.

Prenses Ruzihayâl'in bir işareti üzerine, gayet kıvrak bir raks havası çalınmaya başladı. Ve birden, yarı çıplak, emsalsiz bir vücuda sahip, harikulade dilber bir genç kadın ortaya çıktı.

Bu, büyük babamın - dedesinin ifadesinden naklen - şöhretinden birçok defalar bahsetmiş olduğu şarklı rakkase Züleyha idi ki, aşağı yukarı bir buçuk asır evvel Bağdat'ta yaşamıştı. Demek ki o da, şu menhus hortlaklar güruhundandı!..

Yarın benim de aralarında yer almam mukadder görünen bu habis ruhlardan bir kere daha ürktüm ve nefretle gözlerimi yumdum...

Fevkalâde bir stil ve ihtişamla danseden meşhur rakkasenin ne o emsalsiz vücudu, ne de ihtirası kamçılayan figürleri beni ilgilendiriyordu. Artık sinirlerimin bütün gücünü, kendime metanet verebilmek yolunda kullanıyordum. Dakikadan dakikaya âdeta canımın çekilmekte olduğunu hissetmekte idim.

Beni göz ucuyla süzen Ruzihayâl, tatlılıkla :

- Ümit ederim ki bu raks zevkinizi okşuyor!... dedi.

Büyük bir hayretle :

Evet Prenses! dedim. Doğrusu binbir gece masallarında gibiyim... Size çok teşekkür ederim...

- O halde şu şampanyamı da kabul ediniz... Bütün neşenizi coşturacak bir hassaya sahiptir... Nefaseti ise, şimdiye kadar içtiklerinizle ölçülemez!...

Nasıl oldu bilmiyorum?... Bana uzattığı billûr kadehi tutup yere çaldım... Gerçekten bu davranışım o kadar ani ve iradem dışında olmuştu ki, kendim bile cüretime şaşmıştım.

Fakat birden yerimden sıçradım. Gözlerim yuvalarından uğradı ve feryadım boğuk bir inilti halinde boğazımda düğümlenip kaldı... Evet, yanlış görmüyordum... Bu defa halının üzerinde yedi başlı bir ejderha kıvranıyordu...

Cafer ağa onun üzerine atılırken, Prenses bu sefer mâni oldu ve şiddetle :

- Bırak da bu asiyi Şahmeran soksun!... dedi. Böylece nankörlüğünün cezasını bulmuş olur!...

Hayatımın bu son dakikasında, dudaklarıma bir «Kelime-i Şahadet» geldi. Ve işte bu, bir mucize yarattı. Allahın adını andığım anda, ejderha sır oluverdi... Ve halının üzerinde, şampanyanın ıslaklığından başka hiç bir şey kalmadı...

Ruzihayâl gözlerinde bir fırtına ile:

- Cengiz Bey! dedi. Hiç bir surette bana karşı gelmemenizi size tavsiye ederim... Sonra çok pişman olursunuz!...

Sersemlemiş bir halde cevap verdim:

- Sizinle boy ölçüşmeyi asla arzulamış değilim Prenses!... Esasen şeytanî kudretinizle hiç bir vakit yenişemem..

Dürüst olun... Bana verdiğiniz sözleri tutun... Sizden bütün dileğim bundan ibaret!...

Prenses misafirleriyle manalı bir şekilde bakıştı. Sonra, o vakte kadar hiç söze karışmamış olan kâhyaya dönerek:

- Haşmet efendi, dedi. Yeğenim Selmin'e bırakacak olduğum servetle ilgili bütün evrak hazır değil mi?...

Kâhya saygılı bir tavırla:

- Evet Prenses Hazretleri!... diye cevap verdi.

- Onları hemen imzalayalım!...

Başüstüne Prenses Hazretleri!...

Kâhyanın, kara bir evrak çantasından çıkardığı kâğıtlara şöyle bir baktım ve cesaretimi topladım:

- Prenses Hazretleri, bu kâğıtları hangi kalemle imzalayacağız....

- Ne demek istiyorsunuz?

- Kürt Halo'nun bastığı ökseye ben de basmak istemiyorum da...

Ruzihayâl büyük bir ciddiyet takındı:

- Sizin kaleminizle olsun!...

- Ya kâğıtlar?...

- Oo! Bana güvensizliğiniz bu raddede ise, bankadaki paramın varlığından da şüphe etmeniz lâzım gelir?!...

- Doğrusu bu da aklıma gelmedi değil!...

- Şu halde dostum, bu işten büsbütün vazgeçelim...

Kâhyaya döndü:

- Haşmet efendi, kâğıtları kaldırın!...

- Emredersiniz Prenses Hazretleri!...

- Ey Prenses Hazretleri!... Şükürler olsun ki, üzerimdeki ilâhî kudret, habis kudretinizin tesirinden beni daima koruyor... Bütün hile yollarınız, bir tek Allah kelimesiyle tıkanmaktadır... Bu bakımdan, kâhyanızın tanzim ettirmiş olduğu evrakın hakikî olduğuna inanabilmem için, bu evraka bir nefes etmem yeter... Buna müsaade buyurmanızı rica ediyorum...

Prenses bir el hareketiyle raksı durdurdu. Bu muhteşem sahnenin üzerine perde indikten sonra da misafirlere döndü:

- Sadık dostlarım, bu delikanlının arzusunu yerine getirmekte hatamız büyük olur mu dersiniz?...

Hepsi başlarını eğdiler. Vezir:

- îrade sizin Prenses! dedi. Mademki onunla mücadele zevki her tehlikeyi göze almanıza değiyor?!...

Ruzihayâl bir an sıntıktan sonra, kâhyaya emretti: Haşmet efendi, bütün evrakı, yeğenimin vekili olan Cengiz Beye veriniz!...

Kâhya derhal kâğıtları önüme koydu. Bunların üzeri, bir kısmı matbu olan sık yazılarla doluydu.

- Müsaadenize teşekkür ederim Prenses! dedim.
- Dikkat edin... Nefesiniz yalnız kâğıtlara değecek!
- Evet, yalnız kâğıtlara...

Dilime gelen bir «Ayetül - kürsü» oldu. Y avaşça okudum ve bütün evraka üfledim... Bunlar sararıp soldu... Her biri «Papirüs» denebilecek iptidaî bir hale geldi. Ve üzerlerindeki yazılar da «Hiyeroglif» gibi birtakım işaretlerden ibaret kaldı...

Göğsümü tıkayan bir helecan içinde:

- Görüyorsunuz ya Prenses Hazretleri! dedim. Gözümü boyayan sihriniz...

Ruzihayâl şiddetle sözümü kesti:

- Bana bakın, uzun lâfın kısası!... Size vermiş olduğum mühlet bu dakikada bitmiş bulunuyor... İşte şafağın sökmesine tam bir saat kaldı... Haydi, şimdi burada, dostlarımın ve benim huzurumda üzerinizdeki muskayı çıkarıp yakın!...

Bir adım çekilerek:

- Asla!... diye haykırdım.

Ve ne dediğimi bilmez bir halde ekledim:

- Nişanlıma vaadetmiş olduğunuz düğün hediyesini aynadan emrinize itaat etmiyeceğim...

- Onu hiç bir zaman alamayacaksınız!...

Ruzihayâl'in gözleri hain bir ışıkla parlıyordu:

- Haydi! diye tekrarladı. Kaybedecek vaktimiz yok...

Sonra Cafer ağaya emretti:

- Birinci fırının kapağı açılsın!...

Şöminenin önünde siyah bir duman belirdi. Bunun ardından, ocakta dev gibi alevler yükseldi ve yüzümü bir cehennem soluğu alazladı...

- Allahım! Allahım!... diyebildim.

Fakat yine irademi kaybetmedim. Bu ifritlerle son dakikaya kadar mücadele etmek azminde idim.

Ruzihayâl şirret bir edâ ile:

Ne duruyorsunuz?... diye bağırdı. Yoksa sizi şu fırının içine attırmamı mı bekliyorsunuz?...

- Prenses, öfkeniz bana tesir etmez artık... Bana yapmak istediğiniz bütün kötülüğü biliyorum... Habis ruhunuz kahrolsun!... Siz de, bütün dostlarınız da iğrenç birer hortlaktan başka bir şey değilsiniz... Küçük hücredeki aynadan seyrettiğim içyüzünün, bir rüya değil, ayniyle vaki bir hakikattir... Bundan zerre kadar şüphem yok... Bütün cinayetlerinizi, bütün mel'anetlerinizi tamamen öğrenmiş bulunuyorum... Evet, her şeyi, her şeyi biliyorum...

Ruzihayâl, bir cellât gibi haşin ve karanlık bir çehre ile bana yaklaştı:

Size bu hususta kim yardım etti?... Zulmünüze kurban olmuş bulunan faziletli ruhlardan biri...

Prens Mâhî mi?... Tâ kendisi!...

Ruzihayâl'in yüzü bir kat daha karardı. Bütün güzelliği ve füsunu kaybolmaya ve bir cadı hali almaya başlamıştı:

- Prens Mâhi ha?!... Azrail'in uşağı olan bu aşağılık ruha iki yüz seneden beri henüz lâyık olduğu cezayı vermiş değilim!... Bu cezayı sizinle birlikte çekmeyi hak etmiş oluyor...

Bu esnada Hâkim Efendi ortaya atıldı. Ruzihayâl'in bir çalı demeti halinde dikilmeye başlayan saçlarından elini geçirdi. Onları yine eski biçimine soktu. Ve sakin bir ihtarla:

- Güzelim, dedi. Her şeyi mahvetmek hata olur... Bırakın bu genç bize bütün günahlarını itiraf etsin!.. Kendisine vereceğiniz cezayı ona göre tayin edersiniz!..

Hâkim efendiyi Vezir de süratle tasdik etti :

- Prenses, rica ederim sakin olun... Eğer bu delikanlı tılsımımızın anahtarını elde etmiş bulunuyorsa, onun bunu kullanmasına engel olmak zaten imkânsız artık...

- Neden?...

- Şafak sökmek üzere de ondan...

Kaptan Ruzihayâl'in ellerine sarıldı:

- Emin olun ki, sizi benim kadar hiç bir erkek sevemedi Prenses!... Ebediyen sizin esiriniz, kulunuzum... Sizi ve dolay isiyle hepimizi mahvedecek bir kudreti olan şu fâniyi, izin verin de, olduğu gibi ben ateşe atayım... Ancak bunu yapacak kadar vaktimiz kaldı... Yoksa her şey bitecek...

Ruzihayâl, kararsız bir ifade alan yüzünü bana doğru çevirmişti. Bakışlarında müthiş bir perişanlık ve acı okunuyordu. İçini çekerek:

- Azizim, dedi; size yazık... Ama cezanızı kendiniz tayin ettiniz!... Ne yapayım?... Böylece benim iki asırlık emelimi de yıkmış oluyorsunuz. Bu kadar bekleyişim, bunca zahmet ve üzüntüm neye yaradı?...

Yüzünü elleriyle örttü ve bir koltuğa çöktü...

Kaptan telâşla:

- Emrinizi bekliyorum Prenses?... dedi.

Ruzihayâl anlaşılmaz bir manada başını salladı ve tekrar bana döndü:

- Şu ateş, size kollarım açmış olan Azrail'in bir tuzağıdır... Ne çare? Benim değil, onun olmanız mukaddermiş!... Ah! Bu cidden yazık!...

Sonsuz bir çaresizliğin verdiği bir tevekkül içinde:

- Mukadderatımı Tanrı tayin etmiştir!... diye cevap verdim.
- Tanrıya güveniniz sizi gülünç ediyor sevgilim!...
- Ondan asla ümidimi kesmem!...
- O halde size bir kere daha acıyayım...

Prenses nihayet Kaptana bir tasdik işaretinde bulundu. Aynı zamanda duvardaki kabartma portreyi Cafer ağaya göstererek:

- Çabuk, dedi, şu iki yüzlü mendeburu da oradan aşağıya al!... Bana ihanetinin hesabını, ateşte yanarken versin!...

Bu sırada ben koynumdan En'amı Şerifi çıkardım. Ne yaptığımı bilmez bir halde, daha doğrusu Allahın bana ilham ettiği ve bütün benliğimle sarıldığım bir kurtuluş çaresi olarak onu açıp rastgele bir yerinden yüksek sesle okumaya başladım...

İşte o anda etrafımda bir paniktir koptu...

Bütün hortlaklar, baskına uğramış gibi birbirine girdiler... Her biri, aşağıdaki mahzende gördüğüm korkunç ve iğrenç halini alıverdi... Aynı zamanda müthiş bir gök gürlemesi duyuldu... Şimşekler çaktı... Ve muazzam bina dehşetli bir sarsıntı ile yerinden oynadı... Zelzele oluyordu...

Ocağın alevleri etrafı sarmıştı. Çatlayan tavan ve duvarlar yıkılıyor; üzerime taşlar, topraklar yağıyordu. Yoksa kıyamet mi kopuyordu?... Her ne olursa olsun, bu yeni âfet, evvelkilerden daha az müthiş değildi.

Bu esnada bütün hortlaklar ortadan kaybolmuşlardı. Şafağın aydınlığım ancak zelzele durduktan ve toz duman biraz yatıştıktan sonra görebildim. Fakat etrafı saran alevler gittikçe büyüyordu. Bu alevler, yarı enkaz kesilmiş olan bütün o ihtişamı yalayıp yutmak istiyor gibiydi. Yanmaktan ve yaralanmaktan korunmak için, oradan oraya koşmakta idim. Fakat bir türlü kapıyı bulamıyordum. Sanki duvarlar değişmiş, etrafım yekpare bir hisar kesilmişti.

Böylece, ne yapacağımı bilmez bir halde, bir köşeye çöktüm. Ve uykuya benzer kurşun gibi bir ağırlık altında kendimden geçtim...

Birden kalın bir ses yükseldi. Yıkıntıların arasında kalmış olan büyük çerçevenin içinde yine Prens Mâhî'nin portresi dile gelmişti.

- Oğlum, durma... O habisleri takip et!... Onlar şimdi mahzenlerine çekildiler... Sana verdiğim öğüdü hatırla..! Onları imha edecek saat, bu saattir...

Bu sözler bana bütün kuvvet ve cesaretimi iade etmişti.

- Bu mahzenin yolunu bulmak için, sol kolu takip edeceksin... Sakın sağa gelen yollara sapayım deme... Seni Tanrı korusun!...

Prens Mâhî sözlerini bir inilti ile bitirdi. Resim çerçevesi ateş almış, portre yanmaya başlamıştı...

Gözlerimi açınca, yine rüya gördüğümü anladım. Hemen yerimden fırladım. Nasıl olduğunu anlamadan, Önümde açık bulduğum bir kapıdan acele dışarı çıktım. Böylece, yapının bana yasak olan bölümlerine ilk defa ayak basmış bulunuyordum. Duvarları yer yer çatlayıp çökmüş olan loş bir koridoru geçtikten sonra, sol tarafa rastlayan geniş bir mermer merdivenden indim. Basamaklar üzerinde taş, cam ve kireç döküntüleri vardı. Büyük heykellerden bazıları devrilip parçalanmıştı. Bütün geçitlerde zelzelenin tahribatı göze çarpıyordu.

Yolum beni, kubbeli ve zifir gibi karanlık bir dehlize şevketti. Burada hafif bir hava cereyanı hissediliyordu, titremeye başladım. Bu hava cereyanının, hortlakların nüfuz ve kudretine bir delil olması pek mümkündü!.

El yordamıyla ilerlerken, zihnim ısrarla bu noktaya takılmıştı. Derken kulağıma bir su çağıltısı geldi. Bir yeraltı bendine inmiş olduğumu anladım.

Gerçekten birkaç dakika sonra bunu tesbit ettim. Üzerinden geçtiğim kemerli bir köprünün altından coşkun bir nehir akıyordu.

Bu köprünün tam ortasına vardığım sırada, birdenbire ayağım bir boşluğa rastladı. Köprü ayrılmıştı... İhtimal zelzelenin eseriydi bu!...

Kendimi alamadım... Boşluk beni içine doğru çekti ve birden yüksek kemerden uçup karanlık sulara gömüldüm...

Su o kadar soğuktu ki, bir anda vücudumu keskin bıçaklar doğrar gibi oldu. Bir yandan, kapıldığım müthiş bir akıntı beni bir çöp gibi sürüklemeye başladı...

Karanlıklar içinde, insanüstü bir gayretle korkunç bir mücadeleye girişmiştim. Akıntı beni boyuna sürükleyip götürüyordu. Bütün çabam da, nefes alabilecek kadar başımı su üzerinde tutmayı sağlayabilmekten ibaretti...

Böylece uzun ve tahammülsüz bir haile içinde kaldım. Saatler mi, yoksa asırlar mı geçti, bilmiyorum... gittikçe kuvvetim kesilmeye ve cesaretim mahvolmaya başlamıştı...

Bu sırada belime kuvvetli bir kol sarıldı... Neye uğradığımı anlamaya kalmadan, beynimi sarsan bir darbe ile bir an kendimden geçtim... Ayıldığım vakit ise, uğradığım dehşet nefesimi kesti... Gayya kuyusuna atılmak bile, böyle bir musibete uğramaktan ehvendi sanırım... Tanrım!... Belime sarılan kol, bir ahtapotun uzun koluydu... O sırada, kıyıda yanan bir meşalenin ışığında müthiş canavarı iyice gördüm...

Haykırmak istedim; sesim çıkmadı. Açılan ağzıma sular doldu... Bu tarifsiz azaptan kurtulmak için beklediğim ecel de, benimle âdeta eğleniyordu. İşte hakikaten ölümlerden ölüm beğenmek zamanıydı bu!...

Derken, belimi gittikçe daha kuvvetli sıkan kalın kol birden gevşeyiverdi... Şaşırdım... Arkamda, suyun içinde şahlanan büyük bir mücadele farkettim... Bu mücadele iki dev canavar arasında kopmuştu... Yılanlar gibi uzun ve iğrenç bir alay kolun keskin darbeleri suları dövüyor; etrafa sütun sütun köpükler saçılıyordu.

Nehrin akıntısı ile beraber, bu tüyler ürpertici mücadelenin anaforu arasında ben çöpten daha hafif, daha hiçten bir nesne haline gelmiştim.

İşte bu sırada, yine bir mucize imdadıma yetişti: Kenarda kocaman bir halka gözüme ilişmiş, can havliyle ona sarılmıştım.

Kuvvetimi destekleyen büyük bir ümitle nefes aldım. Çünkü bu halka, kaim bir zincirin ucunda sallanıyordu. Zincir ise, üzerinde o esrarengiz meşalenin yanmakta olduğu bir sütuna bağlı idi.

Bütün bunlar bana Tanrının bir lütfü müydü?... Yoksa, sadece, yolumu bekleyen yeni belâlara doğru şeytani bir basamak mı?... Doğrusu bu menhus yerde olup biten şeylerin sırrına ermek asla mümkün değildi.

Hemen zincire sarıldım ve sütuna tırmanıp kıyıya çıktım. Bu meşaleyi kim yakmıştı... Vakit gündüz olduğuna göre, o saatte, binanın içinde habis ruhlar faaliyette olamazdı. Şu halde bu da, yukarıdaki salonu saran alevler gibi, fâni âleme hükmeden ilâhî bir kudretin eseri olmak gerekti!...

Meşaleyi elime alarak, önüme çıkan geniş bir dehlizi izlemeye başladım. Kulakları sağır eden su çağıltısından uzaklaştıkça, ayaklarımın boğuk ve tok sesleri taş dehlizin kubbelerinde yankılanıyordu. Islak elbiselerim vücuduma yapışmıştı. Dondurucu bir cendere içinde, dişlerim birbirine vurmakta idi.

Bir dönemece gelince durdum. Nehirde sürüklenişim, bana, tutacağım yönü şaşırtmış, yolun sağıyla solunu kestirmek imkânını bırakmamıştı. Esasen sol tarafta geçit yoktu. Mecburen sağdaki yola saptım...

Ama, ancak birkaç adım ilerleyebildim. Birden aklımı başımdan alan vahşi bir çığlıkla, üzerimden dev gibi bir kuş geçti... Kanatlarının rüzgârı az kaldı beni yere serecekti. Ve bunu, top sesini andıran bir gümbürtü takip etti. Olduğum yerde sarsıldım. Dehlizin tavanı çöküyordu. Eğer bir adım daha atmış olsaydım, muazzam bir taş yığını altında kalacaktım...

Hemen geriye kaçtım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Geldiğim yere dönmek, oradan yeni bir yol aramak lâzımdı. Fakat o derece bitkindim ki, bu dönüşü gözüm yemedi; sonsuz bir acı ve ümitsizlik içinde oracığa yığıldım kaldım...

Vakitten haberim yoktu. İhtimal öğle olmuştu! İhtimal akşam yaklaşıyordu!... Evet, gün geçiyordu. Elimdeki son fırsat da gidiyordu. Çıldıracaktım. Güneş batmadan evvel hedefime varabilmekliğim için yeni mucizelere muhtaçtım. Tanrım!... Bunlar neredeydi?...

— Kalk yavrum!...

Yerimden fırladım. Etrafımda kimsecikler yoktu. Bu ses gaipten mi gelmişti?...

Meşaleyi yukarıya kaldırarak duvarları gözden geçirmeye başladım. O zaman sol taraftaki büyük tunç kapıyı farkettim. Bu kapı aralıktı; dışarıya belli belirsiz bir ışık sızıyordu.

Ağır kanadı yavaşça iterek içeriye baktım. Bir ortaçağ tapmağı!... Mihrabın iki yanında, uzun şamdanlar içinde mumlar yanmakta idi. Merakla sesin sahibini araştıran gözlerim, muazzam mermer sütunlardan birine dayanmış ayakta duran uzun boylu bir adama ilişti. Bu, yaşlı bir rahipti.

Küçük bir tereddütten sonra, hayret ve huşû ile ona yaklaştım. Rahibin bembeyaz saçları, göbeğine kadar inen sakalına karışmıştı. Derin bir istiğrak duruşunda heykeleşmiş bir hal vardı.

Yanma varınca, yavaşça gözlerini kaldırdı Ağır ağır konuştu:

— Seni iki yüz seneden beri beklemekteyim oğlum!...

Helecandan dilim tutulmuştu; cevap veremedim...

- Evet, seni veya beşeriyeti o müthiş hortlağın şerrinden kurtaracak herhangi bir kurtarıcıyı...

Kupkuru kesilmiş olan ağzımda nihayet dilimi oynatabildim:

- Siz kimsiniz peder'...

- Ben, o gaddar cadının iki asır evvel Alevî'lere öldürttüğü kocası Prens Affan Ferhad'ım... Her ne kadar beni kendi habis güruhuna katamadıysa da, dinimden imanımdan etli... Beni rahip suretine soktu... Ve ruhumu ikiyüz senedir bu tapmakta hapsetmeyi başardı... Sevgilisi Prens Mâhi'nin ruhunu bugüne dek bir çerçeve içinde zaptettiği gibi... Bu mel'unenin hayatta ve hayatın ötesinde işlemediği ve işlemiyeceği mel'anet yoktur... Birçok masumu, türlü hile ile avlayıp hepsinin kanına girmiş bulunuyor. Kendi avenesi arasında gördüğün bütün o Vezir, Kaptan, Hakim, Kâhya vesaire... kılıklı hortlaklar, hep senin gibi tuzağa düşürülmüş birer zavallıdır...

- Bunu tahmin etmekteyim peder, diyebildim. Korkarım ki hepsi de o canavar kadına gönlünü kaptırmıştı?.

- Evet oğlum. Hepsi de ona çeşitli zamanlarda ve çeşitli şartlar altında delicesine âşık oldu... Onun peşinde koştu... Onun tuzağına düştü ve gücü yettiği kadar kaderiyle mücadele etti... Ama hiç birisinde, sende olan iman bütünlüğü ve ilâhî zırh bulunmadığından, sonunda o elim akıbete uğradı...

Rahip, sakin bir bakışla beni uzun uzun süzdükten sonra sözüne şöyle devam etti:

- Evet, seni bir kurtarıcı olarak buraya Tanrı sevk etmiş bulunuyor oğlum... Dünya ile ahret arasında kalmış, azap çekmekte olan bütün bu ruhları ebedî huzura ve sükûna sen kavuşturacaksın. Bu arada, o cadının da habis ruhu

cehenneme gidecek; onu zebaniler ağırlayacaktır. Bu işler hep senin gayret ve başarma bağlı!... Tanrıya sığın, rüyana giren Prens Mâhî'nin verdiği öğüdü harfi harfine yerine getir. Bu öğüdü iyice hatırlıyor musun?...

- Evet peder! Yalnız siz bana mahzenin yolunu gösterin...

- Şu küçük kapıdan çık!., önüne gelecek asma merdivenden in!... Ulaşacağın üç kemerli dehlizi de geç!... Nihayette açık bir kapı göreceksin... İşte en derin mahzen oradadır.

- Teşekkür ederim peder...

- Haydi yolun açık olsun!... Acele et!... Zira çok az vaktin kaldı...

Koşarak küçük kapıdan çıktım. Asma merdivenden indim. Fakat, tam üç kemerli dehlize varmıştan ki, aklıma bir şey geldi: Mahzendeki görevimi başardıktan sonra -şayet sağ kalırsam- bu meş'um binadan nasıl çıkıp kurtutabileceğimi rahibe sormayı unutmuştum.

Hemen geri döndüm. Nefes nefese tekrar tapmağa girdim. Rahip o kalın sütunun önünde, aynı şekilde ayakta duruyordu.

— Peder, dedim. Bir şey daha sormak istiyorum...

Fakat sözüm ağzımda yarım kaldı. Çünkü rahip bir taş gibi hareketsizdi. Bakışları donmuş, bütün heyeti kalıp kesilmişti.

Gözlerime inanamıyarak elimdeki meşaleyi yüzüne doğru kaldırdım... Evet, karşımda artık canlı bir insan değil, mermerden bir heykel vardı.

Yüreğim biran âdeta buz kesildi. Ama kendimi çabuk toparladım. Zira kaybedecek vaktim yoktu. Zaten gözüme aldığım işin azameti, daha sonraki meseleleri gölgede bırakıyordu.

Acele ile tekrar tapınaktan çıktım. Asma merdiveni ve üç kemerli dehlizi koşarak geçtim. Açık duran büyük bir demir kapının önüne geldim.

Meşalenin titrek alevi, kapının antresinde, bir bostan kuyusunun ağzını andıran geniş bir taş çemberi aydınlatmıştı. Eğilip bakınca, orada birkaç basamak merdiven gözüme ilişti. Bu basamakları ihtiyatla indim.

İşte nihayet en derin mahzende idim. Kalın sütun larla desteklenmiş yüksek tavanlı, gayet geniş bir taş saha... Rutubetli havasında küf kokusundan başka, dayanılmaz ve anlatılmaz bir ağırlık vardı.

Her birinde birer hortlak yatan yan yana sıralanmış lahitlerin beyaz dizisi ise, soluğu kesen korkunç bir manzara vücuda getiriyordu.

İnsan, böyle bir halin sadece tasavvuruyle bile çıldırabilirdi. Kaldı ki ben, hakikatte bir yeraltı mahzeninde, kırk tane hortlakla başbaşa kalmıştım. Ve onları birer birer kalplerinden toprağa mıhlamakla görevliydim.

En baştaki büyük lahide yaklaştım. Ruzihayâl, o mel'un cadı, orada, tüyler ürpertici bir halde sırtüstü yatıyordu. Alabildiğine açık gözleri tavana dikilmişti.

Bu gözlerin beni gördüğünü ve yapacağım şeyi bildiğini büyük bir dehşet içinde düşündüm. Ve buna bir an inanır gibi oldum... İşte o anda bütün gücüm de kesiliverdi. Bütün cesaretimi kaybettim. Cidden o anda insanüstü bir kuvvete muhtaçtım. Muhakkak ki, yapmak zorunda olduğum iş, hiç bir babayiğidin kârı değildi.

O esnada, lahidin üzerindeki sihirli hançer gözüme ilişti. Fosforlu pırıltılar saçan bu hançer, boşlukta asılı duruyordu.

Son bir gayretle, cidden insanüstü bir hamle yaptım ve bu hançere sarıldım...

Çenelerim kilitlenmiş, bütün vücudum kasılmıştı. Hançerin baştanbaşa elmas ve yakut kakmalı olan kalın kabzasını iki elimle kavramıştım. Onu başımın üzerine kadar kaldırdıktan sonra, var hızımla lahitte yatan Ruzihayâl'in kalbine sapladım...

Bu sırada cadının gözleri bana daha haince baktı gibi geldi. Fakat artık iş yolunda idi... İkiyüz yıldan beri insan kanı emerek yaşayan bu canavar, üzerinde yattığı toprağa kalbinden mıhlanmış bulunuyordu.

Hemen kapı yanında duran mermer ambarlara koştum. Hepsi üç tane idi. Kapakları zahmetsizce açıldı. Her birinden aldığım birer avuç ayna tozunu cesedin üzerine serptim...

İşte bu anda, sahiden insana hayretten küçük dilini yutturacak bir sahne açıldı: O iğrenç cadı önce hafifçe titredi, sonra bir yılan gibi kıvrandı. Gitgide vücudu garip bir şekilde şeffaflaştı... Ve yavaş yavaş eridi, toprağa karıştı.

Alnımdan damlayan soğuk terler, hâlâ yaşamakta olduğumu bana hatırlatmış ve böyle müthiş bir durumda nasıl olup da sağ kalabildiğime şaşmaktan kendimi alamamıştım.

Evet, Ruzihayâl adındaki meşum hortlak, işte böylece yeryüzünden kalkmış ve beşeriyet onun belâsından tamamen kurtulmuş bulunuyordu.

Bu başarım, cesaretimi ve gayretimi arttırdı. Aynı zamanda diğer hortlakların bu feci âkıbete istemeyerek sürüklenmiş birtakım günahsızlar olduğunu hatırlayarak, onların ruhunu bir an evvel azaptan kurtaracak olan işime daha candan sarıldım.

Hepsi aynı şekilde birbiri ardınca toprak oldu. Ve «Kızıl Puhu Malikânesi»ndeki cadı tarlası da bu suretle ebediyen ortadan kalkmış oldu.

Sonuncu lâhitteki son hortlak da toprağa karıştıktan sonra, oracığa yığıldım kaldım. Tarifsiz bir bitkinlik içinde idim. Âdeta bir külçe haline gelmiştim. Başarabildiğini bu işe kendim de inanamıyordum. Bu dakikadan sonra ne yapacağımı ise hiç bilmiyordum. Esasen hiç bir şey düşünecek halde değildim.

Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Öğürmeye ve kusmaya başladım. Bayılmak üzere idim. Bütün tesellim, işimi başarı ile bitirmiş olmaktan ibaretti. Bu arada boyuna:

Çok şükür Tanrım!... Çok şükür Tanrım!... diye tekrarlıyordum.

Birden bir dinamit patlamasını andıran ve bütün mahzeni yerinden oynatan bir gümbürtü duyuldu. Bunu daha birçok gümbürtüler izledi. Bir yandan da sarsıntı şiddetini artırarak devam ediyordu.

Tavan ve duvarlar çatladı. Zemindeki mermerler parçalandı. Sütunlarla lahitler yerlerinden oynadı. Ve kapıdan içeriye muazzam bir alev dalgası hücum etti. Bina yanıyor, yıkılıyordu. Evet, sabahkinden daha büyük bir âfet başgöstermişti Tanrım!... Acaba bu defa sahiden mi kıyamet kopuyordu?

Yerimden kıpırdamağa bile dermanım yoktu. Artık kendimi tam bir teslimiyetle kadere bıraktım...

Gözlerimi açınca hayretler içinde kaldım. Karlı bir dağ başında idim. Görünürde ne «Kızıl Puhu Malikânesinden eser vardı, ne de o korkunç uçurumlardan... Bunların hepsi birer serap olmuştu!...

Aşağıda, vadideki yoldan geçen köylüleri gördüm Onlara seslendim. Bu adamlar Hakkâri'ye gidiyorlarmış. Beni öyle bitkin, perişan, ahretten dönmüş gibi acaip bir sefalet içinde görünce, şaşırdılar. Kim olduğumu, nereden gelip nereye gittiğimi sordular.

Maceramı kime anlatsam bana inanmayacak, saçmaladığıma hükmedecekti. Bunun için ben de köylülere, sadece, eşkiya eline düşen ve canını güçbelâ kurtaran bir yolcu olduğumu söyledim.

Bir tanesi :

- Kürt Halo'nun başına gelenleri biliyor musun?... dedi.
- Hayır! dedim.
- Bu azılı haydut bütün arkadaşlarıyle beraber Ecinnilere karışmış!...
- Ya?...

Hakkâri'de beni tanıyan halk büyük bir heyecana kapıldı. Bütün resmî makamlar durumumla yakından ilgilendiler. Anlattığım hikâyeler herkesi hayretler içerisinde bırakmıştı...

Bu arada Selmin'e bir telgraf çekmeyi de unutmadım...

Bütün bu başıma gelenler, hâle kanaat etmeyip milyonlar peşine düşmenin cezası idi. İnsan hayatta hiç bir vakit büyük hayallere kapılmamalıdır!...

Sonsuz bir heyecan ve merakla bir solukta okuyup bitirdiğim kitaptan başımı kaldırdığım zaman, bütün varlığım, o müthiş olayları kendim yaşamışım gibi, baştan ayağa titremeler içinde idi. Şiddetle çarpan kalbimde, Cengiz'in yüreğini donduran meş'um ve sürekli maceranın ölüm tamtamı vardı.

Bu kitapta anlatılan korkunç hikâyenin, bir gerçek olduğuna inanmak cidden imkânsızdı. Sağduyu ona, doğrudan doğruya, hasta bir muhayyilenin saçmaları damgasını basar ve dostum Münir Yalçın'ın kanaatlerine harfi harfine katılırdı.

Bununla beraber, hikâyede geçen bazı İsimlerin bugünkü isimlere uyması çok hayret verici idi. Birkaç saat evvel beni şaşkına çeviren o esrarengiz kadının, Cengiz'in kitabındaki Prenses Ruzihayâl'in tâ kendisi olmadığını kim iddia edebilirdi?...

Küçük valizlerin üzerinde (P.R.) markasını hatırlayınca, tüylerim diken diken oldu. Hafızam çalıştıkça kitabın üzerimde bıraktığı müthiş tesir, beni hayalî değil, hakikî ve ciddî bir korkunun kâbusuyla sarmaya başlıyordu.

Nihayet kendimi biraz toparlamak istedim. Birtakım saçma kuruntuların esiri olup kalmakta mana yoktu. Budala bir adam değildim. Hayatta, bu kabil benzerlikler ve raslantılar her zaman olabilirdi. Hem, beni etkisine alan bütün o olaylarda gerçek payı bulunsa bile, Ruzihayâl adındaki meşum cadının yeryüzünden kalkmış olduğunu da bir gerçek olarak kabul etmek gerekmez miydi?... Şu halde, bütün bu melodrama gülüp geçmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bu kararla kitabı kapadım ve yatmak üzere ayağa kalktım.

Üst ranzadaki yatağıma çıkmak için küçük portatif merdivene doğru bir adım atmıştım ki, hâlâ devam etmekte olan fırtınanın uğultusu arasında, dışarıda patlayan birtakım silâh sesleri duydum.

Bu sesler, sağanak halinde yağan yağmurun treni döven darbecikleriyle yarışırcasına, birdenbire bir kesafet halini alıverdi. Geceyi sarmış olan fırtınalı sağanak içinde bir yaylım ateşe benzeyen onbinlerce tarraka kulaklarımı tıkadı... Monoton takırtılarla ilerlemekte olan tren birdenbire duraklamıştı. Kapalı pencereye rastlayan kurşunların camı tuzla buz ettiğini görünce hemen yere kapandım... Ve bu anî olayın hâlâ tesirinde bulunduğum o meşum hikâyenin bir devamı olup olmadığı sorusu tekrar kafamı altüst etti.

Tren durmuştu. Silâh sesleri, birtakım haykırışmalar arasında devam ediyordu. Hayır, bu hayal falan değildi. Haydutlar tarafından baskına uğradığımızı anlamıştım. Ve bu sağanaklı karanlık gece bu gibi işlere son derece elverişliydi.

Tepemden vınlayarak geçen kurşun yağmuru nihayet tavsamaya başlayınca uğradığımız baskının mahiyetini anlamak ve bir selâmet yolu aramak telâşına düşdüm.

Yavaşça doğrulup etrafıma bakındım. Dışarda fırtınanın homurtusunu bastıran nal sesleri ve kaba naralar duyuluyordu. Birbiri üstüne çakan şimşeklerin parıltısında tepeden tırnağa silâhlı atlıların korkunç şekilleri seçiliyordu. Bunlar sürüler halinde vagonlara hücuma geçmişlerdi.

Yolcuların paniği ve feryatları arasında iri nalçalı çizmeler kompartımanların kapılarını tekmeleyip kırıyor ve can kaygusu ile korunmaya kalkan birçok zavallıyı perişan ediyordu.

Kendimi korumak için ne silâhım vardı, ne de insanüstü kudretim. Üzerime çullanan dev gibi heriflerin beni çalyaka trenden dışarıya atmalarına gık bile diyemeden razı oldum.

Fakat bu alelâde bir yağmacılık, bir soygunculuk değil miydi? Yolcuların mallarına değil canlarına mı kastetmek istiyorlardı?

Niçin hepimiz trenden indiriliyorduk?...

Sağanağın kırbacı altında ve diz boyu balçık içinde, neye uğradığımızı anlayamadan mahşerî bir kaynaşmaya katılmıştım. Şimşek parıltılarının aydınlattığı şaşkın insanlar, hiç bir sorgu suale meydan kalmadan müthiş bir felâkete seferber bir hale konmuştu. Kimse, birbirine dahi bir şey soramıyor, dipçik ve çizme darbeleriyle derhal susturuluyordu.

Gerçekten bu, akıl almaz bir durumdu. Haydutlar, cidden herhangi bir soygun hareketine teşebbüs etmemişlerdi.

Sadece yolcuları tamamen trenden çıkarıp bir sıraya koymak gayretinde idiler.

Sonunda, reisleri olduğu anlaşılan izbandut gibi bir herifin gürleyen sesi meseleyi birden aydınlattı:

— Ey yolcular!... Hepiniz buradasınız ya? Şayet trende bir tek kişi kaldıysa vay o kişinin haline!... Bana iyi bakın, ben, bu dağların krah meşhur Yedibelâ Hamza'yım... Bana karşı gelen, canını cehennemde bulur... Şimdi, sorguma dosdoğru cevap verin. İçinizde Cilo dağında- ki şu uğursuz otele gidenler kimlerdir?..

Gök gürültüsünü bastıran bu sese hiç kimse cevap vermedi. Korkunç gecenin içinde tren hattı boyunca sıralanmış olan biz zavallılar, bir koyun sürüsü gibi dilsiz kaldık. Yalnız kadınların hıçkırıklarıyla çocukların feryatları duyuluyordu.

Fakat Yedibelâ'nın müthiş sesi bir kere daha gürleyince sapsarı perişan yüzlerde, eskisinden bin kat beter bir dehşet belirdi. O yolun yolcusu olanlar birbirimize danışmak ister gibi bakıştık. Buluşan gözlerimiz, panik içinde kendini ele vermemek hususunda anlaştı...

Meçhul bir felâket uçurumundan korunmanın çaresine sarılmakta birleşmek için birbirimizden kuvvet ve cesaret almaya çalışıyorduk. Ama asırlar kadar uzun süren bir dakika içinde, her şeyin boş olduğunu idrâk ettik.

O lânet sesin üçüncü defa gürlemesiyle, ortaya yolculardan dört kişinin birden atılması bir oldu. Bunları daha başkaları ve daha başkaları takip etti. Nihayet ben de bir adım ilerleyerek kendimi haydutların reisine tanıttım.

Yedibelâ vahşi bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdükten sonra:

Vay!... dedi. O gazeteci dedikleri herif sensin ha?.. Sen o serserilerin elebaşısı imişsin öyle mi?... Sen bu yana gel hele!... Hesap görmeye senden başlayacağız.

Afallamış bir halde:

- Ne... Ne demek? Ben... ben... diyecek oldum. Azgın haydut bir muşta ile beni balçığa kapaklandırdı. Sonra yakamdan tutup çekerek boş bir çuval gibi kaldırdı ve burnunu burnuma yaklaştırarak âdeta tısladı:

- Gidi hain!. Senin derini ben kendi elimle yüzeceğim. O otel denilen inde ne gâvurca çarklar döndüğünü biliyorum. Açılış töreni ha?... Bu dağların krallığını ele geçirmek için kurulan kumpasa bundan güzel bir isim bulunmazdı hani... O töreni beraber yapacağız delikanlı!... Dur hele!... Amcam Kürt Halo'nun düştüğü tuzağa beni de düşüreceğini sananları nah şu toprağa kefensiz gömeceğim... Onun intikamını almaya ahdettim. Sen bana bir bak hele kimim ben?!...

Yedibelâ'nın şaşı gözleri ateş saçıyordu. Otuziki dişi altın olan ağzında iğrenç bir gülüş vardı.

Bütün cesaretimi toplayarak:

- Ama... Ama... Ama... diye kekeledim. Yalvarırım. Reis efendi, benim bu işlerle bir ilgim yok. Hiç bir ilgim yok... Dediklerinizden bir şey anlamıyorum zaten... Ben kendi halinde bir gazeteciyim. Davetli olduğum bir açılış törenine gidiyordum. Mesele gerçekten bundan ibaret!... Arkadaşlarım da...

Yüzümü zehir gibi yakan bir şamarla sözüm kesildi. Yedibelâ'nın sesi şimdi yeri göğü titretiyordu.

- Seni dürzi köpeği!... Bana masallar okumaya nasıl cüret edersin be?... Düş öne soysuz... Ötekiler de seni takip etsinler!...

Hepimiz onbeş kişi kadardık. İkişer ikişer sıra olduk. Üzerimize çevrilmiş parlak namluların tehdidi altında, yağış, balçık ve fırtına arasında karanlık ve dik bir bayırı tırmanmaya başladık...

Bu sırada geride kalanlara Yedibelâ şu emri veriyordu:

- Haydi, siz tekrar vagonlara... Yolunuz açık olsun!.. Yedibelâ masumların kılına bile dokunmaz... Davranın, davranın!...

Trene dönenlerin sevinçli sesleri gecenin karanlıklarında eridi, söndü... Sadece uzaktan uzağa hareket eden katarın uğultusunu duydum...

Bütün bu olanlar bana Cengiz'in hikâyesinden daha hayalî görünüyordu. Benim böyle bir macera ile ne ilgim yardı?... Ne kötü bir kaderin tuzağına düşmüştüm!.

Bütün bu olanlara sebep, yazı masamın üzerine bırakılmış olan bir küçük kitapla bir davetiye kartı idi ha!?...

Onlara lânet ediyordum. Demek Cengiz'in ifadeleri, baştan sona doğru idi. Bunun aksini düşünmek artık elimde değildi. Fakat bu adam benden ne istemişti?... O kitabı bana gönderirken alacağım davetiyeden haberi varmıydı?... Şu halde sürüklenmem mukadder olan meşum uçurumu önceden biliyordu? Bu ne biçim bir muamma idi?...

Fazla derin düşünecek halde değildim. Sersemlemiş, katılmış, bitmiştim. Adımlarımı ağırlaştıran çamur külçeleri ayaklarımı zincire vuruyor, beni tökezlendiriyordu. Sırtıma sık sık inen dipçik darbeleri gayretimi kamçılamasa oracığa çöküverecektim.

Boyuna çıkış olan sarp yolun bizi bir dağın zirvesine doğru götürmekte olduğunu anlamıştım. Daha çok uzun süreceğini tahmin ettiğim bu sefer, bir ölüm seferiydi şüphesiz... Nitekim geride kalan, yürüyemeyip düşen bazı arkadaşlar, birer birer kurşunla oldukları yere mıhlanıyorlardı...

Canımı dişime takarak, sürüklenmeye devam ettim...

Bir müddet sonra, dağın yamacında kapkara bir mağara ağzı göründü. Atla önden giden Yedibelâ'nın vahşi sesi:

— Hey gazeteci!... diye gürledi. Sen bu yana gel!...

Arkadaşlarım yollarına devam ederlerken, ben, iki haydudun arasında, o karanlık mağaraya doğru yürüdüm.

Bana verilecek olan cezanın, bir işkence cezası olacağı belliydi. Öteki zavallılar da herhalde ölüme sevkedi- liyorlardı. Ama, bu ölüm bana tatbik edilecek olan ölümden farklı, benim çekeceğim cezadan çok hafifti muhakkak!...

Tamamen günahsız bir insan olduğumu bu Allahın belâsı heriflere nasıl anlatmalıydı?... Son bir ümitle Yedibelâ'nın çamurlu poturlarına sarıldım:

- Reis efendi... Vallahi ben masumum... Benim hiç bir şeyden haberim yok... Yalvarırım bana kötülük etmeyin... Size ispat ederim ki...

Çeneme yediğim bir ökçe darbesi sözü ağzıma tıkadı. Patlayan dudağımdan boynuma doğru sıcak bir kan seli indiğini hissettim.

Bu esnada mağaraya girmiştik. Geniş ve karanlık bir dehlizi takibe başladığımız sırada, önümüzde birtakım meşaleli adamlar belirdi. Derinlerden birtakım acaip uğultular geliyordu. Yedibelâ ile arkadaşları atlardan inmişlerdi. O meşaleli adamlar hayvanları yedeğe aldılar ve gözden kayboldular.

Mağaranın derinliklerinden gelen seslerle beraber, sarı bir duman sislenmiş ışık hüzmeleri de belirmişti. Geniş bir sahada, kaya çıkıntılarında tüte tüte yanan meşalelerin ışığı, her yanı donuk ve esrarlı bir aydınlığa boğuyordu. Yerlere ayı postları ve kaba hasırlar serilmişti. Birtakım korkunç herifler buralarda yan gelmişler, uzun çubuklar tüttürüyorlardı.

Yedibelâ'yı görür görmez hepsi şöyle bir toparlanmaya davrandılar. Ama Reis bir el hareketiyle onları durdurdu:

- Keyfinizi bozmayın da! diye bağırdı. İşler yolunda... Nah şu dürziden hesap soracağız...

Keçe külâhlı, keçi sakallı bir ihtiyar:

- Ötekiler nerede?... diye sordu.
- Yedibelâ haince sırıttı:
- Şimdi şu dakikada Ulu Şelâlenin alt başında cesetleri cümbüştedir gayrı...
- Canları cehenneme ola!... Yaşasın Reis!...
- Çabuk şaraplar gelsin!... Hey kızanlar... Şu gazeteci teci köpeğini bir deliğe tıkın hele!... Önce keyif, sonra iş!..

Beni çalyaka bir hücreye soktular. Burası ayı inine benzeyen, haşerat yuvası bir yerdi. Küçük bir delikten hafif bir ışık alıyordu. Bu ışık haydutların toplanmış oldukları o geniş sahadan aksetmekteydi. Aynı zamanda oradan heriflerin kaba kahkahaları ve naraları da duyuluyordu....

Gözüm karanlığa alışınca dipte daha uzak bir hücre farkettim. Üzerinden sular sızan kayaların bir nevi kemer vücuda getirdiği geçide doğru korka korka yaklaştım. Burası kocaman bir ocaktı. Yerde, yakılmış ateşlerin külü vardı. Başımı kaldırınca, tepemde marsık gibi kararmış birtakım iskeletlerin başaşağı sallandıklarını gördüm.

Tarifsiz bir dehşet midemi altüst etti. Oracığa çöküp öğürmeye ve kusmaya başladım...

Neden sonra, biraz kendime gelebildiğim zaman, delikten vuran ışık hafifçe solmuştu...

Fakat öte yanda cümbüş gırla gidiyordu. Bağlama ve darbuka ile çalman acaip bir çiftetelli, el çırpmalar ve naralar mağaranın içini çınlatmakta idi.

Merakımı yenemeyerek, yavaşça ayağa kalktım ve öte yanda olup bitenleri görebilmek için kayarım çentiklerine tutuna tutuna deliğe doğru tırmandım.

Meşalelerin aydınlığını kefenleyen sarı sis tabakası o kadar kalınlaşmıştı ki, ışıkların kuvveti yarı yarıya kaybolmuştu.

Baş tarafta, bir ayı postu üstünde Yedibelâ, kendi gibi çakır keyif olmuş kırk kadar haydudun etrafında halkalandığı meydana karşı cakalı bir tavırla oturuyordu. Bir eli belindeki silâhın kabzasında, bir eli hasırlı şarap testisinde idi.

Ortada harikulâde kıvrak vücutlu, yarı çıplak, uzun lepiska saçları beline kadar dökülmüş şahane bir kadın, haydutların her birine bir türlü yaklaşıp kırıtarak ve binbir işve ile göz süzerek çiftetelli oynuyordu.

Bir an gözleri bana doğru çevrildi ve beni olduğum yere mıhladı. Çünkü onları, o emsalsiz bir çift siyah gözü derhal tanımıştım...

Acaba bu, kâbus içinde bir kâbus muydu?... Yoksa beynime musallat bir sabit fikrin bana bir şakası mıydı?...

Fakat genç kadının eşsiz bir câzibe taşıyan o iri parlak gözleri, hayalimden gitmeyen bir çift sihirli gözün ta kendisiydi. Bundan şüphe etmek için, insanın ahmak olması lâzımdı!...

(Kızıl Puhu) adlı kitapta bahsi geçen (Haydutlar Hanı) nı hatırladım. Karlı bir gecede, genç ve güzel bir kadın yolcu suretinde oraya gelen Ruzihayâl adındaki meşum hortlak, bu kere de benim içine düşmüş bulunduğum bu eşkıya ininde haydutları eğlendiren bir yosma şeklini mi almış bulunuyordu acaba?...

Bir an yine, her şeyi reddetmek ve bu kuruntulara gülmek istedim. Ama trendeki kadınla bir çift su damlası gibi birbirine benzeyen şu köçek'in, Ruzihayâl'in tâ kendisi olmadığım iddia edebilir miydim?...

Köçek bir kere daha, tâ ruhumun içine sızan dayanılmaz bir tebessümle bana baktıktan sonra oyuna son verdi.

Yedibelâ:

- Yaşa be Kezban! dedi. Dile benden ne dilersin?...

Kezban Reis'in önünde diz çökerek:

- Sağlığınızı aslanım! dedi.
- Sağlığımdan gayri bir dileğin yok mu?...
- Hiç bir dileğim yok!...
- Hadi, yine bir altın hakettin kahpe!... Al bakayım...

Sağlığım devam ettikçe sırtın yere gelmez hiç... Var bu gece dinlen gayri!... Bizim mühim işlerimiz var!... Piştov patlamadan gözüme görüneyim deme ha!...

- Başüstüne aslanım!...

Kezban geri geri çekildi. Sis ve loşluk içinde hayalleşip gözden kayboldu...

Genç kadınla beraber, saz çalanlar da Reisin bir işareti üzerine meydanı terketmişlerdi.

Yedibelâ, kırk haydutla başbaşa kalınca, gözlerini kısarak onları birer birer dikkatle süzdü. Ve Gök gürlemesini andıran o menfur sesiyle:

- Ey kızanlar! dedi. Önce plânları ele alalım. Bu habisler topyekün azraile borçlarını ödemelidirler... Şimdi, bana şu büyük haritayı getirin...

Bundan sonraki konuşmalarından, bu azılı haydutların tören sırasında otele baskın yapmaya hazırlandıklarını anladım.

Ayağımın altında bir taş kaydığı için geriye doğru tökezlenmiştim. Dizlerim o kadar titriyordu ki, tekrar deliğe tırmanamadım, yere çömeldim ve akıbetimin ne olacağını tarifi imkânsız bir dehşet içinde düşünmeye başladım.

Aradan ne kadar zaman geçti bilemiyorum; karanlığa iyice alışmış olan gözlerim birden keskin bir ışıkla kamaştı. Bu ışık, bir canavar gözü gibi yüzüme doğru açılıp kapanmıştı.

Yerimden fırladım. Fırlar fırlamaz da koluma küçük bir el sarıldı. Tatlı bir ses kulağıma:

- Dostum, diye fısıldadı; eğer bana güvenir ve dediklerimi dinlersen seni buradan kurtarırım...

Korkudan ve heyecandan dilim tutulmuştu. Tatlı ses devam etti:

Ben Kezban'ım... Burada Yedibelâ'ya hizmet ederim...

Seninle gözgöze geldiğim anda seni kurtarmaya karar verdim... Çok yakışıklı bir gençsin... Sana vahşice kıymalarına gönlüm razı olmayacak, çabuk arkamdan gel...

Canavar gözü tekrar parlayıp söndü. Kadın elindeki elektrik fenerini kovuğun nihayetindeki dehlize doğru sıkmıştı.

Bir kelime bile söylemeden onu izlediğim yol arızalı ve kaypaktı; gayet dar olan dehlizin duvarlarından sular sızıyordu. Kezban ışığı sık sık ileriye doğru sıkıyor, bununla yolumuzu tayin imkânını sağlıyordu.

Az sonra onun durakladığını ve eliyle elimi aradığını gördüm.

- Burada bir merdiven var. Taşlar yosunlu ve kaygandır, ayağını sıkı bas... Yeraltı mezarlığına iniyoruz.

- Ruzihayâl! diye inledim.

- Bir şey mi dedin?

- Yoo.. Hayır!...

- Bu mezarlıkta senin gibi yüzlerce aslan yatıyor... Yedibelâ onların öylesine hakkından geldi ki bir daha ona başkaldırmalarına imkân yok...

- Hiç ölüler insana başkaldırabilir mi?

- O! Şüphesiz! Burada geceleri neler olduğunu bir bilsen! Neden titriyorsun öyle? Cesaretini kaybetme canım, işte mezarlığa geldik...

Kızıldan mora, mordan yeşile, sonra sarı ve daha başka renklere geçen gayet hafif bir aydınlık dalgası muazzam bir sahadaki dizi dizi kümbetlerin üzerinde ondüleleniyordu. Bunların arasından geçerken Kezban'ın büyük bir hızla hareket ettiğini farkettim.

- Vakit dar, diye izah etti. Yolun uzun, gün doğmadan selâmete erişmen lâzım! Şimdi şu büyük tabutu sırtına vur hele...

Ürpertili bir duraklama ile:

- O ne olacak? diye sordum.

- Az aşağıda yeraltı mecrasında akan nehrin sesini duyuyor musun?

- Evet çok derinden...

- İşte bu tabut sana bir kayık vazifesi görecek, akıntı seni sürükleyip selâmete çıkaracak...

Tabut o kadar ağırdı ki kaldırırken göbeğimin çatlamasına ramak kaldı. Kadın:

- İçindeki ölü seni rahatsız etmez! dedi.

Bütün canım çekilircesine:

- Ne! diye soludum. İçinde bir ölü mü var?

- Evet onu burada bırakamayız, sonra Reis işin farkına varır. Hem onun sana bir zararı olmaz. Ölülerden değil dirilerden kork... Hadi yürü...

Kadının beni iten eli, böğrüme bir dipçik darbesi gibi battı. Ama gık bile demeden tabutu sırtıma vurup onun önüne düştüm. Yer altında akan nehir, dar bir mecrayı takip ediyordu. Sular ölgün aktığından ve basık kanalın havası da son derece ağırlaşmış olduğundan, burada insan doğrudan doğruya beyne tesir eden vahşi bir sessizlikle kuşatılıyordu. Kezban fenerin ışığını simsiyah sulara doğru sıkarak:

- Hadi, dedi. Tabutun kapağını aç... Sonra onu suya bırak... Umarım ki bu iyiliğimi unutmazsın?!...

Soluğumu tutarak:

- Tabii, tabii... diye söylendim. Ama seni bir daha nerede görebilirim ki?.

- Ben seni bulurum Mümtaz Bey! Sen tanınmış bir gazeteci değil misin?...

Yüzünü aydınlatan şeytanî bir gülüşle gözlerini gözlerime dikmişti. O gökkuşağı renkleri teninde donuk birer havai fişek aksi yapıp siliniyordu.

Tanrım!... Bu gözler emsalsiz bir çift âfetti,'... İçinde bulunduğum tüyler ürpertici durumu bile bana unutturan ve bütün varlığımı en derinlerime kadar şiddetle elektriklendiren dehşetengiz bir çift dinamo!...

Elimde olmadan tekrar:

Ruzihayâl... dedim.

Bu ismi neden ikide bir tekrarlıyorsun?... Şey...

Ona çok bağlıyım da ondan...

Kadın kaşlarını çattı:

— Saçmalayacağına, kayığa atla! Hadi çabuk ol!...

Hafif akıntı üzerinde kıyı boyunca ağır ağır ilerle, meye başlamış olan tabuta atladım. Fakat atlar atlamaz da çığlığı basmam bir oldu. Tabutta upuzun yatan ceset, üzerine hızla basışımdan yaylanmış, birden doğruluver. mıştı. Bu, saçı sakalına karışmış, gözleri alabildiğine açık bir ihtiyardı. O korkunç gözler bana bir an âdeta öfke ile baktı. Kendimi yana dar attım. Ceset de tekrar sırtüstü düştü...

Kıyıdan bana el sallayan kadın:

Yolun açık olsun! diye seslendi. Yakında yine görüşeceğiz!.. Sen benim erkeğim olacaksın!.

Kadının uzaklaşan hayaliyle beraber, sesinin ahengi de silindi, kayboldu...

Şimdi, zifiri bir karanlık içinde, akıntı üzerinde bir meçhule doğru sürüklenip gidiyordum. Bu meçhul, belki de haydutların benim için tayin etmiş oldukları âkıbetten daha feci, daha korkunçtu. Ama, kaderim beni bu yola sevketmişti bir kere.

Bir süre o zifiri karanlık içinde gittikten sonra, suların acaip bir şekilde yakamozlanmaya başladığını gör. düm. Bazı dönemeçlerde, kıyının çıkıntılarına takılıp duraklayan, kâh olduğu yerde bir iki kere dönen, kâh çabuk kurtulup yoluna devam eden menfur tekne içinde ecel terleri döküyordum.

Ayaklarımın dibinde yatan ceset beni o kadar tedirgin ediyordu ki, ona daha fazla tahammül edemiyeceğimi anlıyordum. Zihnimin perişanlığı bu iğrenç yükten kurtulmak için yapılacak en basit hareketi bile idrakten uzaktı.

Fakat nihayet muhakemem işledi ve cesedi tekneden dışarı atmak, suların akıntısına terketmek için ne beklediğimi kendimden sordum. Sulardaki yakamozlar artmış, kıyılarda minimini fosforlu pırıltılar belirmeye başlamıştı. Acaba bunları benim gözlerimin vehmi mi yaratıyordu? Ama etrafı hafifçe seçmeye başlayışım, o minimini, pırıltıların bir kuruntu mahsulü olmadığını ispat ediyordu.

Bacaklarım arasında hep öyle upuzun yatan ölüyü can havliyle kucakladım. Böyle müthiş bir anı ömrümde ne tasavvur, ne de tahayyül etmiştim.

Ceset, kurşun gibi ağırdı. îğrenç kokusu başımı döndürüyor, gözlerimi karartıyordu. Onu sulara fırlatırken, gücümü aşan bir gayret göstermek zorunda kaldım.

Bu iğrenç safradan kurtulan tekne birden, bir ceviz kabuğu gibi hafifledi. Fakat büyük bir hata işlediğimi hemen anladım.

Meğerse o ağırlık teknede inanılmaz bir denge sağlıyormuş!...

Tabut alabora oluverdi. Bütün çabalarım boşa gitti. Bir anda kendimi suların içinde buldum.

Asıl felâket de bu anda kendini gösterdi. Akıntı cesedi ve beni aynı hızla sürüklediğinden, onunla âdeta sarmaş dolaş bir halde yüzmeye başlamıştık. Kâh birbirimizin üstünden aşarak, kâh kucaklaşarak nehrin sularında akıp gidiyorduk...

Kadının bana bu hususta en küçük bir ihtarda bulunmayışı nedendi acaba? Yoksa bana bir yardım şeklinde görünen hareketi, haydutlar tarafından cezam olarak tâyin edilmiş olan basit bir planın uygulanmasından mı ibaretti?...

Karanlık nehirdeki o korkunç mücadelem, bütün gücümü tüketen ve bana ölüm-dirim azabı çektiren bir ceza oldu. Fakat bu ceza bu kadarla da kalmıyordu.

Ölümün en kesin kurtarıcı olduğunu kabul edip kendimi artık ona teslim etmek üzere olduğum bir sırada, nehrin mecrası birdenbire genişledi; akıntı hafif bir anafor halini aldı. Bu anaforla yelpaze şeklinde açılan dalgacıklar beni o menfur cesetten ayırıp kıyıya doğru attı...

Taze bir ümitle var gücümü bir kere daha toplamaya çalıştım. Ve sarp kıyının geniş bir düzlüğe döndüğünü görerek kendimi oraya atmak istedim...

Fakat kıyıda yepyeni, umulmaz bir engelle karşılaştım. Bu, yüksekliğini kestiremediğim karanlık tavandan sarkan muazzam bir ağ idi.

Bu ağ ince, şeffaf bir perde gibi nehirle kıyı arasına iniyordu.

Onu yırtıp parçalamak, ötesine geçmek için yaptığım hamleler boşuna oldu. Naylon ipliği gibi mukavim olan bu acayip doku, insan kuvvetine öylesine karşı koyuyordu ki, bir anda ellerimin yer yer kesilip kana boyandığını gördüm.

O zaman onu bir merdiven gibi kullanmak aklıma geldi. Başımı kaldırınca, çok yüksekten yıldızlı bir geceye açılan bir delik gördüm. Acaba ben bir bostan kuyunun ağzı, yahut da çoktan faaliyetini tüketmiş büyük bir yanardağın kırateri idi!...

Her ne olursa olsun, beni yeryüzüne ulaştıracak bir selâmet noktası keşfetmiş bulunuyordum ya!...

Ağa sarılarak yukarıya doğru tırmanmaya başladım.

Delikten içeriye parlak bir ay ışığı vuruyordu. Bu ışığın yardımı ile acayip ağın gitgide daha kaim bir doku halini aldığını, âdeta bir kauçuk gibi sertleşerek, hatta ağaçlaşarak yandaki duvarları kapladığını farkettim.

Önce bunu, eşi hiç görülmemiş çok garip bir bitki sandım. Fakat yaralı ellerimle sarıldığım ağaç elyafına benzeyen dokunun avuçlarımın içinde yaylandığını hissederek şaşırdım. Biraz daha tırmanınca tutunduğum bu dev ağacın, kuyunun duvarlarına sarılmış dehşet verici bir canavarın saçları olduğunu gördüm. Bir dev timsahı andıran ve uzun saçları olan bir canavar?!... Gözlerime inanamıyordum. Aklım başımdan gitmişti. Birden kendimi bırakmamak için bütün gücümü toplamaya çalıştım.

Canavar duvara yüzden yapışık olduğundan, bana sırtı dönüktü. Ellerimin altında teneffüs eden elyafın gitgide daha canlı, daha hassas ve daha kaypak bir hal aldığını hissediyordum.

Canavarın gözleri, kocaman yuvarlak başının iki yatımda, içi ateş dolu iki cam küp gibi parlıyordu.

Bu durum karşısında artık hiç bir kurtuluş ümidim kalmadığını idrak ederek, Kelime-i Şehadet getirmeye başladım...

Canavara yem olmakla, tekrar kuyunun dibini boylamak arasında acele bir karar vermem gerekti. Şaşırıp kalmıştım. Her ikisi de feci idi... Benim başıma bu gelenler, Cengiz'in başına gelenlerden beterdi doğrusu!...

Halbuki yukarıda, mehtaplı bir yaz gecesi füsun dolu ruhu ile beni hayata çağırıyordu.

Durakladığım yerde delikten sarkan sarmaşık cinsinden birtakım gerçek bitkiler gözüme ilişince bir kere daha gayrete geldim. Canımı dişime takarak canavarın saçlarına iyice sarıldım ve bir kirpininki gibi diken diken olan sırtına çıktım.

Bu esnada içi ateş dolu iki cam küp kızgın kızgın sağdan sola, soldan sağa birer yarım kavis çizdi.

Canavar tedirgin olmuştu. Ama ben artık ne yaptığımı bilmiyordum. O kadar ki, korku hissimi bile kaybetmiş, hemen hemen çıldırmıştım.

O müthiş gözler üzerine düşen ve bir çalı demetini andıran, sert perçemleri yakalayıp kendimi önce askıya, sonra da yukarıya aldım. Ateşli cam küpler birer kere daha oldukları yerde şiddetle döndü. Ama ben onların arasındaki koskoca yumruya, canavarın tam tepesine basmış ve delikten sarkan sarmaşıklara tutunmayı başarmıştım.

O zaman canavarın sürekli sükûnetindeki sebebi anladım. Büyük bir sabırla avını kollamış, onu rahatça tuzağına düşürmek istemişti. Fakat av birden elinden kaçınca şaşıra kaldı. Ateşli cam küpler dehşetli bir panikle boyuna yarım çarklar çevirmeye başlamıştı. Bu arada sırttaki dikenler de korkunç birer kalkan gibi dikilmişti.

İşte o müthiş ağzı ilk defa o zaman gördüm. Cehennemi bir fırın ağzından farksızdı bu... Saçılan alevli köpükler arasında beliren azman bir filin dişlerini andıran, fakat onlardan daha sivri, üstelik testereli olan bir çift korkunç nesne, sallandığım boşlukta vücudumun iki yanını sıyırarak deliğin cidarına saplandı. Az kaldı sırtımdan zıpkınlanıp duvara mıhlanacaktım.

Canavar boşa giden hücumunu tekrarlamak için hızla dişlerini duvardan söktü ve ikinci hamleye geçti. Ama ben öyle bir hızla sarmaşıklara tırmandım ki, bu darbe de boşa gitti. Sadece canavarın kavurucu soluğu bir kasırga gibi sarmaşık dalları ile birlikte beni havalandırdı. Bir saniye içinde kendimi deliğin dışında buldum.

Yere tepetaklak düşmüştüm, ama toparlanmam uzun sürmedi. Canavarın peşimden gelmesi korkusu ile hemen ayağa kalkıp rastgele koşmaya başladım.

Oh!... Nihayet yeryüzünde, yüksek bir dağın başmdaydım. Yıldızlarla dolu gökte parlayan ay, bütün dağa nur yağdırıyordu.

Fırtına ve sağanak çoktan dinmiş, tabiat şiir dolu bir sükûnete varmıştı.

Tamamen ıssız olan dağda, bir hayli koştuktan sonra durakladım. İçinden canlı çıkabildiğime bir türlü inanamadığım o meşum deliğin, eski bir yanardağın krateri olduğundan artık şüphem yoktu. Canavarın beni takip etmediğine iyice kanaat getirince geniş bir nefes aldım ve bir kayanın dibine çöktüm.

Artık geçirmiş olduğum hailenin rasatlarını bir yana bırakarak o andan itibaren tutmam gereken yolu tayin etmeliydim. Beni tam bir selâmet ve emniyete kavuşturacak olan yön hangisiydi acaba?...

Tepesinde bulunduğum bu dağ o kadar ıssız ve mesken yerlere o kadar uzaktı ki, tekrar haydutlara kucağına düşmekten beni ancak şansım koruyabilirdi. Bu şansı da, kaderim tayin edecekti şüphesiz...

iliklerime kadar yorgun ve bitkin bir halde idim. Biraz uzanıp dinlenmek için neler vermezdim!... Fakat sabah yakın olduğundan, acele etmem lâzımdı Kezban da bana bunu ihtar etmemiş miydi?...

Gece ılık ve rüzgârsız olduğu halde sırtımdaki ıslak elbiseler beni ürpertiyordu. Bu belki de kısmen içimdeki dehşetin ürpertisiydi.

Tekrar kalkarak vadiye doğru hızlı hızlı inmeye başladım.

Bir ara, ayı karartan bir küçük bulut geçti. Az sonra bulut tekrar ayı bir an kararttı. Ve bu karartmalar sıklaştı... O zaman farkına vardım. Aydan geçen hiç bir bulut yoktu havada... Başımın üzerinde dönüp dolaşan kartala benzer kocaman bir kuşun gölgesiydi bu....

Kuş, tepemde geniş daireler çizerek kanat süzüyordu.

Birden yeni bir paniğe kapılarak koşmaya başladım. Çünkü dev kuş anî bir dik inişle üzerime atılmak isteği göstermişti. Bir bu belâ eksikti hani!...

Hemen hemen normal bir plânör büyüklüğünde olan müthiş canavarın pençesine düşmek, şüphesiz azrailin pençesine düşmek demekti. Facialar beni ne amansız şekilde izliyordu!...

Koşmakla bu tehlikeden kaçmanın mümkün olamıyacağını anlayarak, saklanacak ve kuşun hücumundan korunacak bir yer aradım. Fakat dağın yamaçları o kadar sarp ve sığmaksızdı ki, şaşkın ve perişan çırpınmaktan başka bir şey yapamadım.

Kendimi ne kadar zaman kaybetmiş olduğumu bilmiyorum. Gözlerimi açınca yırtıcı kuşun pençesinde havalandığımı gördüm. Aşağılarda dağın zirvesi bir hayal ülkesi gibi silinip gözden kaybolmakta idi...

Bu halin en korkunç ve kâbustan da beter olduğunu belirtmeye elbette ki hacet yok!... Uçan bir canavarın pençesinde göklerde seyahatin ne türlü bir felâket olacağını tasavvur etmek bile güçtür!...

Beni belimden kavramış olan kocaman pençelerin kıskacı dehşetli canımı yakıyordu. Fakat yeryüzü ile aramdaki korkunç yükseklik, canımın acısını bile bana duyurmuyor, kalbim ölüm darbeleriyle vuruyordu.

Ay ışığı altında nefti bir kadife gibi görünen muazzam ormanların, içinde yıldızlarla ay ışığının parladığı gümüş ırmaklarla gölcüklerin üzerinden geçtik...

Dev kuşun beni her an boşluklara bırakıvermesi ihtimali ile dehşetten dehşete düşerek, bu âfetin çilesini doldururken, bir zırdeli gibi kendi kendime gülüyor:

«Al sana açılış töreni gazeteci alığı!... diyordum.

Cilo dağındaki ziyafete koşarsın ha... Al sana ziyafet!... Al sana başarı!...

Eğer bu felâketten sağ kurtulabilirsem, başımdan geçenleri bütün dostlarıma nasıl anlatacağımı ve gazetemde yayınlayacağım yazılarla ne büyük bir ilgi ve heyecan yaratacağımı düşündüm.

Bu düşünceler çok kısa sürdü ama, muhakememin böyle işleyebilmesi harikulâde bir şeydi. Ve kafamda bir nebze olsun düşünme kabiliyetinin hâlâ var olduğuna inanmak, bana Tanrı'nın varlığını ve isterse nelere kadir olabileceğini hatırlatmıştı.

Ruhumu dolduran bir huşu ile dua etmeye başladım. Sesim çıkmıyor, titreyen patlak dudaklarımdan yalvarışlarım kesik soluklar halinde dökülüyordu.

Böylece geçen zaman yıllara mı, asırlara mı dönüştü bilmiyorum. Birdenbire kuşun geniş kavisler çizerek yere doğru alçalmaya başladığını gördüm. O sırada altımızda, ayna gibi parlıyan koskoca bir göl vardı. Tam bu gölün üzerine keskin bir iniş yaptığımız sırada böğürlerimi delen pençelerin gevşeyiverdiğini hissettim. Kartal beni boşluğa bırakmıştı.

Küçük bir feryad kopardığımı hatırlıyorum. Soğuk suyun derinliklerine öylesine hızla daldım ki, gölün dibindeki bataklığa saplanmama ramak kaldı.

Suyun yüzüne çıktığım zaman kuştan eser göremedim. Şiir ve haydut dolu gece, sessizce akıp gitmekte idi.

Vücudum kırılmış dökülmüş gibi sızılar ve ağrılar içindeydi. Fakat kendimde yüzebilecek kadar kudret bulunca sevindim. Bütün varlığımla hayata bir kere daha sarılmak gayretine düştüm.

Kıyıya çıktığım vakit doğudaki uzak dağların üzerinde şafağın ilk çizgisi belirmişti.

Bir külçe gibi otların üzerine serildim ve bir yıldırım uykusuyla kendimden geçtim.

Uyandığım zaman, batıdaki dağların üzerinde batan günün soluk kuşağını gördüm.

Bir külçe gibi düşüp kaldığım yerde, bütün bir gün deliksiz bir uyku çekmiştim.

Buna hem sevindim, hem yerindim. Sevindim; çünkü on iki saatten beri her türlü tehlikeden uzak kalabilmiştim. Yerindim, çünkü, tekrar başlıyan gece, bir evvelkinin devamı olarak, beni binbir kötü ihtimalle tehdit ediyor, böylece hâlâ zelzelesini iliklerimde duyduğum o dehşet gecesi sanki bir sonsuzluğa yöneliyordu!...

Yerimden fırlayıp etrafıma bakındım. Nerede bulunduğumu kestirmek imkânsızdı. Alaca karanlıkta gölün kıyısını takip eden bir toprak yol görünüyordu. Bu yolu tutmaktan başka çarem yoktu. Tabanları kaldırarak hızlı hızlı yürümeye başladım. Fakat çok gitmeden kulağıma hafiften hafife nal sesleri geldi.

Sesler gittikçe yaklaştı. Ormanın ardından çıkan yusyuvarlak ay yolu iyiden iyiye aydınlatıyordu. Bir kenara çekilerek bekledim. Yaklaşan, tek bir yolcu idi. Dikkatle bakınca bunun, topal bir katıra binmiş ihtiyar bir köylü olduğunu anladım.

- Hey yolcu!... diye bağırdım...

ihtiyar birden dizginleri kastı. Ama duraklamakla katırı mahmuzlamak arasında bir an kararsız kaldı. Sonra birinci şıkkı tercih etti.

- Sen kimsin?... Zorun ne?... Ne isteyon?...

Katırın yularına sarılarak:

- Beni terkine alır mısın? dedim.
- Kimsin be adam? Çekil yolumdan!...
- Yolumu kaybettim... Nolur bana yardım et babalık!... Beni gittiğin yere kadar götür!...
- Gittiğim yer uzakta değil. Nah şu yamacın ötesindeki köy...
- iyi ya!... Orada jandarma karakolu var mı?...
- Ne edeceğin candarma ile?...
- Başıma gelenleri sana yolda anlatırım. Şimdi beni yanına al da!...

İhtiyar tereddüt ediyordu:

- Candarmaya neden teslim olmak isteyon? Birini mi öldürdün ha?

- Yok canım... Kendimi emniyette hissetmek için... Eşkiya elinden dar kurtuldum. Korkuyorum... Başıma gelenler, pişmiş tavuğun başına gelmemiştir.

- Peki, peki... Hadi terkiye bin hele!...

Topal katırın sırtında ihtiyara maceramı anlatmaya başladım. Adam beni dinlerken, bir deli olduğuma hükmetmiş olacak ki, garip bir telâşa düşmüştü. Katırı mahmuzladıkça mahmuzluyor: sözlerimi «Ya!... Maşallah...» «Pek güzel! Pek âlâ»... gibi gayet çekingen ifadelerle karşılıyordu. Nihayet ben de konuşmayı kestim. Derdimi anlatacak makûl kimseler bulacaktım elbet!... Varsın bir köylü moruğu beni delinin biri sansın!.

Bir süre sonra yol arızalandı. Dik bir yokuşu çıkmağa başladık. Topal katır, iki yanma bağlı olan heybelerin ve sırtındaki iki canlı yükün ağırlığı altında soluyordu.

İhtiyar, az ileride bir ışığı işaretle:

- İşte candarma karakolu!... dedi. Sen burada in!...

Cüzdanımı çıkardım, ıslandığı için birbirine yapışmış olan paralardan bir deste çekip ihtiyara uzattım. Adam aval aval:

- O da nesi? dedi.

- Al!... Benden sana helâl olsun!... Parayı para ettiği yerde harcamak gerektir.

- Eyvallah!... Eyvallah!...

- Hadi. uğurlar olsun!...

Jandarma karakolu tek katlı küçük bir yapı idi. Açık kapıdan girdim. Beni karşılayan iri yarı bir onbaşı:

- Ne istiyon?... diye önüme dikildi.

- Komutanı! dedim.

- Burada komutan yog!... Çavuşla ben varız...

- Çavuşu göreyim öyle ise!...

- Geç içeri!...

Bir petrol lâmbası ile aydınlanan tavam basık ufak bir odada, tahta bir masa başında oturan Çavuş:

- Ne haber Mehmet? dedi.

Ufak tefek yapısına göre sesi gürdü. Merakla bana. bakıyordu. Onbaşı:

- Bi sorguya çek hele şu yabaniyi çavuşim! dedi. Kılığına bakarsan, zebanilerle dalaşmışa benzer...

Çavuş elinin tersiyle pos bıyıklarını sıvazladı. Şimdi gözleri sert bir bakışla gözlerime dikilmişti:

- Di bakalım, sen kimsin?

- «Ben (Altmışık) gazetesi sahibi Mümtaz Evren' im...»

Çavuşun ağzı hayretten bir karış açılarak:

- Bah hele şu işeee!...?... dedi.

- İnanmadın mı... îşte hüviyet cüzdanım!...

Çavuş, uzattığım cüzdanı dikkatle gözden geçirdikten sonra:

- Haşa!... dedi... Sana inanmam azlık değil? Ne diyorsun? Biz seni fellik fellik arayorduk be gardaşım!...

- Neden?

- Çünkü, Petrol Kralı El-Hüdâi'nin kesin emirlerini almış bulunuyoruz... Bütün Doğu candarma kolları seni aramaktadır...

Onbaşı bana hemen bir sandalye uzattı:

- Affedersin Bayım!...

Önemi yok dostlarım. Şimdi beni tanıdınız ya!... Anlatacaklarıma tamamen inanmanız için bu kadarı yeter değil mi?

Çavuş:

- Elbette Bayım!... dedi. Ama hikâyeni sonra anlatırsın. Biz hemen Kral'a durumu bildirelim.

- Krala mı?... diye bağırdım. Kat'iyen!... Başımdan geçenleri öğrenecek olursanız bana o Kralın adım bile anmazsınız!...

- Biz görevimizi yapmak zorundayız Bayım...

- Hele beni dinleyin de...

Onlara maceramı bütün ayrıntılarıyla anlattım. İki arkadaş beni gittikçe artan bir merakla dinlediler. Fakat hikâyemin sonlarına doğru birbiriyle şüpheli şüpheli bakışmağa başladılar.

Nihayet çavuş, hafif bir ıslık çalarak:

- Bir kuş ha?... dedi. Olur şey mi bu babam?

Onbaşı :

- Ya o saçlı canavar!... diye bıyık altından güldü

Birden kızdım:

- Bana bakın Baylar!... Ben size masal anlatmadım. Dediklerim harfi harfine doğrudur... Şimdi bana bir iyilik yapmak istiyorsanız, derhal İstanbul'a dönmem için gereken kolaylığı gösteriniz... Petrol Kralı da, onun töreni de yerin dibine batsın!... Canım cümleden aziz, anladınız mı?... Haydi, ne duruyorsunuz böyle?.

- Tabii ki böyle duramıyacağım sayın gazetecim! diye çavuş cevap verdi. Mehmet, çabuk telefonla oteli ara... El-Hüdai Cenaplarını bul ahizeyi bana ver...

Hafifçe gülümseyerek bana döndü:

- Sen buraya kadar geldikten sonra, o muhteşem törene şeref vermeden gerisin geriye İstanbul'a nasıl dönersin ... Buna hiç Kral Hazretleri müsaade ederler mi? Bayım?...

- Burası neresi?

Bu soruyu sormak ilk defa aklıma gelmişti. Çavuş kısaca:

- Cilo dağı! dedi.

- Ne??!!...

- «Uçan kuş» seni dosdoğru hedefine ulaştırmış, görüyorsun ya!... Daha bir diyeceğin var mı?...

-Doğrusu şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra çavuş, telefonla Kralla görüşmeğe başlamıştı... Kısa duraklamalarla: «Hayhay efendim», «Başüstüne Kralım!...» «Emirleriniz derhal yerine getirilecektir, derhal...» gibi cevaplar veriyor ve büyük bir heyecanla verilen emirleri dinliyordu.

Telefonu kapadıktan sonra:

- Sayın gazeteci, dedi. Kralın özel arabası şimdi seni almak üzere yola çıkmış bulunuyor... İtiraz falan para etmez, anladın mı?... Biraz istirahat edersen, geçirmiş olduğun kâbusu unutur kendine gelirsin...

Ayağa kalktım:

- Benimle beraber, diğer davetliler de haydutların eline düşmüşlerdi... Neden jandarma yalnız beni arıyor da onları aramıyor?...

Çavuş sakin bir şekilde:

- Çünkü, dedi Hepsi sağ ve salim olarak otele varmış bulunuyorlar...

- Bu imkânsız! O zavallıların cesetleri şimdi Ulu şelâlenin alt başında...

Çavuş sözümü keserek tebessümle:

- Şu dakikada senden gayrı herkes muhteşem oteldeki, lüks dairelerine yerleşmiş bulunuyor Bayım!... dedi...

Hayretim kısa sürmüş, öfkem bir misli artmıştı:

- Bana bak çavuş efendi! diye bağırdım Kral Hazretleri beni otele götürmek üzere özel arabalarını değil, elmas kakmalı bir tahtıravan dahi göndermiş olsalar yine ben oraya adımımı atmam... Sen asıl haydutların hazırladıkları müthiş suikastten Kral Hazretlerini haberdar etmeyi görev bil! Bana da müsaade et, başımın çaresine kendim bakayım...

Hızla kapıya doğru yürüdüm. Fakat iri yarı onbaşı hemen yolumu kesti. Demir gibi eli koluma yapışmıştı:

- Kral El Hüdai bu dağların sahibidir, gazeteci arkadaş. Ona karşı gelmeyi aklından çıkar hele, bir beş dakikacık eğlen!... Araba nerede ise gelir. Otelin yolları bu dağları baştan başa asfalt ağlarla örüp kapladı... Şimdik bunları sen de göreceksin ya!... «

Beş dakika sürmeden karakolun önünde bir otomobil durmuştu. Ateş rengi parıl parıl yanan şahane bir Cadillac'tı bu!...

Sırmalı üniforması ile şoför yerlere kadar eğilerek bana kapıyı açarken:

- Kral hazretleri çok sayın misafirlerini dört gözle bekliyorlar efendim!... dedi.

Kaderin bana son kozunu da oynaması gerekiyordu. Bundan kaçınmaya imkân yoktu. Çünkü mücadele gücümü tüketmiş bulunuyordum Mecburen tam bir tevekkülle, esrar dolu gecenin meçhullerine atılmak üzere arabaya bindim...

Sahiden yollar bir şaheser örneği idi. Şahane Cadillac zerre kadar sarsılmadan ay ışığı altında cilâlı gibi parlayan dümdüz asfalt üzerinde uçuyordu...

Çok geçmeden uzaktan, dağın bir cephesini baştan başa sarmış olan göz kamaştırıcı bir ışık cümbüşü göründü. Bir kristal saray olan muazzam otel, gecenin siyah kadifesine yaslanmış, mahfazada emsalsiz bir pırlanta gibi parıldıyordu.

Ay değil, güneş bile bu parlak âlemin yanında sönük kalırdı. Otelin bahçesi ise, rengârenk bir nur çağlıyanı halinde, dalga dalga vâdilere doğru iniyordu.

Cidden gözlerim kamaşmış, gördüklerime inanamaz bir duruma düşmüştüm.

Muazzam, pembe mermer sütunlar arasındaki çift kanadı açık bahçe kapısından bu rüya ülkesine girdik.

Bir cennet bağının tasviri bile, böyle bir dünyayı gözde canlandıramazdı.

Renk renk ışıklar altındaki kas- katlardan dökülen suların musikisi, tabiatin en güzel bestesini yaratıyordu. Hele bir göl kadar büyük olan ve içinde kuğular yüzen havuzdaki gümüş fiskiyelerden şahlanıp serpilen elmaslı tufan, ressamlara fırçalarını kırdıracak nefasette bir tablo resmetmekteydi

Aval aval etrafima bakınırken, otomobilin yaldızlı bir kapı önünde durduğunu gördüm. Sırmalı üniformalar içinde uşaklar koşup beni ihtiramla karşıladılar.

Petrol Kralı El-Hüdaî muhteşem bir salonda beni bekliyordu. Yalnızdı, İlk bakışta, insana hayretten küçük dilini yutturacak kadar şişman bir adamdı. Koskoca bir fıçıyı andıran göbeği altında, tombul bacakları kaybolmuştu. Yaşlı ve çirkindi de... Fakat son derece zeki olduğu belli idi.

Şeytanet taşan ve içi gülen mini mini gözleriyle beni şöyle bir süzdükten sonra:

— Otelime hoş geldiniz Bay Mümtaz Evren! dedi. Geçmişler olsun! Haber aldığıma göre, başınıza birtakım tatsız işler gelmiş...

Türkçeyi arap aksam ile konuşuyordu.

O ihtişam içinde kıyafetimden utanıyor, durumumun izahı için sabırsızlanıyordum:

- Kral Hazretleri, dedim. Benim hikâyeme hiç kimse inanmıyor... Anlatacaklarıma muhakkak siz de inanmayacaksınız!...

El-Hüdaî başını iki yana salladı:

- Bana her şeyi tam bir güvenle anlatmanızı rica ederim. Size inanacağıma şimdiden emin olabilirsiniz!

Maceramı ona da bütün ayrıntılarıyla aktardım.

Kral hiç bir hayret eseri göstermeden:

- Size tekrar geçmiş olsun derim azizim! dedi. An. lattıklarımızda inanılmıyacak bir taraf yok. O basit adamlara aldırmayın. Bu mutlu günümüzde, bize şeref bahşetmek üzere böyle çetin bir yolculuğa katlandığınız için çok teşekkür ederim.

- Fakat efendim, dedim. Bir mes'ele var ki, buna bir türlü akıl erdiremedim. Benimle birlikte eşkiya eline düşmüş olan arkadaşların o hainler tarafından fecî bir şekilde öldürüldüklerini bizzat reislerinden duydum... Onların sağ salim burada bulunmaları nasıl mümkün olabilir?...

El-Hüdaî göbeğini hoplatan gevrek bir gülüşle:

- Onları ölüm yoluna sevketmekle görevlendirilmiş olan adamlar, benim adamlarımdı!... dedi. Ben yalnız bu dağları değil, yedi dağ ötesini de idare ederim. Sahip olduğum kudret ve nüfuzun haddi hesabı yoktur...

- Şu halde, diye atıldım. Haydutların bu gece için size hazırladıkları müthiş suikaste karşı da bir tedbir düşünmüş olmalısınız?

Onların bütün plânları benim avucumun içindedir... Siz hiç merak etmeyin. Kurdukları o tuzağa kendilerinin nasıl düşeceğini göreceksiniz... Gecenin en büyük eğlencesi de bu olacaktır... Haydi, şimdi dairenize çıkıp kendinizi gecenin şenliklerine hazırlayın... Emrinizde dört hizmetçi bulunacak. Tam saat dokuzda ziyafet salonuna ineceksiniz... Sizi Prensesle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum...

Son cümle, birden benzimi attırdı. Dilim dolaşarak:

- Prensesle mi? dedim.

- Evet... Prenses Ruzihayâl'le...

- Tanrım!...

Kulaklarımda ölüm çanları çalmağa başlamış, gözlerim birden kararmıştı.

Kral gülümsedi;

- Çok yorgunsunuz azizim, biraz istirahat etmenizi rica ederim. Prenses Ruzihayâl fevkalâde bir kadındır, onunla tanışınca bana hak vereceksiniz...

- Fazla bir şey diyemeden, hafif bir reveransla Kralı selâmladım ve bana yol gösteren üniformalı uşağın ardında yarı cansız bir halde salondan çıktım...

Bana ayrılmış olan daire, bir peri masalının ihtişamına sahipti. Birbirinden güzel dört kadın hizmetkâr dört sessiz melek gibi etrafımda pervane oldular. Banyo, traş, masaj, vücudumdaki berelerin tedavisi, sonra da giyim hazırlığım, nasıl olduğunu anlıyamadığım bir hızla tamamlandı.

Saat tam sekizdi. Ziyafet salonuna dokuzda ineceğime göre bir saat kadar dairemde dinlenebilirdim.

Son derece geniş bir berjere yaslandığım sırada işleri bitmiş olan dört cariyem, karşımda el pençe divan durdular ve başka bir emrim olup olmadığını sordular...

— Işıkları söndürün!... Bahçedeki bu nefis donanmanın akisleri içinde daha güzel dinlenebilirim!... dedim.

Yanımdaki alçak masanın üzerine konmuş olan altın yaldızlı kristal bir sürahideki aperitiften bir küçük kadeh aldım. Sonra gözlerimi yarı kapayarak, beni kuşatmış olan muammaları çözebilmek için sağduyuma sığındım.

Ama... Sağduyum, böyle bir durumda işe yaramıyordu. Hafızamdaki o müthiş hatıraların henüz taptaze olan kesafeti, beni yalnız şuurumdan değil; hayatta olduğumdan bile şüpheye düşürecek bir bilmeceydi. Hayalin dahi erişemiyeceği bu gerçekler karşısında muhakkak her türlü mantık dururdu.

Bahçenin ışıklarından aldığı sihirli motiflerle, yer yer ve renk renk şiiriyet bulan yarı karanlık odada, yorgun benliğimle ürpertili ve tedirgin bir uykuya dalmıştım.

Birdenbire kapkara bir gölgenin üzerime doğru eğildiğini hissederek yerimden sıçradım.

Gözlerimi iri iri açtım. Ve bu korkunç hayaletin hızla bir adım geriye çekildiğini gördüm.

Tarifsiz derecede çirkin bir yaşlı kadındı bu!... Ak saçları darmadağın, gözleri birer melânet kuyusu, ağzı şirret bir ifade ile açık. menfur bir cadı!...

Korkudan kalbim duracak gibi olmuştu. Berjerin iki yanma sımsıkı sarılarak, geri geri benden uzaklaşan ve karanlıklara karışıp kaybolan bu hayaleti, soluksuz bir halde gözlerimle izledim.

Bu, ne bir rüya idi. ne de kâbus!... İşte tamamen uyanıktım ve aklım başımda idi. Etrafımda dönen bu şaamet ne idi Tanrım?... Cengiz gibi, ben de, hayatımı tehdit eden birtakım habis ruhlar arasında mı kalmıştım?... Onlarla nasıl mücadele edecek, şerlerinden nasıl kurtulabilecektim?...

Orada yalnız bulunduğumdan iyice emin olabilmek için yerimden fırlayıp elektrik butonunu çevirdim. Oda o yaldızlı ihtişamı ile pırıl pırıl aydınlandı. O zaman geniş bir nefes aldım. Bu esnada sedef bir masa üzerinde duran yakut tezyinatlı büyük altın saat tam dokuzu gösteriyordu.

Kendi kendine açılan çift kanatlı oda kapısından çıkınca beni bekliyen üniformalı uşakla karşılaştım. Uşak saygılı bir tavırla eğilerek:

— Kral Hazretleri sayın misafirlerini ziyafet salonunda bekliyorlar efendim!... dedi.

Uşağı takip ederek, akılları durduran bir teknik ve emsalsiz bir zevkin birleşimi ile vücuda gelmiş iç içe büyük salonlardan geçip, hepsinden müzeyyen ve göz kamaştırıcı olan ziyafet salonuna girdim.

Kristal avizeler altında uzun bir sofrada büyük bir davetli topluluğu vardı.

Sofranın baş tarafında oturan El-Hüdaî'nin, tombul yüzü beni görünce memnunlukla parladı:

- Buyurun aziz dostum! Sizi bu mutlu gecemizin sayın misafirlerine takdim etmekten şeref duyacağım... Evvelâ, Prenses Ruzihayâl ile tanışınız!...

Sofranın diğer başında oturan bir acuze kadar çirkin beyaz saçlı, egzantrik tuvaletli bir kocakarıya gözüm ilişir ilişmez tüylerim dimdik oldu:

- Siz?!... Prenses Ruzihayâl?!...

Kocakarı şeytanî bir ışıltı ile gülümseyen iri ve kımıltılı gözlerini bana doğru çevirmişti. Elini uzatırken:

- Tanıştığımıza çok memnun oldum, Aziz Gazeteci!... dedi. Adınızı yıllardan beri duymaktayım. Sizi yakından tanımak en büyük gayelerimden biriydi!... Bana bu mutlu fırsatı hazırlamış olan değerli yeğenim El-Hüdaî'ye minnettarım.

Prenses'in kuru elini tuttuğum zaman yüreğim buz gibi bir hisle tıkanmıştı. Dudaklarını, buruş buruş olan o iğrenç tene değil, orta parmakta göz kamaştıran bir parıltı ile yanan ceviz iriliğindeki emsalsiz bir pırlanta yüzüğe değdirdim.

Kral sol tarafındaki boş yeri bana bir baş hareketiyle işaret ederken, sağ tarafında oturan kır saçlı, ufak tefek, esmer bir adamı da şöyle tanıttı:

- Biraderim Profesör Mahmut El-Hüdaî!...

Bir anda sırtımdan ecel terleri boşaldı:

- Fa... fakat... diye kekeledim... Biraderiniz Mahmut El-Hüdaî haydutlar hanında hakkın rahmetine kavuşmuş değil miydi Kral Hazretleri?...

Kopan kahkahalar kulaklarımı tıkadı. Kralın yanındaki sandalyeye âdeta çöktüm. Kral El-Hüdaî:

- Azizim, dedi. Size bu masalları anlatan Cengiz bey dostumuz tatlı azizliğin zevkini çıkarabilmek için keşke bu fevkalâde gecede aramızda bulunsaydı!...

- Cengiz Beyle tanışıyorsunuz demek?... diye sormaktan kendimi alamadım.

- Elbette!. Kendisi en samimî aile dostlarımızdandır. Bununla beraber, onun bu gece aramızdaki yokluğunu telâfi edecek güzel bir sürprizimiz var... Öyle değil mi Prenses?.

Ruzihayâl cadısı, ak saçları üzerindeki elmaslı tarakların göz alan pırıltıları içinde hafifçe başını salladı:

- Kıymetli gazetecimizin sinirlerini yoran garip olaylar dizisi, böyle bir sürprizle sonuçlanmaya değer doğrusu!... Bir harikalar kahramanına lâyık olduğu konukseverliği göstermek en tabii bir görevdir...

Prensesin sesi trendeki esrarengiz genç kadının sesine o kadar benziyordu ki, bu cadalozun sık sık sûret değiştiren ve dilediği kılığa giren o menfur hortlağın tâ kendisi olduğundan şüpheye düştüm. Sersem sersem etrafıma bakındım ve sofradaki dâvetlilerin gülümseyen yüzlerinde beni bu meşum şüphenin azabından kurtaracak bir teselli aradım.

Ne çare, büyük bir kısmı bana tanıdık olan o yüzler yalnız neşe ile parlıyordu. Güzel ziyafetin ve başlayacak olan harikulâde eğlencelerin şimdiden sarhoşu gibiydiler. O kadar ki, her biri gamsız bir çocuktan farksızdı ve benim hissettiğim tehlikelerin hiç farkında görünmüyordu.

Üç büyük tepsi içinde getirilmiş olan hindi dolmaları garsonlar tarafından misafirlere sunulurken, bir taraftan kadehlere içkiler dolup boşalıyordu. Binbir çeşit yiyeceğin bolluğu içinde yüzen sofrada davetliler büyük bir iştiha ile yiyip içmeye başlamışlardı. Fakat ben, kafamı çemberleyen sorular zincirinin yeni bir halkasına asılmış, boğazımda düğümlenen lokmaları güç yutmaya çalışıyordum.

Beni saran bu yeni dehşet, sofrada bulunan tren yoldaşlarının, hakikatte buraya sağ ve salim ulaşmış insanlar değil, öldürüldükten sonra cadılar gurubuna katılmış olan bir alay hortlak olması ihtimalinden doğuyordu. Kralın (adamlarım) dediği kişiler, ulu şelâlede öldürülen o zavallıları büyük habis kuvvetleri yoluyla Ruzihayâl'in kurbanları arasına almakla görevlenmiş olamazlar mıydı?

Şu halde, burası bir hayalsaray, buradaki yaratıkların hepsi de birer hortlaktı!.

Ve... ben de onlardan biriydim!

Bu son ihtimal, o dakikaya kadar hiç duymamış olduğum şiddetli bir dehşet hissiyle beni kamçıladı; elimden lokmam düştü.

Geçirmekte olduğum fecî krizi farketmez görünen Kral, sakin bir şekilde:

— İyice dinlenmiş olduğunu ümit ederim Mümtaz Bey! diyordu. Otelimizde istediğiniz kadar kalabilirsiniz!. Sonradan kıymetli gazetenizde yayınlayacağınız yazıların otelimiz için güzel bir reklâm olacağına şimdiden inanmaktayız!...

Kralın sözleri altüst bir halde olan kafamda ancak bir sivrisinek vızıltısı kadar iz bırakıyordu.

Bu arada bir fikir beni aydınlattı:

Eğer ben de bir hortlak olsaydım, diye düşündüm, hortlaklardan bu şekilde korkmazdım ve kafamda bir arap saçı haline gelmiş olan muamma çilesi çoktan çözülmüş olur, her türlü esrara ben de ermiş bulunurdum!...

Bu düşünce ile biraz ferahlarken (Kızıl Puhu) yazarını can ve yürekten bir daha andım. Harfi harfine gerçek olduğuna şimdi tamamen inandığım hikâyesinde hortlaklar arasında kalışını ne açık bir ifade ile aydınlatıyordu!... Fakat hiç değilse o, habis ruhların şerrinden kendisini emin kılan bir koruyucuya sahipti. Boynundaki Enamı Şeriften bir tane de bende bulunmayışına ne kadar esef etsem azdı.

Sofrada samimî bir sohbet alıp yürümüştü. Ben de bu sohbete katıldım. Arkadaşlara başımdan geçenleri anlattım ve onların hikâyelerini dinledim.

Bu arada Kral sık sık bir yemekten almam için İsrar ediyor veya o yemeği bizzat eliyle bana sunuyordu.

Profesör Mahmut El-Hüdaî çok az konuşmakta idi. İkide bir bana çevrilen bakışlarında alaylı bir ifade okunuyordu. Bu bakışlara tahammül edemez bir hale gelerek:

- Sayın Profesör, dedim. Cengiz Beyin kitabında sizden o kadar trajik bir şekilde bahsetmesinden gocunmadınız mı?...

- Niçin gocunayım?... Zavallının bugün bir tımarhaneye kapatılmış olduğundan haberiniz var mı?...

- Ne diyorsunuz?...

- Yoksa bu akşam aramızda bulunmasını hiç bir sebep engelleyemezdi!...

Petrol Kralı kaldırdığı şarap kadehinin üzerinden herkese ayrı ayrı bakarak:

- Cengiz Beyin sağlığına içelim! dedi.

Bütün kadehler kalktı. Bu sırada, salonun bir köşesindeki muazzam orkestra romantik parçalar çalmaya başlamıştı.

Prenses ayağa kalkarak :

- Dostlarım, dedi. Sizlere hemen veda etmek zorundayım!... Doktorların tavsiyeleri gereğince, istirahat saatlerimi bir dakika bile feda edemiyorum, özür dilerim...

Kral :

- Sürprizin gecikmesine sizin hesabınıza üzüldüm. Prenses!... dedi.

- Sizlerin yaşayacağınız o zevki ben de kalben duyarım, bundan emin olabilirsiniz!...

Prenses Ruzihayâl herkesi başıyla selâmlayıp salondan ayrıldı.

Onun dışarı çıkması ile biraz ferahlar gibi oldum. Ama bahis konusu olan sürprizin bana yöneltilmiş yeni bir habislik olmasından korkuyordum. Derken Kral elini kaldırarak:

- Mavi dairedeki telsiz konuşması artık kesilsin!.. Mumtaz Beyi daha fazla merakta bırakmayalım!... dedi.

Sonra gÜlerek bana döndÜ:

- Eminim ki buraya geldiğiniz dakikadan beri görmek için sabırsızlandığınız birisi var!... Bize ondan hiç bahsetmeyişiniz de merakınızın şiddetini gizlemek için olsa gerek!... Öyle değil mi azizim?...

Bütün cesaretimi toplayarak:

- Kendisiyle az önce görüşmedik mi? dedim.

El-Hüdaî hayretle :

- Acaip! dedi. Kimden söz ediyorsunuz?

- Tabii Prenses Ruzihayâl'den...

Kral gÜr bir kahkahadan sonra :

- Hayaliniz çok geniş gazeteci efendi!... diye sözünü yürüttü. Prenses Ruzihayâl adı sadece benim yaşlı teyzeme, müstebit bir kadın olmaktan kinaye takılmış bir lâkaptır. «Kızıl Puhu» daki Prenses Ruzihayâl'in inhisarcı kudretine ve tahakküm kabiliyetini nefsinde toplamış bir aile reisesi olması bakımından teyzem bu lâkabı hak etmiştir. Onun gibi olgun bir kadın için bu kabil " şakalar bir teveccüh yerine geçer. Ve yerine göre kişiliğinin bir parçası olur...

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak:

- Demek.. Demek?!., diye kekeledim.

- Galiba sizin hayal gücünüz kafanızda büyük bir melodram yaratmış bulunuyor? Hele şu nefis şaraptan bir kadeh daha çekin bakalım... Aklı başında bir genç olduğunuza eminim.. Geçirmiş olduğunuz kâbusu unutmaya Çalışmalısınız!..

Bu ifadelerin bendeki reaksiyonu bu defa oldukça derin bir ferahlama oldu. Yoksa sahiden kendi kendimi boşu boşuna mı o türlü azaplara mahkûm ediyordum? Olayların akışı, son derece etkisinde kalmış olduğum «Kızıl Puhu» adındaki kitabın beynime muzir bir aşı yapmış olmasından mı ileri geliyordu?..

Kendimi toparlamaya ve bir kere daha sağ duyuya sığınmaya çalıştım. Allak bullak olan kafamda hiç bir soru cevap tam bir denge bulamıyor; herhangi bir karara varmam mümkün olamıyordu.

İşte bu sırada salonun büyük kapısı ardına kadar açıldı ve trende gördüğüm genç kadın içeriye girdi...

Son derece zarif bir siyah tuvalet içindeki şahane güzelliği ile bir füsun ilâhesi gibiydi. Kızıl hareli kumral saçları üzerinde elmas yıldızlar pırıldıyordu.

Birden soluğum kesilmiş, bu eşsiz ihtişama hayran hayran bakakalmıştım. Dekolte tuvaletin açıkta bıraktığı harikulâde nefis ten kalbimde boğulmuş amansız bir heyecanı tahrik ettiğinden nutkum tutuk, yaklaşmasını bekledim.

El-Hüdaî gülümseyerek:

- Azizim, dedi. Size Cengiz Beyin eşi Selmin Hanımı takdim ederim... Trende tanıştığınızı, fakat sizden kimliğini gizlemiş olduğunu bana söyledi...

Manyetize olmuş bir insan gibi ayağa kalktım.

Selmin!... Cengiz Beyin eşi Selmin!...

Ah!. Evet... Cengiz kitabında sevgili nişanlısı ile Prenses Ruzihayâl'in birbirine iki su damlası gibi benzediğinden bahsetmiyor muydu?...

Demek ki, ben kendimi cidden lüzumsuz kuruntulara kaptırmış; en sade gerçeklerden, gülünç trajediler yaratmıştım.

Genç kadının pamuk gibi yumuşak beyaz elini öperken bu kanaatim kuvvetlendi. Birden içime güneşler doğmuştu sanki!.

Tıkanık bir halde:

- Selmin Hanımefendi! Bana şeref bahşettiniz! diyebildim.

Evet, işte bütün esrarın karanlığını yırtan bir şimşek çakmıştı. Bütün gerçek, o sihirli parıltı içinde gözlerimin önüne serilmiş, bulunuyordu.

Kral, Prenses'in yerini alan Selmin'e:

- Çok geciktin güzelim, dedi. Nihayet telsizi kestirmeye mecbur oldum... Hoş, kocanla ne kadar uzun muhabbet edersen et, bunu içimizde kıskanacak kimse yok... Fakat yemeğe sensiz başlamak hepimizi üzdü doğrusu!...

Selmin fevkalâde ahenkli sesiyle:

- Sizi beklettiğim için affınızı dilerim efendim! dedi. Fakat, kocamla muhabbet ettiğim için değil: onun sağlığı hakkındaki son konsültasyon raporunun okunmasın beklemek için gecikmeye mecbur oldum...

Tombul avurtlarını büsbütün şişiren iri bir lokmayı çiğnemeye çalışan El-Hüdaî, sakin sakin:

- İnşallah bu rapor sevindirici niteliktedir!... dedi.

- Oldukça!... Fakat beni çok az tatmin etti... Her ne ise... Şimdi bu bahsi bırakalım...

Selmin'in büyüleyici gözleri bana doğru çevrilmişti:

- Mümtaz Beyefendi ile yakından tanışmanın sevinci ve heyecanı benim için en büyük teselli... Kendileri ile trende ayaküstü görüşebilmiştik... Ama, bu akşam uzun uzun sohbet etmek zevkini tadacağız sanırım...

Beni perişan eden cazibesi, hislerimin kontrolünü elimden almıştı. Bir öğrenci gibi kızararak:

- Şüphesiz efendim!... dedim.

- Sizinle bilhassa kocamın eseri hakkında konuşmak istiyorum. Kompartımandaki küçük masanın üzerinde ondan bir cilt görmüştüm.

- Bu eserden kocanız bana bir tane göndermişti. Selmin Hanımefendi... Eleştirmen arkadaşlardan birisi de onun hakkında güzel bir kritik hazırlıyordu...

O füsun dolu gözlerin başdöndürücü ifadesi ruhumun ta içine kadar işliyordu:

- Çok teşekkür ederim üstad... Fakat beni daha fazla sizin şahsî düşünceniz ilgilendirir...

Kral:

- Selmin, dedi. Yemekten sonra bahçeyi üstada sen gezdir... Bu arada edebî sohbetinizi yapmak fırsatı da bulmuş olursunuz!...

- Mükemmel!...

Selmin ile benim şerefime kaldırılan kadehler ve bunu birbirinden neşeli sohbetler takip etti.

Ziyafetin sonuna doğru, misafirler birer ikişer sofradan kalkarak salona geçmeye başlamışlardı.

Bu arada Selmin de ayağa kalkarak, bakışları ile beni davet etti.

Kral:

- Hayvanat bahçesini, halvetleri ve laboratuarı da geziniz! dedi. Büyük havuzdaki gösteriler tam gece yarısı başlayacak!... O saatte herkesin orada hazır bulunması lâzım... Bunu unutmayınız sakın!...

Selmin zarif bir baş hareketi ile Kralı temin etti ve bana kolunu uzattı...

Çıplak omuzlarına aldığı tüy kadar hafif ipek eşarp teninin o emsalsiz rengini şeffaf bir buğu gibi sarıyordu.

Binbir ıtır ve rayiha ile bezenmiş tatlı yaz gecesine, yıldızlarla ayın süslediği şark seması altındaki şiir ve hayal dolu bahçeye çıktık. Kalbim öldürücü bir zevk ve saadetle dopdolu olarak onunla yanyana ağaçlar altında ilerlemeye başladık...

Üzerimde her biri bir şok etkisi yapan acı ve tatlı sürprizlerle o derece anbale bir hale gelmiş bulunuyordum ki, izahını bulduğum garip şeyler içinde izahını bulamadığım bazı noktalar ancak belli belirsiz bir şekilde hafızamda yer tutuyordu?

Ama, gitgide bu bulanık anılar kafamda durulmaya, zihnim soru çengellerinin birinden kurtulup diğerine takılmaya başladı.

Beni büyüleyen güzel kadının yanında cennetlere has bir dekor içinde bu cidden feci bir şeydi. Bu harikulâde nefis demin hiç bir şüphe ve esrarla gölgelenmiş olmasını istemiyordum.

Selmin'in tatlı sesi sükûtu birden bozdu:

- Ne düşünüyorsunuz Mümtaz Bey?

Hafifçe irkilerek:

- Bunu anlatmak çok uzun sürer Selmin Hanım! dedim.

- Anlatın!...

- Başıma gelenlerden haberiniz var mı?

- Şüphesiz var. Hatta «geçmiş olsun» demekte geciktiğim için özür dilerim. Fakat bu acaip macerayı ağzınızdan bütün ayrıntılarıyla dinlemek istiyorum. Çünkü duyduğuma göre hikâyeniz bir efsaneye benziyormuş!...

İçimi çektim :

- Anlattıklarıma siz de inanmayacaksınız! Zira ben bile o garip olayların gerçek olup olmadığını hâlâ kendi kendime sormaktayım...

- Sizi dinliyorum üstadım...

Hikâyemi ona da bütün detaylarıyla anlatım. Sözümü bitirirken:

- Görüyorsunuz ki, dedim; atom devrinde bu kabil hikâyelere inanmak güç!... Düşünün, bir kuşun pençesinde onbinlerce kilometrelik bir mesafeyi aşmak... Yeraltı dehlizlerinde, bir tabut içinde cesetle o korkunç firar... O müthiş canavar... Ve Kezban... Onun gözleri

Birden dilim dolaştı. Çünkü Selmin o anda bana Kezban'ın gözleriyle bakıyordu. Baştan ayağa titreyerek:

- O kadının size bu derece benzemesi bence en müthiş gerçek! diye fısıldadım.

Selmin en tatlı gülüşü ile:

- Bilâkis Mümtaz Bey, dedi. Bence bu benzerlik sizin kuruntunuzdan başka birşey değil! Bazen insan kendi muhayyilesindeki izlerin tesirinde kalır. Rasladığınız her bakışta, unutamadığınız bir çift göz size gülümser; mesele bundan ibarettir! Herhalde kitabın kapağındaki resme çok fazla bakmış olacaksınız?...

Kalbimi tutuşturan ateşli bakışlar öylesine hınzırca dile gelmişti ki, bende muhakeme değil, can bile kalmamıştı.

- Mümkündür!... diye mırıldandım.

Ve perişanlığımı gizlemek için acele ekledim:

- Ya o karanlıkta üzerime eğilen ihtiyar cadı?...

Selmin kısaca:

- Kâbus! diye cevap verdi.

Sonra koluma tutunarak bir an durakladı:

- İşte hayvanat bahçesine geldik... Burada, dünyanın hiç bir hayvanat bahçesinde bulunmayan çok enteresan hayvanlar göreceksiniz. Kral El-Hüdai bu muazzam kolleksiyonu vücuda getirebilmek için akıl almaz bir servet feda etmiştir.

Hayvanat bahçesi, ana bahçeden yüksek duvarlarla ayrılmıştı. Parlak ışıklar altında, muntazam bölmelerde ve muazzam kafesler içinde, çeşitlerini pek az tanıyabildiğim hayvanlar vardı.

Bizimle beraber bahçeyi gezenler büyük bir kalabalık teşkil ediyordu. Bunların bir kısmı gruplar halinde çeşitli pavyonlar önünde toplanmışlardı.

Selmin elini kolumdan çekmeden bazı hayvanlar hakkında bana bilgi veriyor, ateş rengi dudaklarındaki tebesj slim hiç, sönmüyordu.

Beni nasıl bir büyü üe kuşattığının, ne derece etkisi altında kaldığımın şüphesiz farkında idi. Bunun da gururunu okşadığını her haliyle belli ediyordu.

- Bu hayvanlar sizi pek ilgilendirmiyor galiba Mümtaz Bey! Hâlâ Ruzihayâl mi?...

- Evet Selmin hanım!...

- «Kızıl Puhu» hakkında konuşacaktım sizinle!.. Bu eseri nasıl buldunuz?...

- Müthiş!...

- Konusu kocamın başından geçmiş olan bir maceradır!...

Siz ona inanmadınız değil mi?

- Size inandığımdan şüphe mi ediyorsunuz?...

- O halde neden beni birtakım kuruntuların kahramanı saymak istiyorsunuz?,..

Selmin hafifçe kolumu sıktı:

- Ben, realist bir insan olan büyük bir gazeteciye hayranım... Onun da kocam gibi birtakım acaip tesirler altında kalmış olduğunu görmek istemiyorum. Kocamı şifasız bir hastalığa sürükleyen o tesirlerden onun hemen sıyrılmasını istiyorum...

- Yüzüne derin derin bakarak:

- Şu veya bu sebepten dolayı değil, sadece size bütün ruhumla tutkun olduğum için ilginizi kazanmak isterdim, dedim.

- Bana mı tutkunsunuz!... Ne zamandan beri?...

- Sizi ilk gördüğüm andan beri!...

Selmin şuh bir gülüşle:

- Teşekkür ederim, dedi. Bu açıklamanızın benim için çok büyük değeri var... Eğer kalbim boş olsaydı, hislerinize karşılık vermekte hiç tereddüt etmezdim!...

Ellerine sarıldım ve kendimden geçmişçesine:

- Kalbiniz boş değil mi?... dedim. Aşk sandığınız şey belki sadece bir büyük merhametten ibaret!...

- Bir büyük merhamet!... Mümkün!... Şifasız bir deli... Şu var ki, onun hatırası...

Sözünü coşkunlukla kestim:

- Siz hatıralara bağlanacak, bahtsızlığa mahkûm olup kalacak bir kadın değilsiniz!... Siz tapınılmaya lâyık bir aşk ihâhesisiniz... Sizi sevmeme izin verin... Bunun günahını ne şekilde olursa olsun çekmeye razıyım!...

Selmin ilk defa ciddî bir şekilde yüzüme baktı! Bu bakışların korunda bütün varlığımı eriten bir kudret gizliydi. Cevap vermiyordu. Ve susuşu beni gerçekten ümide düşürüyordu.

Nihayet yavaşça:

- Sabırlı olun! dedi. Yıldırımla vurulmuş gibiyim... Biraz kendime gelmem gerek!...

Avucumdaki güzel elleri ateşli buselere gömdüm... Hayatta bu çeşit saadet sarhoşluğunu ne tanımıştım, ne tasavvur etmiştim...

Yanımızdan geçenler olduğu için tekrar yolumuza devama mecbur olduk...

Şimdi dev gibi bir kafesin önüne gelmiş bulunuyorduk... Bu kafeste, akıl almaz büyüklükte simsiyah bir yırtıcı kuş vardı. Gözleri birer cehennem gibi yanıyordu.

Birden kalbim duracak gibi oldu:

- O kuş!... diye haykırdım.

Selmin:

- Sahiden ne kadar büyük! dedi.

- Evet... O... Ta kendisi... Bu kuş beni pençesinde taşımış olan o meşum canavardır!...

Selmin'in kaşları çatıldı. Belli belirsiz bir alayla:

- Yok canım, dedi. Yine acaip kuruntulara kapılmayın!... Dünyada bir tek böyle büyük kuş yok ya!... Hem

Gülmesini tutmaya çalışıyordu. Dudaklarını ısırarak sinirlerine hâkim olduktan sonra âdeta şefkatle ekledi:

- Her şeyden önce, o şeyleri unutmayı bana vadetmelisiniz.

- Anlaşmamızın birinci şartı bu olacak!...

- Size... size vadediyorum... diye kekeledim. Zaten hiç bir şey hatırlamak istemiyorum... Sizin yanınızda o kadar mutluyum ki!...

Bu defa o elimi avuçlarının içine aldı ve tatlı nefesi kulağımın içine:

- Ben de!... diye fısıldadı.

Hayvanat bahçesinden çıktıktan sonra geniş bir yol kavşağında duraladık.

Selmin:

- Şimdi laboratuarı gezelim, dedi. Halvetlere sonra gideriz...

Kendi kendime sorar gibi:

- Laboratuvar... dedim, burada bir laboratuvarın ne lüzumu var?...

- Size kısaca anlatayım: Petrol Kralı El-Hüdai sahip olduğu bütün petrol kuyularının mecralarını bu vadideki muazzam bir kanala bağlamıştır... Bu kanal bir nevi depo vazifesini görür... Öyle bir depo ki, kazara infilâkı Cilo dağını yerle beraber edebilir... Laboratuvar denen yer, büyük ve modern bir petrol rafinerisinden başka bir şey değildir. Yalnız, akvaryum ve nebatat koleksiyonları bulunan ek bir pavyonu da vardır...

Petrol rafinerisini gezerken duyduğum hayranlık sonsuz oldu. Burası şüphesiz en büyük sanayi kaynaklarından biriydi. Fakat asıl hayretimi ek pavyon çekti. Selmin'e:

- Niçin, akvaryum ve nebatat koleksiyonlarını hayvanat bahçesine değil de, lâboratuvara ilâve etmişler? diye sordum.

- Çünkü bu akvaryumda petrol kuyularında yaşayan dev canavarlar bulunuyor... Nebatat koleksiyonuna gelince, onda da bizim Kralın kendisine has usullerle yine

- Petrolle beslediği birtakım nebatların son derece enteresan çeşitlerini göreceğiz...

Duvarları baştanbaşa akvaryum olan büyük bir salona girmiştik. Tasfiye edilmiş, petrolle dolu olan bu muazzam akvaryumda gizli ışıkların renklendirdiği bir takım acayip ve korkunç canavarlar yüzüyordu. Bunların en büyüğüne gözüm ilişince şiddetle irkildim. Bu müthiş yaratığı tanımıştım çünkü...

Selmin'in koluna sarılan parmaklarım buz kesilmişti. Dizlerimin bağı çözüldüğünden oraya çöküvermekten korktum.

Selmin:

- Ne o? dedi. Neden öyle sarardınız?...

- Ah!... Bunu... bunu nasıl anlatayım? Bu canavar o menhus kuyudaki canavar işte!... Hiç şüphem yok... Bakın saçlarına, gözlerine...

Selmin serin kanlılıkla:

- Rica ederim yine başlamayın!... dedi. Bu derece heyecana kapılmanız lüzumsuz. Bu canavardan yalnız dünyada bir tane mi var? Haydi kendinize gelin!...

- Buradan çıkalım, çabuk çıkalım!... diye yalvardım...

İçi ateş dolu iki cam küp gibi parlayan o menfur gözler, kıvılcımlar saçarak sağdan sola, soldan sağa dönerken, midemin altından kopan bir sancı ile iki büklüm oluyor, vücudumun ikiye bölüneceğini sanıyordum.

Selmin beni oradan nasıl çekip çıkardı bilmiyorum. Açık havada biraz kendime gelince, ilk işim ondan af dilemek oldu. Dünyanın en güzel kadını, en tatlı bir sesi ile:

- Siz korkak bir çocuktan farksızsınız!... Dedi. Böyle devam ederse size güvenim sarsılacak... Daha cesur ve makul olmanızı rica ederim...

Işıklardan epeyce uzaklaşmıştık... Etrafımız tamamen tenhalaşmış, gecenin ruhu bizi başbaşa saadetimizle sarmış, kuşatmıştı.

Orada, ay ışığı altında bana gülümseyen sevgiliyi kollarımın arasına almak için yanıyordum. Benim bu arzuma o da bütün varlığıyle teslime hazır görünüyordu. Fakat omuzlarına sarılan ellerimde, o yumuşak, şeffaf eşarbının köpüğü kaldı sadece... Aşk perisi benden bir adım geri kaçmış ve dudaklarındaki tatlı gülüşü solmuştu:

- Çok sabırsızsınız... diye fısıldadı. Beni takip edin...

Donuk fanuslarla aydınlatılmış dolambaçlı yollardan geçtik. Helezoni bir taş merdivenden indik... Şimdi yeni bir âlem, bir yeraltı âlemi açılıyordu önümüze...

- Yine mi? diye durakladım. Yeraltına inmek istemiyorum ben... O korkunç dehlizler, o mezarlar ve...

Selmin kolumdan çekerek:

- Bu âlem başka âlem!... diye cesaret verici bir sesle beni teşvik etti. Burada dünya zevklerinin binbir çeşidini göreceksiniz. O zevklerden siz de tadacaksınız... Haydi, çekilmeyin, gelin!...

Tekrar elimden tutarak beni yürüttü. Az sonra iki yanında iki meşale yanan büyük bir tunç kapının önüne gelmiştik. Selmin kapının ziline bastı. İki ağır kanat yavaş yavaş açıldı...

İçerisi sahiden başka, bambaşka bir âlemdi. Buhurdanlarda tüten acayip tütsülerle sislenmiş, göz alabildiğine geniş ve içiçe geçilen mermer salonlardan kurulu bir âlem... Gizli ışıklardan tatlı bir aydınlık doğuyor, her salon ayrı renkte esatiri bir dekorla süslü görünüyordu.

İpekli sedirler üzerinde yarı çıplak insanlar gelişi güzel uzanmışlardı. Bunların yanlarında, gümüş veya kristal kaplar içinde parlayan acaip nesneler vardı. Sızdırıcı bir sıcaklıkla ve baygın kokularla teneffüsü zorlaştıran hava. aynı zamanda insana başdöndürücü bir haz veriyordu.

İlk hareketim, elimi boğazıma atıp kravatımın düğümünü sökmek oldu. Sonra, nasıl olduğunu farkedemeden ceketimle frenk gömleğim de sırtımdan sıyrıldı...

Selmin esrarlı bir tavırla beni kızıl salonun bir köşesindeki kızıl sedire doğru çekiyordu... Bir dakika sonra, onun da yarı çıplak yanıma uzandığını gördüm...

Üzerimde inip kalkan kocaman bir yelpaze, o sızdırıcı nefis havanın dalgalarıyle bizi okşuyordu.

Selmin, yanındaki alçak masa üzerinden aldığı uzun bir sigarayı yaktı ve iki nefes çektikten sonra onu benim dudaklarımın arasına verdi...

Şimdi, yelpazenin hareketleriyle ritmik bir ahenkte yepyeni, bir ışık cümbüşü doğmaya başlamıştı. Kızıldan mora, mordan yeşile, yeşilden sarıya ve birçok daha çeşitli renklere geçen gayet hafif bir aydınlık dalgası, sedirlerde yarı çıplak yatan çiftlerin üzerinde ondüleleniyordu.

Esrarengiz bir menşurdan geçen ve yelpazenin her hareketiyle değişen bu sihirli hüzmeler, gökkuşağının yedi renginden yetmiş bin füsun, yaratmakta idi. Ben bu ışık oyunlarını evvelce bir kere daha görmüştüm ama, şimdi bunun nerede olduğunu düşünecek halde değildim. Selmin'in o nefis vücudunu kendime doğru çektim. Aşk ve ihtiras buğulanan emsalsiz teninde dudaklarımın alevini gezdirdim... Her öpüşte, kalbimi sonsuz bir hazla eriten sevdanın lâvları bütün varlığımı kuşatıyordu... Nihayet dudaklarım o hummalı dudaklarda öldürücü zevkin pınarını buldu...

Bu leziz rüyadan uyanmak istemiyordum Her saniyesi, bir ömrü dolduracak aşk ve saadet kaynağı olan meçhul bir zamanın akışına kendimi bırakmıştım...

Ama, yavaş yavaş etrafımda bir şeylerin değiştiğini
bir kadın beni dürtüyor ve çatlak, ürpertici bir sesle:

- Hadi kalk! Hepsi gittiler... diyordu.

Bu kadın, birkaç saat evvel oteldeki karanlık odada bana yaklaşmış olan cadalozun tâ kendisiydi.

Yerimden fırladım:

- Nereye gittiler?... diye haykırdım.

Kocakarı iğrenç bir sırıtışla:

- Şimdi tam gece yarısıdır! dedi. Büyük havuzdaki gösteriler başlıyor... Herkes orada toplandı... Çabuk ol, sen de yetiş!...

Yılanın bir bakışta daldan düşürdüğü şaşkın bir kuş gibi cadının şerrine uğramış ve can havliyle kapıya doğru atılmıştım. Orada bir lahza durakladım ve:

- O nerede?... diye sordum.

- Seni orada bekliyor... Vakit kaybetme!...

Önüme çıkan yolu sendeleyen aceleci adımlarla geçtim. Sonra helezonî merdiveni tırmandım ve bahçenin düzlüklerinde koşmaya başladım.

Ne tarafa gideceğimi bilmiyordum. Fakat önüm sıra koşan başka gölgeler farkedince, onları takip ettim ve çok geçmeden, muhteşem bir ışık cümbüşü içinde yüzen büyük havuza vardım.

Burası bir havuz değil, âdeta bir derya idi. Bir baştan bir başa uzanan ve yedi renkten ışık arklarıyle göle doğru şahlanan eksantrik bir köprü, gece çıkmış eşsiz bir gökkuşağını andırıyordu.

Havuzun başında davetlilerin kalabalık topluluğu yer almıştı. En ortada, taht gibi süslü bir koltukta oturan Kral El-Hüdai, bu gösteriler hakkında misafirlerine yüksek sesle bilgi veriyordu: işte dostlarım, bu su gösterileri, dünyanın en meşhur akrobatları tarafından yapılacaktır... Bu akrobatların hepsi kırk kişidir. Fakat herbiri binbir hünerle harikalar yaratacak kırk bin kişiye bedel bir varlık vücuda getireceklerdir.

Kralın yanında, bir kraliçe ihtişamıyle oturan Selmin, beni görünce heyecanla doğruldu. Gülümseyen gözlerinde, yaşanmış o emsalsiz aşk halvetinin sıcaklığı vardı...

Bana yanındaki boş yeri gösterdi. Bu sessiz çağırışında paylaştığımız mutlu vuslat mahremiyetini hatırlatan bir mana hazinesi gizliydi... Yanıma oturur oturmaz, kulağıma eğilerek:

- Sizi yalnız bıraktığım için bağışlayın, dedi. Hazırlanmam lâzımdı... Siz de öyle güzel, mışıl mışıl uyuyordunuz ki!...

- Uyuyor muydum?... demekten kendimi alamadım.

Selmin canıma can katan o mutlu bakışıyle beni iliklerime kadar dağlarken, sırtındaki fevkalâde şık, şarabî tuvaletin şeffaf dantelleri altında bir çilek içi gibi görünen nefis teni hâlâ buselerimin ateşiyle yanıyor gibiydi.

Hudutsuz bir saadet sarhoşluğu içinde onu seyre daldım. Beni ikaz için usulca:

- Numaralar başlıyor! dedi.

Hakikaten akrobatlar gösterilere başlamak üzere ortaya çıkmışlardı. Hepsi maskeli olan bu adamlar, önce orkestranın temposuna uyarak havuzun etrafında birtakım acayip hareketlerle döndüler. Sonra havuzdaki sallara bindiler. Asıl gösteriler su üzerinde olacaktı. Bu gösteriler sırasıyle takdim için hoparlör başına gelen maskeli, iri yarı bir adam, gürleyen bir sese:

- Dikkat! Dikkat!... diye söze başladı.

Fakat sesinin heybetli tonu kulak zarlarımı yırtmıştı âdeta!...

Yanı başında duran teknisyen, onu daha yavaş konuşmaya davet için bir şeyler söyledi. Fakat adam bu ihtara aldırmadan, daha yüksek sesle:

- Dikkat! diye tekrarladı. Biz dünyanın en usta akrobatlarıyız. Şimdi sizlere, eşini emsalini görüp duymadığınız numaralar göstereceğiz...

Herkes kulaklarını tıkamıştı. Teknisyen sert bir tavırla bu acayip spikere çattı. Aralarında küçük bir tartışma oldu. Bu esnada spikerin maskesi bir ucundan kurtulup düşüverdi.O zaman hayretten donakaldım. Telâşla El-Hüdai'ye doğru eğilerek:

- Efendim!... dedim. Bu akrobatın kim olduğunu tanıdınız mı?...

Kral sükûnetle:

- Evet! cevabını verdi. Yedi dağın hâkimi Yedibelâ Hamza!...

- Demek habis herifin plânı bu imiş!...

- Size o plânın avucumun içinde olduğunu söylemiştim... Akrobat kılığına girerek otelime baskın yapmayı kararlaştıran bu hezele güruhuna bakın ben nasıl mukabil bir oyun hazırladım!... Az sonra kahkahalarla güleceksiniz...

Yedibelâ telâşla maskesini tekrar takmış, arkadaşlarının arasına karışmıştı. Su üzerinde önce gerçekten aklı durduracak birtakım hünerler gösterildi. Sonra bütün akrobatlar köprü üzerine çıktılar ve oradan hep birden havuza atladılar...

Fakat suya dalarken hepsi de boğuk birer feryat koparmış ve suyun yüzüne çıkar çıkmaz hızla kıyıya doğru yüzmeye başlamışlardı. O zaman El-Hüdaî adamlarına bir işaret verdi. Büyük bir gürültü ile havuzun bir yanı açıldı. Ve sular muazzam bir çağıltı ile vâdiye doğru akmaya başladı.

Akıntıya kapılan kırk haydut, müthiş bir panik içinde canlarını kurtarmaya savaşıyorlardı.

Kral zalim bir gülüşle yanı başında yanan meşalelerden birini alarak havuza doğru fırlattı.

Suya düşen meşaleden göz kamaştıran ani bir parlama doğdu ve bütün havuz bir anda tutuştu...

El- Hüdai gür bir kahkaha ile:

- İşte petrollerimizin zaferi!... diye bağırdı. Bu havuz su ile değil, petrolle doludur... Hain herifler cezalarını buldular...

Yaşasın kral! Yaşasın intikam!... sesleri dağlan inletti...

Alevler arasında can veren haydutlar, vadiye doğru akıp giden korkunç alev nehrine karışıp kaybolmuşlardı.

Kral ayağa kalkarak:

- Ey sevgili dostlarım! dedi. Bu büyük zaferi halvetlerde kutlamak için ne bekliyoruz?... Orada hepimizin bu menfur dünyayı unutmak ve ebedî zevklere dalmak hakkımızdır!... Haydi sabaha kadar yedi halvetin yedi tılsımı bizim!...

Yeniden halvetlere girmek?!... O emsalsiz zevklere tekrar gömülmek!...

Çılgın bir sevinçle Selmin'e baktım. O da bana baktı ve çapkın çapkın göz kırptı...

Bu defa mavi halveti seçmiştik... Orada, bir mehtap banyosu içinde, aşk rüyalarının en güzeline daldık...

Ruhumun vücudumdan ayrıldığını, boşluklarda dolaştığını ve yedi kat göğe doğru yükseldiğini hissediyordum... Kollarım arasındaki saadetim, o sonsuz aşk rüyasının tılsımı gibi, benliğimin her zerresinde yaşıyordu...

Sisten bir duvar içinde, yalnız biz, yalnız ikimiz vardık... Zaman nasıl ve ne kadar akıp geçti bilmiyorum... Derinden derine kulağıma gelen tatlı bir nağme ile ayıldım. Bir evvelki uyanışım gibi, nahoş bir sürprizin habercisi olmasa gerekti bu!... Cidden duyduğum o tatlı
nağme, tek telli bir sazdan yükselen kıvrak, şuh bir musiki idi.

Kollarımdan yavaşça sıyrılan aşk perisi, bir tayf gibi sisler arasından akıp geçti ve geniş meydana doğru ilerledi...

Onu izleyen gözlerim, artık her şeyi berrak ve açık bir şekilde görüyordu...

Selmin, henüz aşk uykusunun mahmurluğu içinde, kendisine hayranlıkla bakan yüzlerce çift göze gülümsüyordu... Mavi ışıklar altında tenini saran şeffaf tül, iliklerimde sızlayan zevkin günahını yaşmaklıyor gibiydi. Çözük saçları, pırıltılarla yanan bir ipek dalgası halinde beline kadar iniyordu.

Bu füsun ve aşk ilâhesine dikilmiş olan gözler, kalbimi bir ölüm darbesiyle titretti: Şiddetli bir kıskançlıkla kıvrandım ve yerimden fırladım:

- Selmin!...

Taptığım kadın sarı salona doğru yürürken bana yavaşça:

- Yaklaşma!.., dedi.

Ve sazın temposuna uyarak başdöndürücü bir kıvraklıkla raksa başladı...

Şimdi sarı bir ışık banyosu içindeydi. Olduğum yere mıhlanıp kalmıştım... Çünkü bu raksı tanımış, bu köçeği tanımıştım... Elimi yüzümden geçirerek beni sersemleten kâbusu dağıtmaya çalıştım... Hayır, her şey apaçıktı... Kezban, eşsiz bir cazibe taşıyan o iri parlak gözleriyle etrafa aşk ve şehvet saçıyordu... Elimi bir kere daha yüzümden geçirdim. Bu anda rakkase pembe salona geçmiş ve pembe ışıklar kan rengi dudaklarını, sivri dişlerini ve keskin tırnaklarını parlatmıştı.

- Ruzihayâl!... diye inledim.
- Evet, Ruzihayâl'im... Şimdi bana yaklaş!...

Yüreğimi donduran dehşet iliklerime kadar işliyordu.

Bir adım geri çekildim. Ama Ruzihayâl bana doğru geliyordu.

- Yaklaş! Yaklaş!...

Geri geri kaçmaya devam ettim... Böylece kırmızı salona girdik... Kızıl ışıklar altında Ruzihayâl o nefis teninin rengini, büyüleyici gözlerinin cilasını ve tatlı sesinin ahengini birden kaybetti... Bir ışık oyunu saçlarını beyazlandırdı... Ve bana yaklaştığı her adımda bir yeni değişiklik onu çirkin, buruşuk bir kocakarı haline soktu...

Şeytanî bir mana alan iri hareketli gözlerinde âmir bir ifade ile boyuna:

- Yaklaş! Yaklaş!... diyordu.

Ve kuru bir ağaç dalını andıran elini bana doğru uzatıyor, beni tutmak istiyordu...

Bu elin orta parmağında bulunan ceviz iriliğindeki pırlanta yüzükten sıçrayan bir ışık gözlerimi kamaştırdı...

Sendelediğim bu bir saniye içinde, kocakarı benimle burun buruna gelmişti. Kendimi yıldırım hızıyla, geriye doğru attım. Ve turuncu salona daldım...

O zaman kocakarının saçları karmakarışık oldu... Gözleri birer melânet kuyusu gibi derinleşti ve alabildiğine açıldı. Tırnakları uzadı, ağzı şirret bir ifade aldı ve beni dehşetlere salan o menfur cadı bütün iğrençliğiyle karşıma dikildi...

- Ruzihayâl hortlağı!... diye soludum.

Geri geri kaçmaya devam ediyordum. Üzerime doğru daha hızlı yürüyen cadı, ölüm soluğunu andıran çatlak bir sesle:

- Benden kaçamazsın! dedi. Ben, Prenses Ruzihayâl, tam ikiyüz yıldan beri senin gibi gençlerin âşıkıyım... Onların hiç biri benim aşkımı reddetmedi... Sen bana daha ilk öpüşte teslim oldun... Artık benim malımsın... Ruhunu Azrail'e kaptırmadım senin... Şimdi sen de bir hortlaksın!...

- Nasıl ki burada gördüğün erkeklerin hepsi benim esirim olan birer hortlaktır...

Ölüm korkusu, hissettiğim dehşetin yanında hiç kalırdı. Âdeta can üzerinde kendimi mor salona attım...

Etrafımı saran sisler, şimdi bir mor şafak rengine bürünmüştü. Doğudaki yüce dağların üzerinde söken vahşi bir şafağın rengine...

Ve karşımdaki acûze, bir silkinişte kapkara bir suret alarak dev bir kuş oluverdi...

— Tanrım! Tanrım!... diyebildim.

Ve son bir gayretle kendimi onun korkunç pençelerinden korumak için çırpındım...

Üzerime atılmak için kanatlarını açmış olan bu heyulâ kuş, Ruzihayâl'in zaferini temsil ediyordu... Sonsuz bir panik içinde, çaresiz geriye doğru kaçmaya devam ettim ve kendimi yeşil salonda buldum...

Fakat bu son istihale, son gücümü de tüketen bir hamle oldu... Zira mordan yeşile dönen ışık seli içinde, o muazzam yırtıcı kuş, bir kere daha silkinmiş vg kuyudaki dehşetengiz canavar suretine girmişti...

Demek, sırrını gökkuşağının renklerinden alan yedi halvetin yedi tılsımı bu idi! Ruzihayâl kesin zaferine ulaşmıştı artık...

Sağa sola dönerek ateşten kıvılcımlar saçan o menfur cam küplerin ve beni yutmak için açılan müthiş ağzın karşısında kendimi kaybettim...

Son hatıram, canlı saçların çıplak vücuduma ıslak bir[1] ağ gibi dolanması oldu...

SONUÇ

Bana inanmayacaklarını biliyordum. Fakat, yatağımın başucundan ayrılmıyan ve ikide bir başımdaki kompresi değiştiren Münir Yalçın'ın o soğuk hali, hepsinden çok canımı sıkıyor.

- Kardeşim vallahi bütün anlattıklarım doğru!...
- Biliyorum, biliyorum... Sen üzülme!...
- Zavallı Cengiz'i tımarhanede ziyaret ettin mi?...
- Cengiz tımarhanede değil! Az önce telefon etti... Eğer izin verirsen, karısıyla birlikte seni yoklamaya gelecekler?...

Yerimden sıçradım:

- Ne!?... Karısı Selmin'le ha?.
- Selmin de senin ve benim gibi bir insan güzel kardeşim...
- Tanrı korusun!...
- Peki, gelmekte acele etmesinler!... Tamamen iyileştikten sonra kendilerini sen ararsın...
- Ben hasta mıyım?...
- Tren kazasında başından yaralandın ya Mümtaz'cığım!...

Münir Yalçın, masa üzerinde duran bir kitabı eline alıyor:

- Şu «Kızıl Puhu» hakkında yazdığım kritiği artık yayınlayabiliriz değil mi?...
- Kritik ha?...
- Kritik ha?... Demek sizler hâlâ işin alayındasınız?... O kitapla meşgul olmayı sen bana bırak... Ne adamlar yahu!... Akıllarının erdiğinden fazlasına inanamıyorlar... Hayatımı altüst eden o Ruzihayâl

kahbesine ben göstereceğim... Hele karşıma bir kere daha Selmin adıyla çıksın!...

Münir Yalçın hazin hazin gülümsüyor... Evet, ona hıncım hepsinden büyük... En samimî dostumun bana bu güvensizliğini affedemiyorum... Bu düpedüz bir ihanet!... Acaba o badireden nasıl kurtulduğumu izah edemediğim için mi bana inanmıyorlar?

- Cilo dağındaki otel hakkında gazeteler ne yazıyorlar Münir?...

Münir'in tebessümü genişliyor... Ama hep öyle mahzun:

- Şu yezid kitabı yakacağım... Onu sana nereden de oku diye verdim?... Haydi biraz uyu... Artık kötü rüyalar görmeyeceksin; doktorlar teminat verdiler...

Gözlerimi kapıyorum... Ruzihayâl'in o nefis hayali göz kapaklarımın altında canlanıyor...

Bir hortlak da olsa, tekrar vuslatına erebilmek için yeni baştan o dehşet gecesini göze almaya hazırım... Bana yaşattığı emsalsiz aşk ruhumu bir zemzem gibi yıkıyor...

Mutlu olmak için yeniden o rüyaya dalmak istiyorum...

İstanbul 1958

— S ON —

KERİME NADİR

DEHŞET GECESİ

"DEHŞET GECESİ" fantastik roman türünün bir pırlantasıdır. Korkunç gerçeklerden dokunmuş nefis bir fantezi... Zevkine doyulmaz bir akıcılıkla anlatılan esrar dolu bir hikâye...

Romanın yazarı kulağımıza şöyle fısıldıyor: "Sakın onu geceleri okumayın!"